

370.92
ΖΗΚ

125

40

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΑΛΑΘΥΡΜΑΤΙΑ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ Δ. Φ.

ΚΑΙ

ΕΛΕΓΧΟΝΤΑ

ΟΙΟΣ ΜΕΝ ΕΣΤΙΝ Ο Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,

ΟΠΟΙΑΙ Δ' ΑΙ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑΙ ΑΥΤΟΥ.

«Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖ μόνος δοκεῖ,
ἢ γέλοσται, ἢ οὐκ ἄλλοι, ἢ ψυχὴ ἔχει,
αὐτοὶ διαπυθόμενοι ὄρθισαν κενοί.»
(Περικλ. Ἄντιγ. 707—709).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ
1891

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΑΛΑΘΥΡΜΑΤΙΑ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ Δ. Φ.

ΚΑΙ

ΕΛΕΓΧΟΝΤΑ

ΟΙΟΣ ΜΕΝ ΕΣΤΙΝ Ο Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,

ΟΠΟΙΑΙ Δ' ΑΙ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑΙ ΑΥΤΟΥ.

«Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυθέντες ὤρθησαν κενοί.»
(Σοφοκλ. Ἀντιγ. 707—709).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ
1891

Ὁ Γεώργιος Παπαβασιλείου ἡμέτερος μὲν φίλος καὶ ἐπαϊνέτης πρό-
τερον ὑπάρχων, ἐχθρὸς δὲ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν ἡμετέρων Χρηστομα-
θειῶν γενόμενος, κατεχώρισε καθ' ἡμῶν διατριβὴν τινα ἐν τῇ *Νέᾳ*
Ἐφημερίδι τῇ 10ῃ Αὐγούστου τοῦ 1891^{ου} ἔτους ἐν εἴδει ἐγκυκλίου
τρὶς δημοσιευθεῖσαν. Ἡμεῖς ἀπηντήσαμεν αὐτῷ τὴν ἐπομένην ἡμέραν
ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» διὰ τῆσδε τῆς διατριβῆς.

«Μετ' ἀπορίας μεγάλης ἀνέγκων ἐν τῇ *Νέᾳ Ἐφημερίδι* (ἀριθ. 233)
μικρὰν τινα διατριβὴν τοῦ κ. Γ. Παπαβασιλείου, ἐν ἣ καταγγέλλει με-
ὡς λογοκλόπον πρὸς τοὺς κ. γυμνασιάρχας, καθηγητάς, σχολάρχας,
διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς τὰ γράμματα θεραπεύοντας ἐπὶ ταῖς
νυνδὴ ἐκδοθείσαις ἐμαῖς Χρηστομαθείαις, λέγων ὅτι τὸ μὲν κείμενον
τοῦ μὲν Α' τόμου κατὰ τὰ τρία τέταρτα, τοῦ δὲ Γ' σχεδὸν ἅπαν
παρέλαβον ἐκ τῶν Χρηστομαθειῶν αὐτοῦ, τὰς δὲ σημειώσεις αὐτοῦ
σχεδὸν πάσας διαπλατύνας πῶς ἢ μετακινήσας μετεκένωσα ἀπὸ τῶν
αὐτοῦ εἰς τὰ ἐμὰ βιβλία. Περίεργος καταγγέλια καὶ πρότυπος· διότι
καὶ τὸ ἀρχαῖον κείμενον νομίζει ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ, εἰ καὶ τοῦτο εἶναι
ὠρισμένον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου. Ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ κειμένου, πῶς ἔχει
ἐν τοῖς αὐτοῦ ἔργοις καὶ πῶς ἐν τοῖς ἐμοῖς, καὶ περὶ τῶν σημειώσεων
θὰ εἴπωμεν τὰ προσήκοντα μετ' ὀλίγον χρόνον ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ, δι' οὗ
θ' ἀποδείξωμεν τρανότατα ὅτι, καίπερ τῆς φιλολογίας καὶ τῶν φιλο-
λογικῶν ἔργων ὁμοιαζόντων πρὸς οἰκοδόμημα, εἰς ὃ ἕκαστος συνεισφέ-
ρει μικρὸν λίθον ὅπως κατὰ μικρὸν τελεωθῆ, ὁ κ. Παπαβασιλείου οὐδὲν
συνεισήνεγκεν, ἀλλὰ μετήνεγκε πάντα ἀντιγράφων ἐκ τῶν Γερμανικῶν
τυφλοσφραγῶν· ἐν ᾧ δὲ μυριάκις εὔρομεν αὐτὸν σφαλλόμενον, εὐγενῶς
προσπερόμενοι οὐδαμῶς ἐμνημονεύσαμεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἀλλὰ
γενικῶς εἴπομεν ὅτι *σφάλλονται οἱ οὕτως ἐρμηνεύοντες*, κτλ. Ὅπερ
δὲ λέγει ὅτι δῆθεν *μὴ δυνάμενος γὰ τύχῃ δικαιοσύνης παρὰ τοῦ νό-
μου καταγγέλλει με πρὸς τοὺς γυμνασιάρχας*, κτλ., γνωρίζομεν ὅτι
πράττει τοῦτο ἐκ φθόνου διὰ τὴν μεγάλην ὑποδοχὴν καὶ τοὺς ἐπαίνους,
ὧν ἔτυχον αἱ ἐμαῖ *Χρηστομάθειαι*, καὶ διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς διαδό-
σεως αὐτῶν. Ἄγνοσι ὅμως ὁ κ. Παπαβασιλείου ὅτι διττῶς ἐν τῷ ἐπι-
χειρήματι τούτῳ παραπαίει, τοῦτο μὲν προσβάλλων τὸν ἐν Ἑλλάδι

νόμον ὡς ἀδυνατοῦντα νὰ ἀποδῶ δικαιοσύνην, ὅπερ δὲν εἶναι ἀληθές, τοῦτο δὲ νομίζων τοὺς παρ' ἡμῖν λογίους βλάκας καὶ ἀδυνάτους νὰ διαγνώσι διὰ παραθέσεως τὴν ἐκατέρου ἡμῶν ἐργασίαν.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ὁ ἄνθρωπος ἐπερχόμενος λάθρος κατ' ἐμοῦ συγκαλῶσι ἄρρητ' ἀθέμιτα περὶ δύο ἄλλων ἐμῶν συγγραμμάτων, ὧν συχνὰ γίνεται μνεῖα ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἐμοῦ εἰς ταῦτα παραπέμποντος, καί, τὸ χεῖριστον, ὅτι εἶμαι *κολοιός*. Διαβεβαιούμεθα τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἀσμένως δεχόμεθα τὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν προκαλεῖται ἡμᾶς· διότι ἡμεῖς οἱ Ἑπιρωτᾶται καὶ ὑγείαν παρὰ τοῦ Θεοῦ λαβόντες τυγχάνομεν λίαν καρτερικοὶ περὶ τὰ τοιαῦτα, συνηθίζομεν δὲ ταχέως νὰ καταβιβάζωμεν τὰς ἐπηρεμένας ὄφρυς καὶ τὰς ὑπτιάζουσας ρίνας.

Καλὴ ἀρχή, κ. Παπαθασιλείου. Παρακαλεῖσθε ὅμως πολὺ ἵνα ἐν τῇ συζήτησιν ποιῆσθε χρῆσιν φράσεων λεπτῶν καὶ εἰς λογίους προσηκουσῶν· διότι ἄλλως κινδυνεύετε νὰ φανῆτε ἐστερημένοι ἀγωγῆς, ὅπερ διατρανοῦτε διὰ τῆς εἰρημένης ὑμῶν διατριβῆς, ἂν καὶ ἐπαγγέλλεσθε ὡς διδάσκαλοι νὰ μορφώσητε τὴν νεολαίαν ἠθικῶς. Ἐγὼ δ' ὁμολογῶ μετὰ λύπης μου ὅτι, ἐὰν διαπτύξας ὑμᾶς ἀποδείξω κενούς, πράττω τοῦτο κατ' ἀνάγκην.

Καὶ δὴ ἄς δειξώμεν πρωτόλειά τινα τῆς σῆς διανοίας καὶ τῆς περὶ τὸν Ἑλληνα λόγον δεξιότητος. Γράφετε, κ. Παπαθασιλείου, ἐν τῇ κατ' ἐμοῦ εἰρημένη διατριβῇ ὑμῶν «ὁ περὶ *λογοκλοπείας νόμος*». Ἡ διὰ τοῦ ΕΙ ἐκφορά τοῦ ὀνόματος τούτου ἀντικεῖται τῇ φύσει τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ἂν πάντα τὰ Λεξικὰ οὕτως ἐξενηνεγμένην ἔχουσι τὴν λέξιν· διότι ἐκ τοῦ *λογοκλόπος*, *τυποκλόπος*, *ζφοκλόπος*, κτλ. δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξενεχθῇ τὸ ἀρηρημένον διὰ τοῦ ΕΙ, ἀλλ' ἀναγκαιῶς ἔχει νὰ γράφηται διὰ τοῦ Ι. Ἡ ἔπλασας, ὦ βέλτιστε, ῥῆμα *λογοκλοπέω*, παρ' ὃ παρήγαγες τὸ *λογοκλοπεία*; Μάθε, ὦ ἀγαθέ, ὅτι οὔτε τὸ ὄνομα τοῦτο διὰ τοῦ ΕΙ ἐξενηνεγμένον εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχη οὔτε τὸ ῥῆμα *λογοκλοπέω*, ἀλλὰ τὸ συνηρημένον *λογοκλοπέω* ὦ, ὡς καὶ τὸ *τυποκλοπέω*, κτλ. Μάθε δὲ καὶ ἄλλο ὅτι συνέχεας δύο λέξεις πρὸς ἀλλήλας, τὸ σύνθετον—*κλοπία* καὶ τὸ ἄπλοῦν *κλωπεία*. Πρὸβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Λεξικῷ τῶν Ἄττ. Ῥημάτων (σελ. 234, β'), «*κλέπτω, κλοπή, ἀλλὰ κλωπες, κλωπέω* (οὐχὶ *κλοπέω*), *κλωπεία* (οὐχὶ *κλοπεία*). πρὸβλ. *βλέπω βλώψ* (*παρὰβλώψ*), *ρέπω ρώψ, κλέπ-τω κλώψ* (Ξεν. Ἄν. Δ', Σ', 17), *κλωπέω, κλωπεία* (Πλάτ. Νόμ. 825, β')».

Παρακατιών λέγεις «ἀνθρώπων ἀπάντων ἀκριτότατος». Περὶ μὲν τοῦ πράγματος ὁ χρόνος θὰ δείξῃ τίς τοιοῦτος εἶναι, περὶ δὲ τοῦ παραθετικού παρατηροῦμεν ὅτι ἀπεσφάλῃς τῆς ἀληθοῦς γραφῆς διὰ τοῦ Ο ἐκρέμων αὐτό, ἅτ' ἀγνοῶν τὸν χρόνον τοῦ Ι βραχέος ὄντος, καὶ ὄφειλες νὰ γράψῃς «ἀκριτώτατος» διὰ τοῦ Ω μεγάλου (πρὸβλ. καὶ Ἰλ. Γ, 412. Ὀδ. Σ, 174. Εὐρ. Ἀνδρ. 540, κτλ.). Βλέπεις τίς ἀκριτώτατος αὐτός ὢν ἀκρίτους ἄλλους ἀποκαλεῖ;

Ἐπισφραγίζεις δὲ τὴν διατριβὴν σου διὰ τοῦδε, *αἴτα μὴ τυχόν σὶ ἀναγιώσκοντες τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ κολοιοῦ παρομοιάσωσιν*», ἔνθ' ὄφειλες κατ' ἀκριβορημοσύνην νὰ εἴπῃς «παρομοιάσωσιν». Ἀγνοεῖς βεβαίως ὅτι τὸ μὲν ὁμοιάζω εἶναι ἀμετάβατον, τὸ δ' ὁμοιόω-ῶ μεταβατικόν, περὶ ὧν παραπέμπω σε εἰς τὸ ἐμὸν Λεξικόν (σελ. 334). Πρὸβλ. καὶ Ματθ. γγ', 27 «οὐαὶ ὑμῖν ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκοιμημένοις, οἵτινες ἐξώθηεν μὲν φαίρονται ὠρατοί, ἔσωθηεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας».

Ἐκ τούτων τῶν τριῶν μαργαριτῶν, ἀποδεικνύοντων πολλὴν ἀδελφοσύνην καὶ ἀπειρίαν περὶ τὸν Ἑλληνα λόγον ἐν εἰκοσι στίχοις, τεκμηριώμεθα ὅτι μέλλομεν ν' ἀναλάβωμεν Ἡράκλειον ἔργον ἠναγκασμένοι ὄντες νὰ καθάρωμεν τὴν κόπρον τοῦ Ἀδύγειου. Ἀλλὰ διδάσκαλοι ὄντες καὶ ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ κληθέντες θέλομεν ὑποστῆ ἀγογγύστως τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα ἐκ καθήκοντος, ἀναγκαίου ὄντος καὶ ὄφειλομένου».

Μετὰ τὴν ἡμετέραν ταύτην διατριβὴν κατεχώρισεν ὁ Γ. Παπαβασιλείου ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφημερίδι δευτέραν, εἰς ἣν ἀπηντήσαμεν τὸ δεύτερον διὰ τῆς Ἐφημερίδος ὧδε.

«Καλῶς ἐποίησας, φίλε, ὁμολογήσας τὰ ἀμαρτήματά σου, ἃ σε ὑπέμνησας, καὶ ἀναγνώρισας τὴν ὑπ' ἐμοῦ σοι ὑποδειχθεῖσαν ὀρθὴν αὐτῶν ἐκρορὰν, ἧτοι Λογοκλοπία, ἀκριτώτατος καὶ παρομοιάσωσιν, εἰ καὶ ἐν τοῖς συνήθεσι τεχνάσμασι τῶν διπλῆ μέτρα καὶ σταθμὰ μεταχειριζομένων θέλεις πῶς νὰ διολισθάνῃς ὡσπερ ἔγχευς λεγῶν τὰς ὑστάτα τάδε, ὅτι γράφεις κατὰ τὴν πεπαιτημένην συνήθειαν· διότι πάντα ταῦτα εἶναι «σुकίνη επικουρία» τὸ δὴ λεγόμενον καὶ ὅλως ἀπροσδιόνυσα τοῖς τὰ Ἑλληνικὰ διδάσκουσιν.

Ἀποδέχομαι δ' ἀσμεναίτατα ἦν μοι προτείνεις γνώμην καὶ σοὶ ἀντιπροτείνω νὰ ἐκλέξῃς ἓνα τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὃν ἂν θέλῃς, ἵνα ἀποσφηνηται γνώμην περὶ τῶν ἐμῶν καὶ ὧν Χρηστομα-

θειῶν, ἢ τὸν κ. Κόντον ἢ τὸν κ. Φιντικλέα ἢ τὸν κ. Σεμιτέλον ἢ τὸν κ. Πανταζίδην.

Χαίρω δὲ χαρὰν οὐχὶ μικράν, ὅτι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐταπείνωσά σε καὶ κατεβίβασα σφόδρα τὴν ἐπιηρμένην σου ὄφρον καὶ τὴν ὑπιάζουσαν ῥίνα. Ταῦτ' ἦσαν αἱ ἀρχαὶ τῶν ὠδίνων σου καὶ τὰ πρῶτά μου πρὸς σε διδάγματα. Βραδύτερον θά σε διδάξω πλείονα καὶ θά σε καταστήσω ἀνθρωπινώτερον· διότι «μελαμπύγη περιέτυχες», ἵνα χρήσωμαι ἀρχαίᾳ παροιμίᾳ.

Τὰ προγράμματα τοῦ ὑπουργείου ὀρίζονται σαφῶς ἐν τῇ Ἄνωτ. καὶ Μέσ. Ἐκπαίδ. Στ. Παρίση Τόμ. Β' σ. 122-124 καὶ σ. 132, 22 καὶ ἄλλαχού.

Μάθε δὲ καὶ ἄλλας πλημμελεῖς σου ἐκφορὰς ἐν τῇ μικρᾷ δευτέρᾳ διατριβῇ σου (Ν. Ἐφημ. ἀρ. 226).

1. «Ἡ Μέξις εἶνε γεγραμμένη διὰ τῆς EI», ἔνθ' ὄφειλες νὰ εἴπῃς «διὰ τῆς EI διφθόγγου» ἢ «διὰ τοῦ EI».

2. «Ἀμαρτήματα τὰ ὑπάρχοντα ἐν οἷς αὐτὸς προσέθηκας ἢ παρ' ἄλλων λαβὼν παρενόησας». Σύνταξις ἀρχαιοπινής, ἀλλ' ὑποσχάξουσα κατὰ τὸ β' μέρος ἀνευ ἀντικειμένου ὄν.

3. «Ἡ ἀκρισία σοῦ ρομίζορτος». Τὸ ὀρθοπονούμενον «σοῦ» οὐδαμῶς ἀρμόζει, ἀλλὰ τὸ ἐγγλιτικόν.

4. «Ἢνα καταφαρῆ ἢ ἀκρισία σοῦ ρομίζορτος ὅτι ἀκρισία εἶνε ἢ διὰ τοῦ ο γραφῆ τῆς Μέξεως καὶ ἄν ἐγὼ οὕτω(;) ἔγραψα αὐτήν». Τὴν διὰ τοῦ καὶ συναπτομένην πρότασιν προτείνω τοῖς λογίοις ὡς παράδειγμα προτάσεως ὀρθῶς ἐχούσης λογικῶς⁽¹⁾. Τὸ δ' ἐπιχείρημά σου εἶναι τριπλῶς ἀσθενέστερον· διότι ἡ διατριβὴ σου ἐκείνη ἐξετυπώθη πολυλάκις μετὰ τῆς αὐτῆς ὀρθογραφίας πλὴν τοῦ δι' ἑνὸς λ γεγραμμένου ἐπαγγελλούμενος διορθωθέντος τῇ ἐπαύριον.

5. «Θὰ ἀποφεύγωμεν τὰ ρὰ ἀποδῶ, ρὰ διαγρῶσι», κτλ. Ὁφείλες νὰ γράψῃς «θὰ ἀποφεύγωμεν δὲ τὸ ρὰ ἀποδῶ, ρὰ διαγρῶσι», κτλ.

(1) Ἄπαντιν ὁ Γ. Παπακασσιεῖου ἐν τῷ φυλλαδίῳ αὐτοῦ (σ. 9, 3) λέγει τάδε· «Ὁ Ζηκίδης ὑπολαμβάνει τὸν κ καὶ ὡς συμπλεκτικόν. Μόνον ὁ μωρὸς δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ἡ διὰ τοῦ καὶ ἄν ἐπιφερομένη πρότασις εἶνε ἰσοδύναμος πρὸς τὴν κοινοτέραν, καὶ ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγὼ οὕτω ἔγραψα αὐτήν». Ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀπαντήσεως αὐτοῦ περιπίπτει εἰς ἑτέρους παραλογισμούς. Καλὸν καὶ ὠφέλιμον αὐτῷ θὰ ἦ· ο, ἂν μὴ ἐκίνοι τὰ κακῶς ἔχοντα· διότι «τὴν τέσσαρ φεύγων εἰς τὴν ἀνθρακίαν ἐπέπετῶκε, τὸ δὲ λεγόμενον».

Οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται ἡ τοιαύτη χρῆσις τοῦ «τὰ» ἄρθρου⁽¹⁾. Προσθετός δὲ καὶ ὁ δέ· διότι μετὰ τὰ προειρημένα «*ἡμεῖς θὰ λέγωμεν καὶ θὰ γράψωμεν*» ἤκιστ' εὐαρμωστῆι νὰ ἔπηται ἀσυνδέτως τὸ «θὰ ἀποφθέγωμεν».

6. Τὸ «*τὰ ἦσαι καὶ ἄρ ἦσαι*» δὲν γράφεις ὀρθῶς διὰ τοῦ Η, ἀλλ' ὀφείλεις νὰ ἐκφέρης διὰ τοῦ ΕΙ αὐτό. Μή, ὦ φίλε, λέγεις ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ «*τὰ ὦμαι καὶ ἐὰρ ὦμαι*», καθ' ὃ συνεξέδραμον τὰ λοιπὰ πρόσωπα :

Υγίαινε, φίλε, καὶ σωφρόνει, ἵνα μὴ διαπτυχθῆις ὀφθῆς κενός, παῦσαι δ' ἀγρυπτεῶν καὶ δίκην καπλήλων ἐγκυκλίου ἐκιδιδούς· διότι ἡ ἀλήθεια, ἧς ἡ δύναμις εἶναι ἀκαταγώνιστος, θάττον ἢ βραδύτερον θὰ φανῇ».

Μετὰ τὴν διατριβὴν ταύτην ἔγραψε καὶ τρίτην πλήρη ὕβρεων καὶ βαναυσολογιῶν, εἰ καὶ ὕφ' ἡμῶν παρεκλήθη νὰ ποιῆται ἐν τῇ σύνητῆσει χρῆσιν φράσεων λεπτῶν καὶ λογίσις προσηκουσῶν. Τοῦτου ἕνεκα καὶ ἡμεῖς ὀργισθέντες ἔγραψαμεν τρίτην ἡμῶν διατριβὴν δριμυτέραν τοῦ δέοντος καταχωρισθεῖσαν ἐν τῇ *Ἐφημερίδι* καὶ ἔχουσαν ὧδε.

«Ἐλλεθορίζε, φίλε, καὶ εἰς Ἀντίκυραν πλεῖς, ἔχω δὲ σε λαθῶν ἄφροντον ἐπὶ τε παραλογοισμοῖς καὶ κακοτεχνίαις τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης ἀνθρώπων ἀξίαις.

Τὸ ὑπουργεῖον ὀρίζει ἐκλογὰς Αἰσωπειῶν μύθων, Ποικίλης Ἱστορίας Αἰλιανοῦ, ἀποφθεγμάτων Διογένους τοῦ Λαερτίου, Πλουτάρχου, Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου καὶ Ἀθηναίου καὶ τὰ κυριώτατα τῆς Μυθολογίας τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἅτινα πάντα περιέχει· ὁ ἐμὸς πρῶτος τόμος τῆς Χρηστομαθείας, ὁ δὲ σὸς περιέχει: 1) *Ἀποφθέγματα* φύρδην καὶ μίγδην ἐκ διαφόρων συγγραφέων καὶ ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος· 2) *Αἰσωπεῖους μύθους*, ἐν οἷς καὶ ἐκ τοῦ Ἡροδότου, Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος τοιοῦτους παρέλαβες· 3) *Μυθολογίαν* ἐκ τοῦ Ἀπολλοδώρου, Διοδώρου, Λουκιανοῦ, Πλάτωνος, Φερεκύδους, Εὐσταθίου καὶ

(1) Ἄπαντῶν ὁ Γ. Παπαδοσιλείου ἐν τῷ φυλλαδίῳ αὐτοῦ (σελ. 10, 1) λέγει περὶ τῆς κακῆς χρήσεως τοῦ ἄρθρου τὰ τοὺς μαργαρίτας τούτους. «Ὡς φαίνεται, ὁ Ζηκίδης ἀγνοεῖ ὅ,τι ἐν τοῖς συντακτικοῖς ὑπάρχει, ὅτι δηλ. ὑπάρχουσι καὶ παραθέσεις διορίζουσαι οὐδέτερα πληθυντικά ἀντωνυμιῶν, οἷς ἰσοδύναμον παρ' ἡμῶν τὸ οὐδ. πληθ. ἄρθρον τιθέμενον πρό πολλῶν οὐσιαστικῶν, καὶ προτάσεις ἐκπερόμενα ἀσυνδέτως». Ἐγὼ, μὰ τὴν Δήμητρα, δὲν ἐννοῶ τί λέγει ὁ ἄνθρωπος διὰ τούτων. Ἐνταῦθ' εἶναι τὸ παροιμιώδες «*ἄκρον λαβὲ καὶ μέσση ἔξειρε*».

Φιλοστράτου· 4) *Διηγήματα* ἐκ διαφόρων συγγραφέων καὶ ἐκ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Μαξίμου τοῦ Τυρίου. Κατὰ ταῦτα ἔχεις δίκαιον βεβαίως νὰ λέγῃς ὅτι ἀγνοεῖς τὰ τοῦ προγράμματος τοῦ ὑπουργείου, ἀφ' οὗ ἀγνοῶν τὴν ψυχολογικὴν τῶν παιδῶν κατάστασιν καὶ τὴν γλωσσικὴν κατὰλληλον ὕλην τοῖς τὸ πρῶτον ἤδη διδασκομένοις τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ παρὰ τὸ τοῦ ὑπουργείου πρόγραμμα ἀνοητότατα ποιῶν προσφέρεις αὐτοῖς δύσπεπτα γλωσσικὰ τεμάχια ἐκ τοῦ Ἡροδότου, Ξενοφῶντος, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Διοδώρου, Λουκιανοῦ, Φερεκύδου, Εὐστάθιου, Φιλοστράτου, Ἰουλιανοῦ καὶ Μαξίμου τοῦ Τυρίου. Ἦδη κατανοεῖς τὸν παραλογισμόν σου καὶ τὴν ἠλιθιότητα. Τούτων πάντων ἕνεκα καὶ ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπεία τὴν σὴν Χρηστομάθειαν κρίνασα ἀπέριψεν οὐδεμίαν τιμῆς αὐτὴν ἀξιώσασα.

Μεταβάλλεις δὲ καὶ τὸ περὶ τῆς κρίσεως ζήτημα, φίλε. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ καθυποβληθῶσι τὰ σὰ καὶ ἐμὰ ἔργα ἐνὶ οἰσθδήποτε κριτῇ, ἵνα γνωστῇ ἡ διαφρλουμένη λογοκλοπία καὶ ἡ ἀνύποιστος καὶ καπηλικὴ σου ψευδολογία διὰ παραθέσεως ἀμφοτέρων. Περὶ δὲ τῆς ὑπὸ σου προτεινομένης γνώμης οὐδεμίαν ἀνάγκη κριτοῦ εἶναι. Εἶμαι αὐτὸς ἰκανὸς ἵνα ἐν τῷ ἰδίῳ μου βιβλίῳ ἀποδείξω τοῦτο, θεὶς παρ' ἀλλήλας τὰς Γερμανικὰς καὶ σὰς σημειώσεις. Ἀπέκρουψας δ' ὦ βέλτιστε, τὸν Ξενοφῶντα καὶ τὸν Πλούταρχον τῶν ἄλλων τόμων· διότι τοῦτο ἀκριβῶς οὐδαμῶς σοι συμφέρει(!). Δὲν πρόκειται, φίλε, μόνον περὶ τῶν σημειώσεων τοῦ πρώτου τόμου σου, αἵτινες εἶναι τεχνολογικαὶ καὶ σημασιολογικαὶ μόνον καὶ συντομώταται, εἰ καὶ περὶ τούτων θὰ εἴπωμεν τὰ προσήκοντα, ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῶν ἄλλων τόμων ἰδίᾳ. Ὅλος δὲ φαίνεσαι καὶ ἐνταῦθα ἀγνοῶν τὰς τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ εἰς τὴν Αἰλιανοῦ Ποικίλην Ἱστορίαν σημειώσεις, ἵνα τοὺς ἄλλους συγγραφεὰς παραλίπῃ.

Ἡ ψευδολογία δὲ καὶ ἡ ὕβρις σου ἀποδεικνύει σε ἄνθρωπον ταπεινὸν ὄντα, ἀνάγωγον, τοῦ συρρετώδους ὄχλου ἕνα καὶ ὅλως ἀνάξιον νὰ διδάσκῃς νεολαίαν· διότι πλὴν τῆς ἐλλείψεως ἀρετῶν, ἅς ὀφείλεις ὡς διδάσκων νὰ ἔχῃς, εἶσαι καὶ ἀμαθὴς τὴν ἐσχάτην ἀμαθίαν, ἥτις ἐμβάλλει σοι καὶ τὸ ἀφόρητον θράσος σου. Τῆς ἀμαθίας δὲ ταύτης, ἥτις

(!) Ἀπαντῶν εἰς ταῦτα (ἐν σελ. 14 τοῦ φυλλαδίου) λέγει τάδε: «Ἀληθῶς ἀπέκρουσα τὸν Ξενοφῶντα καὶ Πλούταρχον τῶν ἄλλων τόμων· ἀλλὰ τοῦτο ἔπραξα, διότι ἐγὼ ὅτι παρέλαβον ἐκ τῶν γερμανικῶν ἐκδόσεων ὁμολόγησα ἐν τοῖς προλόγοις».

περικείμεναι σοι, ἐμνημονεύσαμεν πολλὰ ἤδη δείγματα, ἀλλὰ καὶ νῦν προφέρομεν ἐκ τῆς μικρᾶς τρίτης σου διατριβῆς, παραλιπόντες τὰλλα, δύο τὰδε.

1. « Ἡ κρίσις ἀφορᾷ οὐχὶ εἰς τὰ βιβλία σου ἀλλ' εἰς τὰ ἐμά ». Πρώτερον μεταχειρίζεσο τὸ ὀρθοτονοῦμενον σοῦ, ἐνθ' ἀνάγκη ἦν τοῦ ἐγγλιτικοῦ, νῦν δὲ μεταχειρίζεσαι τὸ ἐγγλιτικόν, ἐνθα χρεῖα εἶναι τοῦ ὀρθοτονοῦμένου διὰ τὴν ἀντίθεσιν, ἣν δὲν κατανοεῖς, ὧ τάλαν(1).

2. « Ἐν τῇ Ν' Ἐφημερίδι τῆς 14 Ἰσταμένου ». Ἀγνοεῖς, ὧ βέλτιστε, ὅτι ἡ πρώτη δεξιὰ τοῦ μηνὸς ἐκαλεῖτο μηνὸς Ἰσταμένου, ἡ δὲ δευτέρα μεσοῦντος καὶ ἡ τρίτη φθίνοντος. Οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται σοι νὰ μεταχειρίζησαι λέξεις ἀρχαίας μετὰ παραλλαγμένης σημασίας οὐδὲ θὰ εἴπῃς ὅτι γράφεις κατὰ τὴν πεπατημένην συνήθειαν· διότι τὸ Ἰστάμενος δὲν εἶναι τοῦ κοινοῦ ὁμίλου οὐδὲ ἡ 14 λέγεται μηνὸς Ἰσταμέου, ἀλλὰ μεσοῦντος(2).

Οὐδόλως πταίω ἐγώ, φίλε, ἐὰν ἐξελέγγω σε κουφότερον κέφρου

(1) Ἀπαντῶν ὁ Γ. Παπαδοκίλειου (σελ. 14 τοῦ φυλλ. σημ. 3) λέγει τὰδε: « Ὡς ἐν τῇ προηγουμένη διατριβῇ μου δὲν ἐνόησε (γράψε ἐνόησε) τίνας ἔνεκα ἐτόνισα τὸ σοῦ, οὕτω καὶ νῦν δὲν ἐνοεῖ ὅτι ὁ τόνος πίπτει οὐχὶ εἰς τὸ σου (γράψε σοῦ) ἀλλ' εἰς τὸ ἐμά ». Ταῦτα εἶναι ἀληθεῖς τραγέλαφοι.

(2) Ἀπαντῶν ὁ Γ. Παπαδοκίλειου εἰς ταῦτα (ἐν σελ. 15 τοῦ φυλλ. κ.) γράφει τὰδε: « Δὲν εἶναι παραλλαγμένη ἡ χρῆσις τῆς λέξεως Ἰσταμέου, ὡς νομίζεις, ὧ Ζηκίδη. Ἴνα μάθῃς, ὅτι οἱ ἀρχαιότεροι τῶν Ἀττικῶν (δηλ. ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ἀντιπῶν, κτλ., ὠγαθέ; ὠφείλεις νὰ εἴπῃς οἱ πρό τῶν Ἀττικῶν Ἑλλήνες), ἐγὼ δὲ γνωρίζεις ὅτι δὲν γράφω κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἰδίωμα, διήρουν τὸν μῆνα εἰς Ἰστάμενον καὶ φθίνοντα, παρατίθηναι σοι τὰ δύο χωρία τὰδε:

Ὁμήρ. Ὀδυσ. 19, 307

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' Ἰσταμέου.

Κρίνω καλὸν νὰ σοι σημειώσω καὶ τὸ σχολιον τὸ εἰς τὸν στίχον τούτου ἀναφερόμενον εἰς τὴν τριακάδα καὶ νομηρίαν ἢ ὡς θὰ ἔλεγον Ἀττικὸς τις ἀνὴρ εἰς τὴν ἔτην καὶ ρέα.

Τὸ ἕτερον χωρίον εἶνε τὸδε

Ἡσιόδ. Ἔργ. 782.

Μηνὸς δ' Ἰσταμέου τρισκαίδεκάτην ἀλέσθαι
σπέριματος ἄρξασθαι.

Ταῦτα, ὧ θαυμάσιε, ἐγὼ ἐγνωρίζω κάλλιον σοῦ καὶ σε παραπέμπω εἰς Ἀσώπιον (Εἰσαγ. εἰς Πίνδαρ. σ. 74—83), ὅθεν ταῦτα ἀντέγραψας, καὶ εἰς Ἀρχαιολ. Λεξ. Δ. Πανταζῆ σ. 1091, α' καὶ μάλιστα εἰς Πολυδ. Α', 63, ἐνθα θὰ ἴδῃς τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων παραβλεπομένων, ἡ γραφομένη κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆσιν κανονίζεται ἢ κατὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν; Παραπαλεῖς καὶ ἐν τούτῳ, ὧ θαυμάσιε, ὡς καὶ ἐν παντὶ ζητήματι.

ἀποδεικνύω. Ἀρχαία παροιμία διδάσκει «*ἡ αἰξ' ἑαυτῇ τὴν μάχαιραν*» καὶ «*μυς εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν κολοκύνθην ἔφερον*». Βλέπεις πόσον εἰς φιλολογίας καὶ ἐπιστήμης λόγον εὐρίσκεσαι κενός, ὅσῳ μᾶλλον διαπτύσσεσαι; Ἄλλὰ «*τί κοινὸν ὄψω καὶ λάρω*», ἵνα καὶ ἐτέρω παροιμία χρῆσωμαι; Σὺ προήχθης εἰς καθηγητὴν καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις οὐχὶ λόγῳ παιδείας καὶ ἐπιστημοσύνης, ἀλλὰ διὰ ποιημάτων ὑπὲρ τοῦ δεινός ἢ δεινός ἰσχυροῦ καὶ διὰ τοιούτων ἄλλων ταπεινῶν μέσων. Οἱ *ἐπατορτες* βεβαίως γελῶσι γέλωτα ἄσβεστον βλέποντές σε περιαιρούμενον τὴν δορὰν τοῦ λέοντος καὶ γυμνὸν ἐμπανιζόμενον, καταφωρομένην δέ σου τὴν ἐσχάτην ἀμαθίαν ὄροντες οἰκίρουνσι τὴν νεολαίαν, ἣν διδάσκεις, οὐδενός τῶν ἐλληνοδιδασκάλων ὑπέρτερόν σε εὐρίσκοντες.

Νῆφε καὶ σωφρόνει, ὦ τετυφωμένε καὶ δαιμονῶν, ὦ φουαγματία καὶ κενόδοξε. Ἐγὼ περιφρονῶ σε τὴν ἐσχάτην περιφρόνησιν καὶ ἀπαξιῶ τοῦ λοιποῦ νὰ κυλίνδωμαι ἐν ᾧ βορβόρῳ σὺ κυλίνδεσαι οὐδοπωσιῶν διακρέων τῶν ὑβριστικῶν γρηθῶν. Τὸ στόμα σου εἶναι, ἵνα εἶπω κατὰ τὸν κωμικόν, «*βόρβορος παχὺς καὶ σκῶρ ἀεὶ ρῶν*», ἢ γλωσσά σου ἐξυφάνει ψεύδη βαρύτερα καὶ αὐτῶν τῶν ἀγγλόνος ἀξίω, ἢ γνώμη σου εἶναι ἄστατος καὶ τρυτάνης μᾶλλον ἀστάθμητος καὶ ἐπαμφοτερίζουσα, σὺ δ' εὐρίσκεσαι ὦν Πρωτίως καὶ καθόρνου εὐμεταβόλωτερος».

Ταύτης δὲ καταχωρισθείσης, ὁ Γ. Παπαβασιλείου ἐπαύσατο γράφων ἐν ταῖς Ἐφημερίσι καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐξέδωκε τὸ ἐπηγγελμένον φυλλάδιον αὐτοῦ κατ' ἐμοῦ μετὰ τῆς βαρυτάτης ἐπιγραφῆς, «*ὁ Γ. Δ. Ζηκίδης καταφωρόμενος λογοκλόπος καὶ ἀμαθὴς ὑπὸ Γεωργίου Α. Παπαβασιλείου*», ἧς οἱ ὄροι θέλουσιν ἀντιστραφῆ καὶ τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἀκριβῶς θέλουσιν ἐφαρμοσθῆ οὐχὶ ἐμοὶ ἀλλὰ τῷ Γ. Παπαβασιλείου διὰ τῆς ἀνὰ χεῖρας διατριβῆς ἡμῶν, ἣν διακίρουμεν εἰς τὰ ἐπόμενα κεφάλαια: 1) *παρερμηνεῖται Γ. Παπαβασιλείου*· 2) *ψευδῆ διδάγματα Γ. Παπαβασιλείου*· 3) *ἀγορογραφία Γ. Παπαβασιλείου*· 4) *πλημμελεῖς γραφαὶ φερόμεναι ἐν τοῖς κειμένοις τῶν Χρηστομαθειῶν Γ. Παπαβασιλείου*· 5) *πλημμελεῖς Γ. Παπαβασιλείου ἐκφοραὶ*· 6) *ληρήματα καὶ ἀκρισίαι Γ. Παπαβασιλείου*· 7) *ἀπάρτησις εἰς τὸ Γ. Παπαβασιλείου φυλλάδιον*.

ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑΙ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

§ 1. Ἐν τῷ ἐκ Φερεικίδου ἀποσπάσματι, «ἡ τοῦ Μίνως θυγάτηρ Ἀριάδνη δίδωσιν ἀγαθίδα μίτον λαβοῦσα παρὰ Δαίδαλον τοῦ τέκτονος καὶ διδάσκει αὐτόν, ἐπειδὴν εἰσέλθῃ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος ἐκδοῦσαι περὶ τὸν ζυγὸν τὸν ἄνω θύρας καὶ ἀνεκλίσσοντα ἰέναι», ὁ Γ. Παπαβασιλείου ἐρμηνεύει τὸ ζυγὸν διὰ τοῦ *μοχλόν, μάνδαλον* (Γ. Παπ. Χρηστ. Τ. Α', σ. 72, σημ. 7). Ἡ ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐξεταστικῆ ἐπιτροπείᾳ ἔψεξε τὴν ἐρμηνείαν ταύτην εὐρίσκουσα αὐτὴν ἀκατάλληλον (ἄρα αὐτόθ. σ. 4), ἀλλ' ὁ Γ. Παπαβασιλείου ἀπαντῶν λέγει ὅτι ὁ Πάπες ἐν τῷ Λεξικῷ αὐτοῦ (σελ. 1441 ἐκδ. τρίτη 1880) σημειοῦται *ζυγός nach Eust. auh = Thürriegel* *μοχλός* (ἄρα αὐτόθ. σελ. 7). Ἄλλ' ὁ *μοχλός* ἦτο οὐχὶ ἄνω θύρας, ἀλλ' ἦτο ξύλον ἢ σιδηρᾶ βέβδος ἐγκαρσίως τιθεμένη καὶ ἐμβαλλομένη εἰς πυθμένας ἑκατέρωθεν τῆς θύρας (ἄρα Festus ἐν λ. *adsere*. Ovid. Amor. I, 6 24—56). Ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ζυγός ἐνταῦθ' ἐστὶν ἐν τῶν τεσσάρων ξύλων τῶν τὴν θύραν ἀποτελοῦντων (Πολυδ. Ζ', 122) τὸ ἄνω καὶ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ δὲ ζυγός καλεῖται πᾶσα πλάγια ἢ ἐγκαρσίως τιθεμένη δοκός (Vitruv. X, 8, 19).

§ 2. Τὸ *κόβους* = τάβλι (Γ. Παπαβ. Χρηστ. Τόμ. Α', σ. 19, σημ. 11). Ὅτι δὲ οἱ *κόβοι* καὶ ἡ *κοβεία* δὲν εἶναι τὸ νῦν *τάβλι* παραπέμπω σε, ὧς θαυμάσιε, εἰς τὸ Ἀρχαιολ. Λεξ. Δ. Πανταζῆ σ. 527. Λεξ. Ἀρχαιολ. Λ. Ραγκωβῆ σ. 541. Πολυδ. Θ', 94—95. Σχολ. Πλάτ. Νομ. σ. 968, ε'.

§ 3. Ἐν τῷ «ἠγρεῖσθαι παρὰ μέρος» ἐρμηνεύει τὸ «παρὰ μέρος» διὰ τοῦ «ἐνρίστο, κατὰ σειράν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 37, σημ. 6), τοῦ δευτέρου μόνου ὄντος ὀρθοῦ.

§ 4. Ἐν τῷ «λαβοῦσα δὲ τὴν ἡγεμονίαν αὐτὴ τε κακῶς ἀπήλλαττεν» σημειοῦται περὶ τοῦ «ἀπήλλαττεν» ἀμεταβάτως = ὑπέφερε, κακοπερνοῦσε (Γ. Παπ. Τ. Α', σ. 37, σημ. 7). Ἡ διὰ τοῦ ὑποφέρειν, κακῶς περᾶν ἐρμηνεία εἶναι ἀκατάλληλος· εὐαριστοῦσα ἐρμηνεία εἶναι ἢ διὰ τοῦ κοινῶς ἑμπερθεῖν (ἄρα ἐμὸν Λεξ. Ἄττ. Ῥημ. σελ. 576, ε')· διότι οἱ Ἕλληνες λέγουσιν «ἀπαλλάττομαι ἀζήμιος, ἀθῆτος», κτλ., ἀλλὰ «εὖ, καλῶς, κακῶς, καταγελάστως, αἰσχρῶς, κτλ. ἀπαλλάττω» (ἄρα Ἰσοκρ. 4, 140. Δημ. 13, 65. Αἰσχίν. 2, 38. Ξεν. Ἀπομ. Α', ζ', 3. Πλάτ. Πολ. σ. 491, δ', κτλ.). Ἴνα δὲ καταστήσωμεν συμφανεστέρον τὸ πρᾶγμα, προσφέρομεν καὶ τινὰ τοῦτου παραδείγματα· «ὁ μὲν δὴ πρῶτος στόλος ἐκ Λακεδαιμόνου οὕτω ἀπήλλαξε (Ἡρόδ. Ε', 63), ὅπερ πρότερον ἐπεξηγούμενος ὁ Ἡρόδοτος λέγει «ἐμπεσοῦσα ἢ ἵππος διέφθειρε ἄλλους τε πολλοὺς τῶν Λακεδαιμονίων καὶ δὴ καὶ τὸν Ἀρχιμόλιον, τοὺς δὲ περιγεγομένους αὐτῶν ἐς τὰς νέας κατέβησαν».

Καί «πότερον ἢ ἀρετὴ μᾶλλον ἢ ἡ φυγὴ σώζει τὰς ψυχὰς καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι ἐθέλοντες ῥῆον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες» (Ξεν. Παιδ. Δ', α', 5). Καί «αἱ σκληραὶ (κόνες) τὰ εἶδη χαλεπῶς ἀπὸ τῶν κνηρησίων ἀπαλλάττουσιν (Ξεν. Κουηγ. γ', 3). Καί «πῶς τι ἀπὴλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ» ; (Ξεν. Ἀπομ. Γ', γ', 6 = quomodo discessit ex itinere?).

§ 5. Τὸ «ἀμφίβληστρον» = δίκτυον (Γ. Παπ. Τ. Α', σ. 37, σημ. 14). Ἄλλὰ τὰ ἀλιευτικά δίκτυα (Διόδωρ. ΙΖ', 43) ἦσαν ἐξ διαφόρων εἰδῶν μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Ὀππιανοῦ ('Αλιευτ. Γ', 80—82) ὧδε·

«Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρίφοι καλεούνται, γάγγαμά τ' ἦδ' ὑποχαί περιηγέες ἠδὲ σαγγῆαι, ἄλλα δὲ κυλιήσκουσι καλύμματα».

Πρβλ. καὶ Πολυδ. Γ', 132. Ὅθεν δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ τις γενικῶς, ἀλλ' ὀφείλει διὰ τῆς ἐρμηνείας καὶ τὸ εἶδος τοῦ δικτύου νὰ ὀρίσῃ, ὅπερ καθ' ἡμᾶς εἶναι ὁ κοινῶς λεγόμενος *περίθολος* (πρβλ. Ὀππιαν. Ἀλ. Δ', 144 κ. ἐ.), ὅστις ἀλλαχοῦ καλεῖται *ἀθθόλος*.

§ 6. Ἐν τῷ «ἀρκεῖ σοι καὶ τὸ μόνον σφῶν ἐξελεῖν τὴν κεφαλὴν» σημειοῦται περὶ τοῦ «μόνον» ἀρέν. ἀρσεν. ἀποδιδομένη εἰς τὸ ρουόμενον κατ' αἰτιατικὴν ὑποκειμένην τοῦ ἀπαρεμφάτου, εἰ καὶ ὑπάρχει ἡ δοτικὴ σοί (Γ. Παπ. Τ. Α', σ. 39, σημ. 7). Ἡ τοιαύτῃ ἐκδογὴ ὑποδηλοῖ ὅτι καὶ ἄλλα πρὸ τοῦ ἐρωδιῶ ζῷου ἢ πτηνῶν πειραθέντα νὰ ἐξαγάγουσιν ἐκ τοῦ φάρυγγος τοῦ λύκου τὸ καταποθὲν ὄστυν ἀπετμήθησαν ὑπ' αὐτοῦ τὰς κεφαλὰς, μόνος δ' ὁ ἐρωδιὸς ἐσώθη, ὅπερ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἄστονον. Πρβλ. πῶς ἐκφέρει τοῦτο ὁ Βαβυρίας (μυθ. 94).

σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ, φησί, τῶν λατρείων, κεφαλὴν λυκαίου στόματος ἐξελεῖν σόην.

§ 7. Τὸ «ἐπιστρέφωμαι» = γυρίζω ὀπίσω νὰ ἴδω (Γ. Παπ. Τ. Α', σ. 41, σημ. 7). Ἄλλὰ τότε πῶς θὰ ἐρμηνευθῇ τὸ «ἐκ δὲ τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἀτρακτον, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς» (Πλάτ. Πολ. σ. 616, γ') ἢ τὸ «ἐπιστραφεῖς καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἀβραδάτας εἶπε» (Ξεν. Παιδ. Γ', δ', 10· πρβλ. καὶ Εὐαγγ. Μάρκ. η', 33 καὶ Ἰωάνν. κα', 20. κτλ.) ἢ τὸ «ἦτε ὡς πρόβατα πλανώμενα, ἀλλ' ἐπεστράφητε ἐπὶ τὸν ποιμένα» (Α', Πέτρ. ε', 25) ἢ τὸ συνώνυμον ἀμετάβατον «ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωτὴν» ('Αποκαλ. α', 12) ;

§ 8. Περὶ τοῦ «σὸν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίρει» σημειοῦται τάδε· «Ἡ φράσις αὕτη κατήντησε παροιμιώδης. Ὁμοίᾳ ἡ παρ' ἡμῖν «σεῖσον νά σε σείσω». (Γ. Παπ. Τόμ. Α', σ. 42, σημ. 6). Ἡμεῖς ἐν Ἠπειρῷ λέγομεν «βοήθη Παγαρία· ταράξου νά σε βοηθήσω» καὶ «βοήθη, αἰ-Νικόλα· κούρα καὶ τὸ χέρι σου», ἀγνοοῦμεν δὲ ἂν ἔν τινι μέρει τῆς Ἑλλάδος λέγεται ἡ ὑπὸ τοῦ Γ. Παπαβασιλείου μνημονευομένη παροιμία. Ὁφείλειν ὁμῶς νὰ εἴπη καὶ ἐπὶ τίνος λέγεται, ἥτοι ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆμαι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. Καὶ εἶναι μὲν ἡ χρῆσις αὐτῆς γενικωτέρα, οὐδὲν δὲ κωλύει νὰ εἴπωμεν ὅτι οὐ πολὺ τι ἀπέχει καὶ τὸ τοῦ Εὐριπίδου τόδε ('Ηλεκ. 80—81) τὸ μερικωτέρων ἔχον τὴν χρῆσιν,

ἀργός γάρ οὐδέεις θεοῦ ἔχων ἀνά στόμα βίον δύναται· ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνοσ,

ὅπερ ἀκριβῶς ἀναλογεῖ τῷ δημῳδαί· «πέσε, πῆγτα, νά σε φάγω».

§ 9. Τὸ «ὁ δὲ μέλλων περικατάληπτος γίγνεσθαι» = νὰ συλληφθῇ ὅπου δήποτε καὶ ἂν ἔφευγεν» (Γ. Παπ. Τ. Α', σ. 46, σημ. 9). Πρβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν.

«περικατάληπτος γίγνεσθαι» = περικαταλαμβάνεσθαι = πανταχόθεν συλλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῆς ἕκτου» (Γ. Ζηκ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 15, 38).

§ 10. Τὸ «οὐδέτε' ἐνεχώρει εἰσελθεῖν» = δὲν ἦτο πλέον καιρός» (Γ. Παπ. Τόμ. Α', σ. 69, σημ. 2) καὶ τὸ Ξεν. 'Ελλ. Β', 6', 21 «οὐ γὰρ ἐτι ἐνεχώρει μέλλειν διὰ τὸ πλήθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῶ» = διότι δὲν ἦτο καιρός πλέον ἀναβολῆς, δὲν ἐχωροῦσε πλέον ἀναβολῆ» (Γ. Παπ. Τόμ. Γ', σ. 158, § 39). Πρὸς. «ἐνεχώρει, ἀπρόσωπον = ἐξῆρ, ἦν δυνατόν» (Γ. Ζηκιδ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 126, § 21) καὶ Γ. Ζηκιδ. Λεξ. 'Αττ. 'Ρημ. σ. 557, α'.

§ 11. Τὸ «περιθεῖς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ» = περιβαλὼν τῇ χειρὶ τὸν τράχηλον» (Γ. Παπ. Τόμ. Α', 87, σ. σημ. 2) καὶ «περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας» = περιβαλὼν τὴν κεφαλὴν καὶ χερσίν» (Γ. Παπ. Τόμ. Α', σ. 95, σημ. 1). Τῆγνωστα τοῖς μαθηταῖς δι' ἀγνώστων ἐρμηνεύει.

§ 12. Τὸ «ἀλλήλων λαβόμενοι» = φιλιωθέντες (Γ. Παπ. Τόμ. Α', σ. 123, 17, σημ. 4). Κατὰ τοῦτο ἄλλα τε καὶ τὸ τοῦ Λουκιανοῦ τὸδε «δύο γυναικες λαβόμεναι ταῦν χερσῶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὰς ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς» ('Ενύπν. § 6) θὰ ἐρμηνεύση βεβαίως παρομοίως. Τὸ «ἀλλήλων λαβόμενοι» = δεξιὰν ἀλλήλοις δόντες.

§ 13. Τοῦ Ξεν. 'Αν. Α', α', 10 «Ἀρίστιππος ὁ Θετταλὸς ξένος ὢν» τὸ ξένος = μισθοφόρος (Γ. Παπαδ. Ξεν. 'Αν. πρῶτ. καὶ δεύτ. λόγ. σ. 11, § 10). Πρὸς. τί ἡμεῖς ἐνταῦθα λέγομεν «ξένος = φίλος ἐκ φιλοξενίας» «καλεῖται δὲ ὅτε ὑποδεχόμενος καὶ ὑποδεχθεὶς ξένος» (Πολυδ. Α', 74). Γ. Δ. Ζηκιδ. Ξεν. 'Αν. ἔνθ. ἀνυτ. σ. 16, § 10. πρὸς. καὶ § 11. 'Ο δὲ 'Ρηδάντζιος (Rehdantz) δέχεται οὐχὶ ὀρθῶς ἀμφοτέρως τὰς σημασίας λέγων· ὁ ἀπὸ ξένης; (n. χῶρας, aus der Fremde) φίλος; (= Gastfreund) ἢ μισθοφόρος; (Söldner) (σελ. 42, § 10).

§ 14. Τὸ Ξεν. 'Αν. Α', 6', 26 «οὐδενί πω κρείττονι ἑαυτοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἔφη» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «ὅτι περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν οὐδενός» (Γ. Παπ. σελ. 23, § 26). Ταῦτα λέγει καὶ ὁ Φόλδρεχτος (Vollbrecht), ἦτοι «sich in jemandes Gewalt begeben, mit ihm Zusammenkommen» (σελ. 67, § 26). Πρὸς. δὲ τί ἡμεῖς λέγομεν «οὐδενί... εἰς χεῖρας ἐλθεῖν... Κύρω ἰέναι», τοῦτο ἐρμηνεύεται ποικίλως. Τινὲς μὲν τὸ «εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἰέναι» ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ περιελθεῖν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός (πρὸς. 'Ιλ. Κ, 448), τινὲς δὲ διὰ τοῦ πολεμῆσαι τινι ('Ασσιπ. Περ. Β', σ. 286, § 45), τινὲς δὲ διὰ τοῦ συγγενέσθαι τινί, διαλεχθῆναι (Κρυγῆρος καὶ Κυνηρός), ὅπερ καὶ ὀρθότερον πρὸς. «'Ο Ἀστύχορ τὸν Ἀλιυιάδην, ἄλλως τε καὶ οὐκέτι ὁμοίως ἐς χεῖρας ἰόντα, οὐδὲ διενεόετο τιμωρεῖσθαι» (Θουκ. Η', 50), ἔνθα περὶ τοῦ ἐς χεῖρας ὁ Σχολ. σημειοῦται «ἦγουν εἰς ὀμίλιαν καὶ δεξιῶσιν φιλικῆν». Τὸ δὲ ἰέναι εἶναι χρόνου μέλλοντος καὶ ἐξαρτάται ἐκ τοῦ ἔφη, τὸ δὲ μετὰ τὸ ἰέναι φερόμενον ἦθελεν εἶναι προσθήκη ξένης χειρός· διότι τὰ ἐπετικά οὐδέποτε συντάσσονται ἀπερμειζόμενον μέλλοντος, ἀλλὰ μόνον ἐνεστώτος καὶ αἰορίστου» (σελ. 30, § 26).

§ 15. Τοῦ Ξεν. 'Αν. Α', γ', 12 «δοκοῦμέν μοι καθῆσθαι» ἐρμηνεύει τὸ «καθῆσθαι» = στρατοπεδεύειν (Γ. Παπ. σελ. 28, § 12) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ = ἐστρατοπεδεῦσθαι, ὡς ἡμεῖς ἐρμηνεύομεν (σελ. 36, § 12)· διότι τὸ μὲν στρατοπεδεύω ἢ στρατοπεδεύομαι = castra metari, ponere, τὸ δ' ἐστρατοπεδεύομαι = castra habere, in castris esse (ὄρα καὶ Ξεν. 'Αν. Β', δ', 1 καὶ ἐμὴν ἐκδ. αὐτόθ. σελ. 117, § 1).

§ 16. Τοῦ Ξεν. 'Αν. Α', ε', 7 «πηλοῦ φανέντος ταῖς ἀμάξις δυσπορεύτου»

τὸ «πηλοῦ ὄσπορευόντος φανέντος» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «ὅτε ἐπαρουσιάσθη δυσδιά-
βατον μέρος» (Γ. Παπ. σελ. 42, § 7). Τὸ *πηλός* = μέρος. Ποῖον ἐπίθετον ἀρμόζει
σοι; Ἄλλ' οὐδὲν ἐγὼ λέγω, ἵνα μὴ σοὶ ὁμοιωθῶ.

§ 17. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Α', ε', 8 «ἐκέλευσε τοὺς περὶ αὐτὸν Πέρσας τοὺς κρα-
τίστους συνεπισπεύσαι τὰς ἀμάξας» ἐρμηνεύει τὸ «συνεπισπεύσαι» διὰ τοῦ «συν-
επισπεύσαντας ἐκθίβασαι τὰς ἀμάξας» (Γ. Παπ. σελ. 42, § 8). Πρὸς τὴν ἡμετέ-
ρην λέγομεν «τὸ μὲν σπεύδω συνήθως εἶναι ἀμετάβατον, σπανίως δὲ μεταβατικόν (§ 9),
τὸ δ' ἐπισπεύδω σινηθῶς μεταβατικόν καὶ σπανίως ἀμετάβατον = σὺν αὐτοῖς ἐπιτα-
χῦναι τὰς ἀμάξας = βοηθῆσαι ἐπὶ τὰ πρόσω ἄγειν τὰς ἀμάξας (πρὸς. καὶ λεξ. Πάπ. ἐν λ.
συνεπισπεύδω). Ἄλλοι δὲ οὐχὶ ὀρθῶς ἐκλαμβάνοντες, τὸ ἐπισπεύδω ἀμεταβ. καὶ
ἐννοοῦντες τὸ ἐκθίβασαι ἐρμηνεύουσιν ὡς: *συνεπισπεύσαντας ἐκθίβασαι τὰς ἀμά-
ξας* (Γ. Ζηκιδ. σελ. 52, § 8). πρὸς. καὶ Ῥηδάντζιον «συνεπισπεύσαι = συνεπιταχῦναι
«mit in Eile heraus zu bringen» (σελ. 76, § 8).

§ 18. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Α', θ', 13 «ἀδεῶς πορεύεσθαι ὅποι τις ἤθελεν ἔχοντι
ὄτι προχωροίη» ἐρμηνεύει τὸ «ὄτι προχωροίη» διὰ τοῦ ὄτι χρήσιμον, ἀναγκαῖον
εἶη». πρὸς. Κυρ. Παιδ. 1, 2, 4, 3, 2, 29» (Γ. Παπ. σελ. 70, § 13). Ταῦτα σχεδὸν
λέγει καὶ ὁ Ῥηδάντζιος (σελ. 103, § 13) καὶ ὁ Φόλδρεχτος (σελ. 108, § 13). Ἄλλ' ἡ
ἐρμηνεία αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή. Πρὸς. τὴν ἡμετέραν λέγομεν «Τὸ ἔχοντι τροπικῆ μετοχῆ,
τὸ δὲ προχωρεῖ καίτι καὶ ἀπροσώπως, ὡς ἐνταῦθα, καθὼς καὶ τὸ ἔρχωρεῖ καὶ συγ-
χωρεῖ (ἴσα ἐμὸν Λεξικ. Ἄττ. Ῥημ σ. 557, α'). Σημαίνει δὲ τὸ προχωρεῖ = ἔστι
δυνατόν, εὐκόλον ἐστι (πρὸς. καὶ Ξεν. Παιδ. Α', 6', 4. Γ', 6', 29) = ἔχοντι ὄτι εἶη
αὐτῷ δυνατόν ἔχειν = φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ὅ, τι ἠδύνατο (πύκλυνετο). Ὁ Κρυγῆρος ἐρμη-
νεύει: *κακῶς = ἔχοντι αἰτίαν διὰ τὴν ὁδοπορεῖν* (Γ. Ζηκιδ. σελ. 82, § 13). Τὸ δὲ Ξεν. Παιδ.
Α', 6', 4 «*ἠγία'* ἄρ ἐκίστω προχωρῆ», πρὸς ὃ παραβάλλει τὸ παρόν, ἐρμηνεύει διὰ
τοῦ ἀπόταν ἕκαστος δύνηται ἐνν. *παρεῖναι*» (Γ. Παπ. Τόμ. Γ', σ. 4, § 4).

§ 19. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Α', θ', 17 «ἐπεὶ ἐργώσαν κερδαλεώτερον εἶναι» ἐρμηνεύει τὸ
«ἐργώσαν» διὰ τοῦ «ἐργώσαν» (Γ. Παπ. σελ. 71, § 17) οὐχὶ ὀρθῶς· διότι τὸ
γινώσκω μετὰ μετοχῆς μὲν συντασσόμενον = γνωρίζω, ἐννοῶ, μετ' ἀπαρεμφάτου δὲ
= κρίνω, νομίζω, ἀποφασίζω (ἴσα Β', γ', 19 καὶ ἐμὸν Συντ. § 438, 5, σημ. 1) ἴσα
ἐμὴν Ξεν. Ἀναβ. σ. 83, § 17.

§ 20. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Β', α', 6 «πολλὰ δὲ καὶ πέλται καὶ ἀμαξίαι ἦσαν φέ-
ρεσθαι ἔρημοι οὖσαι» ἐρμηνεύει κακῶς = καὶ ταῖς πέλταις καὶ ταῖς ἀμάξαις, αἱ πολ-
λαὶ ἦσαν φέρεσθαι ἔρημοι (Γ. Παπ. σελ. 84, § 6), ἀντὶ τῆς κατὰ τὴν φερομένην γρα-
φὴν ἐρμηνείας «πολλὰ δὲ καὶ πέλται καὶ ἀμαξίαι, ἔρημοι οὖσαι ὥστε φέρεσθαι, ἦσαν».
Ὁ Κόδηςτος καὶ ὁ Ῥηδάντζιος ὀδελοῦσιν τὸ οὖσαι, ἐν δὲ τῇ ἐμῇ ἐκδόσει ἐκδοσὶ ἐκ
παροράματος, ὅπερ ἐσημειώσαμεθα ἐν τῷ διευτέρῳ τεύχει τῆς Ἀναβάσεως (σελ. 176).
Καὶ ὁ Ῥηδάντζιος δὲ νομίζω ὅτι σφάλεται ἐκλαμβάνων τὸ φέρεσθαι μέσον = φέρειν
μεθ' ἑαυτῶν (mitzunehmen) κατὰ τὸ Δ', α', 13 καὶ Ζ', δ', 3 (σελ. 117, § 6) καὶ ὁ Φόλ-
δρεχτος ἐξαρτῶν τὸ φέρεσθαι ἐκ τοῦ πολλὰ κατὰ τὸ Γ', γ', 16 (σελ. 120, § 6).

§ 21. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Β', 6', 4 «ἐπειδὰρ δὲ σημήρη τῷ κέρατι», ἐνθ' ἐννοεῖται
ὡς ὑποκείμε. ὁ σαλπικητής, ἐρμηνεύει τὸ «σημήρη» διὰ τοῦ «σημεῖον γένηται»
(Γ. Παπ. σελ. 90, § 4).

§ 22. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Β', ε', 6 «τὰς τοιαύτας ἀγνωμοσύνας νομίζων σφου-
δαίαις μάλιστα ἄρ πάνεσθαι ἥκω» ἐρμηνεύει τὸ «ἀγνωμοσύνας» διὰ τοῦ «ἀβου-

λίαις, ἀκρισίαις» (Γ. Παπ. σελ. 114, § 6) ὁμοίως τῷ Ῥηδαντίῳ «dergleichen Unvernünftigkeiten» (σελ. 147, § 6), ἀνθ' ἧς ἔρμηνείας ἡμεῖς ἐρμηνεύομεν = παρανοήσεις, τὰς ἐξ ἐσφαλμένων γνωμῶν ὑποψίας (σελ. 127, § 6).

§ 23. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Β', ε', 7 «τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτε ἀπὸ ποίον ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι» ἐρμηνεύει τὸ «τὸν θεῶν πόλεμον» διὰ τοῦ «τὸν πρὸς τοὺς θεοὺς πόλεμον» (Γ. Παπ. σελ. 115, § 7). Ὅμοίως καὶ ὁ Ῥηδαντίος gegen die G.; objekt Gen.: doch auch Hell. 3, 2, 22 Ἑλλήνων u. 4, 8, 24 ἐκείνου πολέμου» (σ. 147, § 7). Ἡμεῖς δὲ νομίζοντες πλημμελεῖ τὴν τοιαύτην ἐκδοχὴν δεχόμεθα ὅτι τὸ «θεῶν» εἶναι γενικὴ ἐξ ὑποκειμένου = ὅταν γὰρ οἱ θεοὶ πολεμῶσί τινι, τὸν κατὰ τινος πόλεμον τῶν θεῶν» (σελ. 127, § 7).

§ 24. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Β', ε', 22 «ὃ Κῆρος ἀνέθη ξενικῶ διὰ μισθοδοσίας πιστεῦων τούτῳ ἐμὲ καταβῆναι δι' ἐνερργείας ἰσχυρόν» τὸ ὃ... ξενικῶ (στρατεύματι) νομίζει συναπτόεν τῷ πιστεῦων (Γ. Παπ. σ. 119, § 22) ὁμοίως τῷ Φυλδέριτῳ λέγοντι «ὃ und τούτῳ gehören zu πιστεῦων und ἰσχυρόν» (σελ. 147, § 22), οὐχὶ ὀρθῶς· διότι τὰυτὰ ὄντα δοτικά τοῦ μέσου ἢ τῆς συνοδείας ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ἀνέθη καὶ καταβῆναι, εἰς δὲ τὸ πιστεῦων ἔννοεῖται ἡ δοτικὴ αὐτῷ, ἀντὶ δὲ τῆς μετοχῆς πιστεῦων ἠδύνατο νὰ εἴπῃ καὶ τὸ παρὰ Θεουκιδεῖ ἐχρηστον ἐπιθέτων πίοντος, ἵνα ἢ σύμφωνος ἢ σύνταξις πρὸς τὸ ἐπιθ. ἰσχυρόν (ἴρα καὶ ἐμ. Ξεν. Ἄναβ. σ. 132, § 22).

§ 24. Τὸ Ξεν. Ἄν. Β', ε', 22 «διὰ μισθοδοσίας. δι' ἐνερργείας» = ἐνεκα μισθοδοσιῶν . . . ἐνερργειῶν (Γ. Παπ. σελ. 119, § 22). Ἡ τοιαύτη σημασία τῆς διὰ μετὰ γενικῆς κατηγορεῖ πανταλὴ ἄγνωιαν τῶν σημασιῶν τῶν προθέσεων. Ἡ διὰ σημαίνει τὸ ὄργανον, ἀντ' αὐτῶν δ' ἠδύνατο καὶ τροπικὰς μετοχὰς νὰ θέσῃ «μισθοδοσιῶν . . . ἐνερργειῶν» (ἴρα καὶ ἐμ. Ξεν. Ἄν. σ. 132, § 22).

§ 25. Τὸ Ξεν. Ἄν. Β', ε', 27 «πάνυ φιλικῶς οἰόμενος διακεῖσθαι Τισσαφέρνει» = ἐφαίνετο ὅτι ἐπίστευεν, ὅτι ὁ Τισσαφέρνης διέκετο πολὺ φιλικῶς πρὸς αὐτόν» (Γ. Παπ. σελ. 121, § 27). Τὸ «φιλικῶς διακεῖσθαι τινι» = carum esse alicui.

§ 26. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Β', ε', 39 «οἵτινες ὁμόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ εὐχθροὺς νομιεῖν, προδόντες ἡμᾶς . . . τοὺς ἄνδρας . . . ἀπολωλέκατε» ἐρμηνεύει τὰς μετοχὰς ὡδε· «ἐπεὶ ὁμόσατε . . . προέδοτε, προδόντες δὲ ἀπολωλέκατε» (Γ. Παπ. σελ. 124, § 49). Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ μετοχὴ ὁμόσαντες εἶναι ἔνδοτικὴ (= καίπερ ὁμόσαντες) καὶ διὰ τοῦτο δὲν συνδέεται τῇ μετοχῇ «προδόντες» οὕση χρονικῇ (ἴρα ἐμ. Ξεν. Ἄν. σ. 137, § 39).

§ 27. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Β', ζ', 3 «ἐπεὶ δὲ μεταγρόντες πως οἱ ἔθροιοι . . . ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρώντο» ἐρμηνεύει τὸ «μεταγρόντες» διὰ τοῦ «μεταγρόντες ἐγνώσαν» (Γ. Παπ. σελ. 126, § 3). Τὸ μεταγρόντες = μεταβαλόντες γνώμην, μεταγρόντες (ἴρα ἐμὴν Ξεν. Ἄναβ. σ. 139, § 3). Τὸ ἐγνώσαν τότε περιττεύει, ὑπάρχοντος τοῦ ἐπειρώντο. Εἶναι διάφορον, ὃ βέλτιστε, τὸ τοῦ Θεουκιδεῖ «μετέγνώσαν Κερκυραίοις ἔμμαχίαν μὴ πηρήσασθαι» (Α', 44), ἐν ᾧ ἐρμηνεύεται οὕτω τὸ μετέγνώσαν.

§ 28. Τὸ Ξεν. Ἄν. Δ', ζ', 13 «εἶδὼν» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «εἰ ἔξεισι» (Γ. Παπ. σελ. 118, § 13) ἀντὶ τοῦ «ἀεπεῖ (ὅτε) ἔξεισι» (ἴρα ἐμὴν Ξεν. Ἄναβ. σ. 149, § 13)

§ 29. Τὸ Ξεν. Ἄν. Δ', ζ', 4 «εἰ τὸ κωλῶν εἶη» = τί κωλῶσι (Γ. Παπ. σελ. 123, § 4), ὅπερ οὐχὶ ὀρθόν. Πρβλ. τί ἡμεῖς διδάσκομεν. εἰ τὸ κωλῶν εἶη» = τί εἶη ὁ κυρίως (κατ' ἐξοχὴν) κωλῶσι εἰσελθεῖν. Τὸ κατηγορούμενον εἶναι συναρθρος μετοχῇ σημαίνουσα τὸ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν κωλῶν (πρβλ. Γ', α', 42. β', 18). ἴρα ἐμὸν Σντ. § 57.

Διάφορον θά ἦτο, εἰ ἔλεγε: «τί κωλύον εἶη», ὅτε = τί κωλύσει (Γ. Ζηκιδ. σ. 156, § 4).

§ 30. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Δ', ζ', 6 «*δασυ πίτυσι*» = κατάφυτον, σκεπασμένον ἐκ πευκῶν μεγάλων (Γ. Παπ. σελ. 123, § 6). Ἄλλ' ἡ πίτυς (Λατ. pinus) εἶναι ἡ νῦν *κουκουναριά*, δένδρον τοῦ εἴδους τῆς πεύκης, ἀλλ' οὐχὶ αὐτὴ ἡ πεύκη· πρβλ. «*ἡ πίτυς καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα πεῦκαι καὶ στρόβιλοι*» (Πλούταρχ. Συμπ. 5, 3). Ὅρα ἐμὴν Ξεν. Ἄναβ. σελ. 157, § 6.

§ 31. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Δ', ζ', 23 «*οἱ αὖ ἐπιόντες ἔθειον δρόμῳ ἐπὶ τοὺς ἀεὶ βοῶντας*» ἔρμηνεύει τὸ δεύτερον «*ἀεὶ*» διὰ τοῦ «*πάντοτε, διαρκῶς*» (Γ. Παπ. σελ. 129, § 23), ἥτις σημασία τοῦ «*ἀεὶ*» μετὰ μετοχῆς εἶναι ἄγνωστος (ὅρα ἐμὸν Συντ. § 157, 1), διὰ τοῦτο ὁ Κόδης, ὃ καὶ ἡμεῖς ἠκολουθήσαμεν, ὁδεύει: τὸ πρὸ τοῦ βοῶντας *ἀεὶ*. Γράφων δ' ὁ Γ. Παπαδοκασίειος «*οἱ ἀεὶ*» = οἱ ἐκάστοτε· *τοὺς ἀεὶ* = τοὺς πάντοτε διαρκῶς μετέφρασε τὸν Φλόδρεχτον λέγοντα *ἀεὶ*, das erste = «*jedesmal*», das zweite = «*fortwährend, unaufhörlich*» (σελ. 44, § 23).

§ 32. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Δ', η', 20 «*καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν ὅ,τι καὶ ἐθαύμασαν*» ἔρμηνεύει τὸ οὐδὲν ὅ,τι καὶ (= οὐδὲν ἦν ὅ,τι καὶ) οὐδόπως οὐδὲ κατὰ τὸ παρά μικρόν (Γ. Παπ. σελ. 137, 20). Φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἔρμηνειαν ταύτην νομίζει ὑποκείμενον τοῦ «*ἐθαύμασαν*» τὸ «*τὰ μὲν ἄλλα*». Πρβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν «*κατὰ μὲν τὰ ἄλλα (ὅρα Β', ε', 23) οὐδὲν ἔστιν ὅ,τι καὶ ἐθαύμασαν* (= κατὰ μὲν τὰ ἄλλα οὐδὲν καὶ κατ' ἐλάχιστον ἐθαύμασαν) = οὐδὲν ἔστιν ὁ κατὰ τὰ ἄλλα καὶ ἐθαύμασαν» (σελ. 172, § 20). Πρβλ. καὶ Ῥηδάντζιον σ. 57, § 20 καὶ Φλόδρεχτον σ. 48, § 20.

§ 33. Τοῦ Ξεν. Ἄν. Δ', η', 25 «*καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατήσοι*» ἔρμηνεύει διὰ τοῦ «*καὶ ἐτοιμάσῃ πάντα τὰ εἰς τὸν γυμνακὸν ἀγῶνα χρήσιμα*» (Γ. Παπ. σελ. 139, § 25). Πρβλ. πῶς ἡμεῖς ἔρμηνεύομεν «*καὶ τοῦ ἀγῶνος τὰ γίγνη προϊστάμενος, ἀρχοῦ, κριτῆς, ἀγωνάρχης*» (σελ. 175, § 26).

§ 34. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', ε', 14 «*ἐκκρίνουσιν*» = ἀποχωρίζουσι τῶν ἄλλων, «*ἀποδοκιμάζουσιν*» (Γ. Παπ. Τόμ Γ', σελ. 14, § 14) ἀντὶ τοῦ ἔρμηνεύσαι «*ἀποβάλλουσι τῆς τάξεως αὐτοῦ (δηλ. τῶν ὁμοτίμων), ἀποχωρίζουσιν*» (ὅρα ἐμὴν Χρηστ. Τόμ. Γ', σελ. 18, § 14).

§ 35. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', γ', 2 «*οἱ κἀνδρες*» ἔρμηνεύων λέγει ὅτι «*ὠμοίαζε πρὸς τῶν ἱερέων τὰ ἀντερὰ*» (Γ. Παπ. σελ. 14 § 2) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ὠμοίαζε πρὸς τὰ τῶν ἀρχιερέων *ῥάσα* (ὅρα ἐμὴν Χρηστ. Τ. Γ', σελ. 20, § 2).

§ 36. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', γ', 4 «*παροψίδας*» ἔρμηνεύει διὰ τοῦ σκευῆ ὑπηρετικῆς τραπέζης (Σουίδας), *πίατα δηλ. κτλ.*» (Γ. Παπ. σελ. 16, § 4). Πρβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Χρηστομαθεῖα (Τόμ Γ', σ. 21, § 4) «*παροψίδες, τὰ ὄψα τὰ ποικίλλως κεκαρκευμένα καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν ἐπὶ τῶν λεκαρίων*» (Βακκ. Ἄνεκδ. 60, 3) «*ἔστι δὲ παροψίς ζωμοῦ τι εἶδος ἢ ὡς τινες μάζης ἢ παρερθίκη τις ὄψου δ' οἱ νῦν ἄν εἴποιεν παροψηματίον*» (Πολυδ. Γ', 56. πρβλ. καὶ Γ', 87) ὅρα καὶ Ἀθῆν. Θ', 368. Ὅρα καὶ Φρόνιχον «*παροψίς τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον ὡς τινες. Τοῦτο δὲ τρῶβλιον ἢ λεκαρίον καλοῦσιν*».

§ 37. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', γ', 9 «*οὕτω μὲν δὴ εἶ κλύσαι τὸ ἔκπωμα ὥσπερ Σάκας ἑώρα*» ἔρμηνεύει τὸ «*κλύσαι*» διὰ τοῦ «*πληρῶσαι*» (Γ. Παπ. σελ. 19, § 9). Πρβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν «*εἶ κλύσαι τὸ ἔκπωμα*» = καλῶς πλύναι τὸ ποτήριον. «*Τὸ πλύνειν καὶ ῥύπτειν καὶ ἐκρύπτειν καὶ κλύζειν ἐρεῖς καὶ ἐκκλύζειν*» (Πολυδ. Ζ', 39), ὡς «*θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακά*» (Εὐρ. Ἴφ. Τ.

1193), πρβλ. καὶ «καθαρείως ἐρχέουσι» (§ 8). Ἄλλοι δ' ἐρμηνεύουσι τὸ κλύσαι κακῶς διὰ τοῦ «πληρῶσαι» (σελ. 24—25, § 9). Ἐάν σοι ταῦτα ἀνεπαρκῆ ᾖσιν, ἄκουε καὶ τάδε: Ὁ θεὸς οἰνοχόοι τὰ ἐκπώματα ἐκπληρόντων τε καὶ διανοιστόντων καὶ κλυζόντων καὶ καθαιρόντων, καὶ τὰς φιάλας ἐπὶ τῶν δακτύλων ἄκρων ὀρεῖ-
 τωσαν, προσφέροντες τοῖς συμπόταις εὐλαβῶς (Πολυδ. ζ', 95). Πρβλ. καὶ Λεξ. Ξενοφ. τοῦ Sturz. Τόμ. Β', σ. 755 «κλύσαι» = eluere. Proprie dicitur de poculis et vasis, nisi vero de facie et pedibus. Πρβλ. καὶ Ἀρμώνιον (σελ. 83) «κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἀγγεῖον. Νίψαι δὲ πρόσωπον καὶ πόδας. Πλῦναι δ' ἐσθῆτα» καὶ Μοσχόπουλον «κλύσαι . . ποτήριον ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον· νίψαι δὲ πρό-
 σωπον ἢ χεῖρα· πλῦναι δ' ἐσθῆτας». Ὁ Ξενοφῶν ὅμως μετεχειρίσαστο τὸ πλῦναι καὶ ἐπὶ χεῖρας καὶ οὐρᾶς ἵππου (Ξεν. Ἴππικ. ε', 7).

§ 38. Ἐν Ξεν. Παιδ. Α', γ', 15 «ταχὺ εἴπτεν ὅτι μένειν βούλοιο. Ἐπερωτηθεὶς δὲ πάλιν ὑπὸ τῆς μητρὸς διὰ τί, εἰπεῖν λέγεται» τὸ «διὰ τί» ἀνακληροῖ διὰ τοῦ «μένειν βούλει» (Γ. Παπ. σελ. 23, § 15) κακῶς ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «μένειν βούλοιο».

§ 39. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', γ', 15 «πειράσομαι τῷ πάππῳ ἀγαθῶν ἵππέων κράτιστος ὢν ἵππεὺς σύμμαχος εἶσται τῷ πάππῳ» συνάπτει ὅμως τὸ «τῷ πάππῳ» τῷ «κράτι-
 στος ὢν» (Γ. Παπ. σελ. 24, § 15). Τὸ «τῷ πάππῳ» συναπτέον τῷ «σύμμαχόν» ἐπειδὴ δὲ τὸ τῷ «πάππῳ» ἀπεμακρόνθη πολὺ, ἐπανέλαβε τὴν ἔνοιαν αὐτοῦ διὰ τοῦ «αὐτῷ» (ὄρα Ξεν. Ἄν. Β', δ', 7). Τοῦτο γίνεται καὶ διὰ τῶν δεικτικῶν ἀνωνομιῶν (ὄρα ἐμὸν Συντ. § 307). Ἐρμ. Χρηστ. Τ. Γ', σ. 30, § 15. Ὅρα καὶ Ἄσωπ. Περ. Β', σελ. 113, § 59 καὶ Βρεϊτεμβάχιον ἐνταῦθα αὐτῷ —nimmt τὸ πάππῳ wieder auf» (σελ. 32, § 15) καὶ Ἐρτλεῖνον (Hertlein) αὐτῷ ist nach dem vorausgehenden τῷ πάππῳ epianaleptisch gesetzt» (σελ. 21, § 15).

§ 40. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 12 «τίς οὖν ἄν ἡμῖν Ἀστυάγει μνησθεῖν;» νομίζει τὸ ἡμῖν δοτικὴν ἠθικὴν (Γ. Παπ. σελ. 34, § 9). Ἄγνοεῖ ὅτι ἡ ἠθικὴ δοτικὴ ἐρμηνεύε-
 ται διὰ τοῦ «πρὸς χαρὰν τινοσ» ἢ «πρὸς λύπην τινοσ». Τὸ ἡμῖν ἐνταῦθα εἶναι δοτικὴ χαριστικὴ (ὄρα ἐμὸν Χρηστ. Τ. Γ', σ. 40, § 12).

§ 41. Ἐν Ξεν. Παιδ. Α', δ', 12 «Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅστις ἄνθρωπος γεγένημαι» ἐρμηνεύει τὸν μὲν διὰ τοῦ τοῦλάχιστον λέγων «ὁ μὲν» ἄνευ ἀποδόσεως κείμενος . . ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ τοῦλάχιστον» (Γ. Παπ. σελ. 34, § 9). Ὅρθως θὰ εἴχην ἡ διὰ τοῦ βεβαίως μόνον ἐρμηνεία τοῦ μὲν (ὄρα ἐμὸν Συντ. § 500, σημ. 2).

§ 42. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 12 «ἦρ δὲ τοσοῦτον ἐπιδιδῶ» πρώτου προσώπου ὃν ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «ἐάν δὲ προβαίνειν κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον αὐξανόμενη αὐτῆ ὑστολή» (Γ. Παπ. σελ. 35, § 9). Ἐν δὲ ταῖς σημειώσεσι γράφει «ἦρ δὲ τοσοῦτον ἐπιδιδῶ» κατὰ τρίτον πρόσωπον. Ὅρα ἐμὸν Χρηστ. Τόμ. Γ', σελ. 40, § 12.

§ 43. Τὸ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 12 «βλάξ τις» ἀντὶ τοῦ «βλάξ σχεδόν» (ὄρα ἐμὸν Χρηστ. Τόμ. Γ', σ. 40, § 12 καὶ Συντ. § 298) ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «εἶδος βλακῶσ» (Γ. Παπ. σελ. 35, § 9).

§ 44. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 13 «ἀκούσας ταῦτα ὁ Κῆρος ἐδήχθη» τὸ ἐδήχθη, ὡς φαίνεται, ἐρμηνεύει διὰ τοῦ κοινοῦ ἐδαγκάσθη ἢ ἐδαγκῶθη ἢ ἐδάγκωστε τὰ χεῖλη του, ἅτε λέγων τάδε: «ἐδήχθη» ὁ ἐνεστ. δάκνω· ἢ τοιαύτη χρῆσις τοῦ ἐδάκα-

τος τούτου καὶ νῦν συνήθης» (Γ. Παπ. σελ. 35, § 10). Οὐδὲν ἄλλο λέγει, ἕκαστος δὲ προφητευσάτω πῶς τοῦτο ἔννοεσι. Ἡμεῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Χρηστομαθείᾳ (Τόμ. Γ', σ. 41, § 13) λέγομεν τάδε: «ἐδήχθη ἄρ. παθ. μετὰ σημασι. μέσης = ἐλυπήθη, ἐπικράνηθη, ὡς ἀκαὶ δηχθεῖσάν γε οἶδα αὐτὴν καὶ ἐρθηρίασασαν (Ξεν. Οἰκ. γ', 4). Ἡ πληρεστέρα σύνταξις εἶνα: ἐδήχθη τὴν καρδίαν», ὡς «ποιήσω θακεῖν τὴν καρδίαν» (Ἀριστοφ. Σφ. 374) «ἄσα δὴ δέδηγμαί τὴν ἑμαντοῦ καρδίαν» (Ἀριστοφ. Ἀγ. 4).

§ 45. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 14 «ἄρες τοὺς κατ' ἑμὲ πάντας διώκων» τὸ «τοὺς κατ' ἑμὲ» ἔρμηνεύει διὰ τοῦ αὐτοῦ ἡλικιωτάς, τοὺς συντρέφοντες (Γ. Παπ. σελ. 36, § 11). Διὰ τί οὐχί; οἱ σύγχρονοι ἢ οἱ ἡλικιωτάι εἰσι κατ' αὐτὸν καὶ σύντροφοι.

§ 46. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 17 «τοὺς δ' ἐπιτηδεύουσας ἀφῆκε κατὰ φυλάς ἄλλοις ἄλλοις καταθεῖν» ἔρμηνεύει τὸ «ἐπιτηδεύουσας» διὰ τοῦ γίλου (Γ. Παπ. σελ. 38, § 2), ἔνθα ἡμεῖς τάδε γράφομεν ἐν τῇ Χρηστομαθείᾳ «τοὺς ἐπιτηδεύουσας = τοὺς καταλλήλους, ἄλλοι δὲ κακῶς ἔρμηνεύουσι = φίλους» (σελ. 44, § 17).

§ 47. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 19 «οἱ ἐφροστήκασιν τοῖς ἵπποις ἡρέμα» τὸ ἐφροστήκασιν τοῖς ἵπποις ἔρμηνεύει διὰ τοῦ «κάθηται ἐπὶ τῶν ἵππων» (Γ. Παπ. σελ. 40, § 4) ὅπως ἀτόπως· διότι = οἴτινες στέκονται μετὰ τοὺς ἵππους ἡσύχως (ὄρα Ξεν. Ἄν. Α', γ', 15), πρὸς. «sie stehen mit ihren Pferden still» (Breitenb. Xen. Kytorp. σ. 41, § 19), περὶ δὲ τῆς δοτικῆς; «τοῖς ἵπποις» πρὸς. τὸ «αὐτοὺς δὲ τοῖς ἵπποις προσελάσας» (Ξεν. Παιδ. Α', δ', 17).

§ 48. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 21 «ὡς πανσομένους τοῦ διωγμοῦ νομίζει ὑποκαίμ. τὸ «τοὺς πολεμίους» (Γ. Παπ. σελ. 41, § 6) οὐχὶ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ «τοὺς ἀμφοῖς τὸν Κόρον».

§ 49. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 22 «καὶ ἰσχυρὰν τὴν φωνὴν τοῖς πολεμίοις κατέχων ἐποίει» τὸ κατέχων ἔρμηνεύει διὰ τοῦ «ἐξακολουθῶν» (Γ. Παπ. σελ. 42, § 7) ὅπως ἀτόπως. Τὸ κατέχων = νικῶν, κρατῶν, πιέζων (urgens instans) πρὸς. Ξεν. Ἑλλ. Α', γ', 21· Δ', ζ', 10 καὶ Πλούταρχ. Ἄρατ. 29 «κατέχευε διώκων». Ἄλλοι δὲ ἔρμηνεύουσι διὰ τοῦ «προνεύων», ὡς τὸ «κατέσχε τὸν κάπρον» (Ξεν. Παιδ. Α', δ', 8), οὐδεὶς δ' ἔρμηνεύει διὰ τοῦ «ἐξακολουθῶν».

§ 50. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 23 «ἀμβθεν διώκοντας ἀνὰ κράτος» τὸ ἀνὰ κράτος ἔρμηνεύει διὰ τοῦ «μετὰ πάσης σπουδῆς» (Γ. Παπ. σελ. 42, § 8), ἀντὶ τοῦ «μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις» (ὄρα ἐμὴν Χρηστ. Τ. Γ', σ. 49, § 23. Σουντ. § 205, σημ. καὶ Cobet Nov. Lect. σ. 511, ἔνθα τὸ ἀνὰ κράτος = omnibus viribus, summa ope).

§ 51. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 25 «ἀπεκάλει δὴ, ἔπος τὰ ἐν Πέρσῃ ἐπιχρῶν ἐπιτελοῖ» τὸ ἀπεκάλει δὴ ἔρμηνεύει διὰ τοῦ ἀπροσεκλεῖ πλέον» (Γ. Παπ. σελ. 44, § 10). Ἄλλὰ διὰ τῆς τοιαύτης ἔρμηνείας δὲν μεταφράζεται ἡ πρόθεσις. Πρὸς. τί ἡμεῖς γράφομεν ἀπεκάλει δὴ = ἐκάλει πλέον ὀπίσω, προσεκλεῖ πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἄλλοτε δὲ τὸ ἀποκαλῶ τινά τι = ὀνομάζω τινὰ μετὰ μεμπτῆς· ἔννοια, ὡς ἀποκαλῶ ἀχάριστον» (Ξεν. Ἄπ. Β', β', 1), ἀκόθοντον» (Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 47), κτλ.» (σελ. 50, § 25).

§ 52. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Η', ε', 19 «ἦν σὺ πολλὰκις παῖς ὢν, ὅτε παρ' ἡμῶν ἦσθα, ἐπιθνήσκων» ἔρμηνεύει τὸ «ἐπιθνήσκων» διὰ τοῦ περιποιηθῆς ὡς τροφός, ἐσήκωσον στὰ χεῖρα σου» (Γ. Παπ. σελ. 68, § 4). Φαίνεται ὅτι κατ' αὐτὸν ἴδιον τῆς τιθῆνης, ἤτοι τῆς τροφῆς, εἶναι τὸ ἐν χερσὶ βραστῆσαι μόνον τοὺς παῖδας.

§ 53. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Η', ε', 22 ἀδίκαιος οὐκ εἰμι, ὅσα γιγνώσκω δοκῶ ἀγαθὰ ἀμφοτέροις, ταῦτα εἰς τὸ μέσον λέγειν νομίζει τὸ αἰεὶ τὸ μέσον λέγειν = φανερώς λέγειν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀποκρύπτεσθαι (Γ. Παπ. σελ. 69, § 7). Κυρίως τὸ αἰεὶ μέσον λέγειν = σπάντα εἰς τὸ μέσον λέγειν (πρβλ. Ξεν. Παιδ. Δ', α', 1. Γ', γ', 7), εἴτα δὲ = λέγειν τι ἐπὶ κοινῇ ὀφελείᾳ, ὡς αὐτὰρ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες εἰς μέσον φέρητε ὅτι ἕκαστος ἐπίστασθε ἀγαθόν (Ξεν. Συμπ. γ', 3) καὶ αὐτὸν εἰς μέσον κομισθέντων εὐπορῆσαι τοὺς ἐμβαλόντας εἰς τὰς τὰς ἐφοδίων (Πλούταρχ. Θμιστ. Γ', 4). ὅρα καὶ Ἀσωπ. Περ. Β', σ. 602, § 72. Ἐμὴν Χρηστ. Τόμ. Γ', σελ. 62, § 6 καὶ σελ. 200, § 4.

§ 54. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Η', ε', 23 ἀτὰρ μὲν γὰρ παρελθόντα ἡμεῖς Κῆρον ἠνέξασατε ἐρμηνεύει = ἀκατὰ μὲν τὰ παρελθόντα Ὁμοίως κατωτέρω ἐν § 9» (Γ. Παπ. σελ. 69, § 8). Ταῦτα γράφων παρενόησε τὰς Γερμανικὰς σημειώσεις: absoluter Accus. der Zeitbestimmung wie § 24 τὸ λοιπόν. Vergl. Hellen. III, 2, 7: ἄρχων ἄλλος μὲν νῦν, ἄλλος δὲ τὸ παρελθόν (Breitenb. σ. 166, § 23) καὶ ἀτὰρ παρελθόντα: was die Vergangenheit betrifft. Gegensatz ist τὸ λοιπόν § 24» (Hertlein σ. 204, § 23). Πρβλ. καὶ τί ἡμεῖς λέγομεν ἐν τῇ ἡμ. Χρηστομαθεῖα (Τόμ. Γ', σ. 62, 7): ἀτὰρ μὲν παρελθόντα, ἢ ἀπόδοσις τοῦ μὲν ἐν § 8 μεταβληθεῖσα αὐτὰρ μὲν οὐκ καὶ τὸ λοιπόν. Ἡ δὲ αἰτία, ἀτὰρ παρελθόντα εἶναι αἰτία. χρονικὴ (πρβλ. καὶ τὰ τελευτάτα, τὰ πολλὰ, κτλ.) = τὸν παρελθόντα χρόνον (Η', ζ', 7), ἐν τοῖς παρελθούσι χρόνοις (superioribus temporibus). Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ αἰτία. ἀτὸ λοιπόν (§ 8).

§ 55. Τοῦ Ξεν. Παιδ. Η', ε', 26 αἴωρος μὲν ἄρ ἐγὼ Ζῶ, ἐμὴ γίγνεται ἢ ἐν Πέρσῃσι βασιλεία· ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κῆρον, εἰς ζῆν ἀναπληροῦ τὸ εἶλον ὅτι Κῆρον διὰ τοῦ ἀγίγνεται ἢ βασιλεία (Γ. Παπ. σελ. 71, § 11) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἀγερῆσθαι ἢ βασιλεία (ὅρα ἐμ. Χρηστ. Τ. Γ', σ. 64, § 10).

§ 56 Τοῦ Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 7 αὐτὸ δ' εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως ἐρμηνεύει τὸ ἀκπεπταμένως ἀκρατήτως, ἀφόδως (Γ. Παπ. σελ. 75, § 7) πρβλ. ἐμὰς σημειώσεις, ἀκπεπταμένως ἐκ τοῦ ἐκπεπταίνεσθαι = ἀμέτρως, ὑπερβαλλόντως» (Γ. Παπ. σ. 68, § 7).

§ 57. Τοῦ Ξεν. Ἑλλ. Α', δ', 16 ἀπάρχειν γὰρ αὐτῶ ἐκ τοῦ δῆμον ἐρμηνεύει τὸ ἀπάρχειν» διὰ τοῦ εἶναι, συμβαίνει» (Γ. Παπ. σελ. 108, § 9). Ὅτι δὲ τοῦτο ψευδές, ὅρα τί ἡμεῖς διδάσκομεν ἀπὸ ἀπάρχειν οὐκ ἀπλῶς τὸ εἶναι. . . σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προσεῖναι, φθάσειν (Σουίδ. ἐν λ.), ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπλοῦ εἶναι κείμενός ἐστι τῶν μεταγενεστέρων ἴδιον (Τόμ. Γ', σ. 81, § 9) πρβλ. καὶ Ἐρουερδῆνα (Mnemos. 1890, σ. 108).

§ 58. Τοῦ Ξεν. Ἑλλ. Α', ς', 4 τὸ ἀπ τούτου δὲ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ εἵνεκα τούτου λοιπόν (Γ. Παπ. σελ. 113, § 4). Ὅρα ἐμὴν Χρηστ. τόμ. Γ', σελ. 85, 4.

§ 58. Τοῦ Ξεν. Ἑλλ. Α', ς', 7 καὶ ταῖς ἐπὶ τὰς θῆρας φοιτήσεσιν ὀργισθεὶς καὶ εἰπὼν ἀθλιωτάτους εἶναι τοὺς Ἑλληνας ὅτι βαρβάρους κολακεύουσιν ἔνεκα ἀργυρίου ἐρμηνεύει διὰ τοῦ ἀόργισθεὶς καὶ εἰπὼν ἀθλιωτάτους εἶναι τοὺς Ἑλληνας ταῖς φοιτήσεσιν (Γ. Παπ. σελ. 114, § 7).

§ 59. Τὸ Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 30 ἀδοξάντων τούτων ἐρμηνεύει διὰ τοῦ αὐτὰρ δόξῃ ταῦτα (Γ. Παπ. σελ. 139, § 30) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦς ἐπεὶ ἔδοξε ταῦτα, εἰ καὶ ἡ γραφὴ πλημμελεῖς ἔχει καὶ ἀναγκαῖον εἶναι νὰ γραφῆ ἀδοξάν τούτων (ὅρα ἐμὴν Χρηστ. Τ. Γ', σ. 107, § 30).

§ 60. Τοῦ Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 54 αἰὲ ἀνήσομεν ἄνδρα τὸν φανερώς τὴν ὀλιγαρχίαν ἀμεινόμενον» ἐρμηνεύει τὸ ἀνήσομεν διὰ τοῦ «μὴ ἀποκτενοῦμεν» (Γ. Παπ. σελ. 178, § 43) ἀντὶ τοῦ ἀφήσομεν, ἀθωώσομεν» (ἄρα ἐμὴν Χρ. Τ. Γ', σ. 146, § 44).

§ 61. Τοῦ Ξεν. Ἑλλ. Β', δ', 34 αἰὲ δ' εἰς χεῖρας ἐδέξατο, ἔπειτα δ' οἱ μὲν ἐξεώθησαν . . . οἱ δ' ἐνέκλιαν» ἐρμηνεύει τὸ αἰὲς χεῖρας ἐδέξατο διὰ τοῦ ἀφήκαν αὐτὸν νὰ πλησιάζῃ τοσοῦτον ὥστε νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας» (Γ. Παπ. σελ. 199, § 33). Τὸ αἰὲς χεῖρας δέχομαι τινα» (Θουκ. Ε', 72. κτλ.)=δέχομαι τὴν συμπλοκὴν πολεμίου, ἐκ τοῦ συστάδην μάχομαι, οὐ φεύγω αὐτόν, ὑφίσταμαι πολέμιον ἐπιόντα (ἄρα ἐμὴν Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 31, σελ. 120. Χρηστ. Τόμ. Γ', σ. 165, § 34).

§ 62. Τὸ Πλουτάρχ. Ἀριστ. Δ', § 1 αὐτὸ γὰρ, οὐκ ἐμεινὸν δικάζω» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ αὐτὸν εἰς σὲ ἔκαμε κακόν τι, οὐχ εἰς ἐμεινόν» (Γ. Παπ. σελ. 215, § 1).

§ 63. Τοῦ Πλουτάρχ. Ἀριστ. Η', 1 «μεταστήσῃ πολλοὺς τῶν πολιτῶν πρὸς τὸν βάρβαρον» τὸ πρὸς τὸν βάρβαρον λέγει ὅτι κεῖται κατὰ μετωνομίαν ἀντὶ «πρὸς τοὺς βαρβάρους, πρὸς τοὺς Μήδους» (Γ. Παπ. σελ. 226, § 1). Τὸ πρὸς τὸν βάρβαρον = πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν βαρβάρων, τὸν Ξέρξην, πρὸς καὶ ἀπαρτῶν τῶν βαρβάρων κατὰ θάλατταν» (Πλουτάρχ. Θεμ. Ζ', 1) καὶ εἴδη δὲ τοῦ Μήδου καταβαίνοντος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα» (αὐτόθ. ζ', 1).

§ 64. Τὸ Πλουτάρχ. Ἀριστ. Η', 1 «πρὸ τοῦ δόγματος τούτου» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «πρὶν δόξαι πολεμεῖν» (Γ. Παπ. σελ. 226, § 1) οὐχ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ «πρὸ τοῦ ψήφισματος τούτου, δηλ. τοῦ καταθεῖν τοὺς ἐπὶ χρόνον μεθεστῶτας» (ἄρα ἐμὴν Χρηστ. Τ. Γ', σ. 271, § 1).

§ 65. Τὸ Πλουτάρχ. Ἀριστ. Η', 4, αἶψα γὰρ αὐτῶ μᾶλλον πίστιν» (δηλ. ὁ Ἀριστείδης) ἐρμηνεύει διὰ τοῦ αἰπίστετε γὰρ αὐτῶ μᾶλλον» (Γ. Παπ. σελ. 228, § 4). Ὁ Θεμιστοκλῆς πείθει τὸν Ἀριστείδην νὰ πορευθῇ εἰς τὸν Εὐρωσιάδην καὶ διδάξῃ αὐτόν ὅτι δὲν δύναται νὰ σωθῶσιν, ἐὰν δὲν ναυμαχήσωσι· διότι ὁ Ἀριστείδης εἶχε μᾶλλον αὐτοῦ (τοῦ Θεμιστοκλέους) πίστιν (= διότι ἐπιστεύετο μᾶλλον αὐτοῦ). Πρὸς καὶ «παρακάλει (τὸν Ἀριστείδην) συνεπιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων καὶ συμποροθυμεῖσθαι, πίστιν ἔχοντα μᾶλλον, ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσιν» (Πλουτάρχ. Θεμιστ. ΙΒ', 3).

§ 66. Τὸ Πλουτάρχ. Θεμιστ. ΙΒ', 3 «συνεπιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ σὺν αὐτῶ ἐπιλαμβάνεσθαι· πειρᾶσθαι πείθειν» (Γ. Παπ. σελ. 307, § 3). Ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι πλημμελής, ὀρθή δ' εἶναι ἥδε: «συγκρατεῖν ὀπίσω (σὺν αὐτῶ κρατεῖν τοὺς Ἑλληνας ὀπίσω), κατέχειν τοὺς Ἑλληνας (νὰ σταματᾷ, ἐμποδίζει)». ἄρα ἐμὴν Χρηστ. Τ. Γ', σ. 206, § 3. Ὅρα καὶ Λεξ. Πάππε ἐν λ. συνεπιλαμβάνομαι καὶ Βλάσιον ἐνταῦθα λέγοντα «συνεπιλαμβάνεσθαι hier=mit zurückhalten» (σελ. 31).

§ 67. Τοῦ Πλουτάρχ. Θεμιστ. ΙΒ', 2 «παταμοὶς ἐκ δεξιῶν ἐσήμηρεν» ἐρμηνεύει τὸ «ἐσήμηρεν» διὰ τοῦ «σημεῖον ἐγένετο καλόν». (Γ. Παπ. σελ. 309, § 2) ἀντὶ τοῦ «ἔδωκε σημεῖον» (ein Zeichen gab).

§ 68. Τοῦ Πλουτάρχ. Θεμιστ. ΙΔ', 2 «μὴ πρότερον ἀκτιπρόφους καταστήσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις ἢ τὴν εἰωθῆσαν ἄρα παραγενέσθαι, τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ παλάγου ἀεὶ καὶ κῆμα διὰ τῶν στενῶν κατάγοσαν», χωρίον ἀσφάστου ὄν καὶ ὀμαλώτατον (ἄρα ἐμὴν Χρηστ. Τόμ. Γ', σ. 210, § 2), ἐρμηνεύει

ὡδε: «πρὶν ἢ τὸ πνεῦμα λαμπρὸν (κατηγορ.) ἐκ πελάγους καὶ τὸ κύμα διὰ τῶν στενῶν παραγενέσθαι (πρὶν πάρη ἢ φυσήσῃ τὸ φρέσκο) κατὰ τὴν ὄραν τὴν εἰσῳθιαν αἰεὶ καταγέιναι αὐτό (σ. 310, § 2).

§ 69. Τοῦ Πλουτάρχ. Θεμιστ. ΚΗ', 2 «πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ θεοῦ βαδίζειν», δι' οὗ ἐννοεῖται ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς πορεύεται πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα, ὅστις διὰ τοῦτο καλεῖται ὁμώνυμος τοῦ Διός, ὡς καλουμένου ἐπίσης μεγάλου βασιλέως ἢ ἀνακτος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἐρμηνεύει τὸ «τὸν ὁμώνυμον» διὰ τοῦ «τὸν μέγαν» (Γ. Παπ. σελ. 337, § 2).

ΨΕΓΓΔΗ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

§ 70. «Ὁ Ἐρύμανθος νῦν καλεῖται Ὡλενος» (Γ. Παπαβ. Χρηστ. Τόμ. Α', σ. 7 καὶ 89, σημ. 5) Τὰ ὄρη ταῦτα εἶναι διάφορα καὶ καλεῖται ὁ μὲν Ὡλενος, ὅστις διὰ τοῦτο καλεῖται Ὁμήρῳ ἐκαλεῖτο Ὡλενίη Πέτρη (Γλ. Β, 617. Δ, 756), ἐπὶ Σπράζωνος; δὲ Σκόλλις (Σπράζ. Η', 10, σελ. 341 καὶ 387), νῦν Ὡλονός, ὁ δ' Ἐρύμανθος νῦν Καλλιφῶνι ἢ Λιβαρτσιῶν.

§ 71. «Γλώσσημα» (Γ. Παπαβ. Τόμ. Α', σ. 8, στίχ. 12. σ. 40, στίχ. 2. Ξεν. Ἄν. πρῶτ. καὶ δεῦτ. λόγ. σ. 3, στίχ. 20. σ. 4, στίχ. 1. σ. 128 § 11. τρίτ. καὶ τέταρτ. λόγ. σ. 3, στίχ. 26) λέγων ὁ Γ. Παπαβασιλείου ἐννοεῖ λέξιν νόθον ὑπὸ ξένης χειρὸς παρεμβληθεῖσαν ὡς σχόλιον. Παρ' ἀρχαίους δὲν ἐκαλεῖτο τοῦτο, ἀλλὰ γλώσσημα ἦτο ἀγνωστος ἀπρηχαιωμένη λέξις χρηζόουσα ἐρμηνείας (Μ. Ἀντων. 4. 38). Τὰς τοιαύτας λέξεις ἐκάλλον καὶ γλώττας, ὡς ἀπὸ σίγητον Κυπρίους μὲν κύριον, ἡμῶν δὲ γλώττα• (Ἀριστοτ. Ποιητ. 21, σ. 1457 β') καὶ «τὰς ποιητικὰς φωνὰς γλώττας ἐκάλλον, ὡς Ἀριστοφάνης: Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμήρῳ ἐμοὶ γλώττας, τί καλοῦσι κόρνυθα» (Πολυδ. Β', 409) καὶ «κατὰ γλώττα ποιήματα» (Δουκιαν. Λεξικ. 25. Ἀθῆν. ΙΑ', 218) καὶ «τὸ κατὰ γλώσσημα τῆς λέξεως καὶ ξένον καὶ ποιητικόν» (Δ. Ἀλικαρ. π. Θουκ. 53) εἶναι τὰ μετὰ γλωσσῶν ἢ γλωσσισμάτων.

§ 72. Λόγον ποιούμενος περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐνθάδε καὶ ἐνταῦθα λέγει τὰ ὠραία τάδε: «τὸ μὲν ἐνθάδε ἐπὶ παρόντος τόπου, τὸ δ' ἐνταῦθα ἐπὶ ἀπόντος λέγεται» (Γ. Παπ. Τόμ. Α', σ. 13, σημ. 6). «Ὄφειλε δὲ νὰ εἶπῃ ὡδε: «ἐνταῦθα = ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῷ εἰρημένῳ, ἐνθάδε δὲ = ἐν τῷδε τῷ τόπῳ (δεικνυομένῳ) καθ' ἣν ἔχει διαφορὰν τὸ οὖτος τοῦ ὅδε, καθ' ἣ καὶ τὸ ἐνταῦθεν καὶ ἐνθένδε. Ἀλλὰ καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη εἶναι γενικωτέρα, ἀμφοτέρω δὲ τὸ τε ἐνταῦθα καὶ ἐνθάδε τίθενται καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς χρονικόν τὸ ἐνταῦθα (ὄρα ἐμὸν Συντ. § 162, 2. 164, § 2), ἀμφίβολος δ' εἶναι ἡ τοῦ ἐνθάδε χρονικὴ σημασία (Σοφ. Οἰδ. Κ. 992. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 15. Β', γ', 4).

§ 73. «Ἀρησίλοος ὁ Ἀρχιδάμου νῖος, ἀδελφὸς δὲ Ἄγιδος τοῦ Β'» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 16, σημ. 15). Ἄντ' ἄλλης ἐξελέγξαι σημειούμενα τί ἡμεῖς λέγομεν. «Ἀρησίλοος ἀδελφὸς τοῦ Ἄγιδος τοῦ πρώτου καὶ νῖος τοῦ Ἀρχιδάμου τοῦ

δευτέρου ἐγεννήθη τῷ 442 π. Χ. καὶ ἀπέθανε τῷ 358 εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν» (Χρστ. Τόμ. Α', σ. 54, 35). Ὅρα καὶ Δεξ. Ἀρχαιολ. Ῥαγα. σ. 10.

§ 74. «Ἀνάχαρος Σκύθης, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Καδοῦιδου, ἐκ μητρὸς Ἑλληνίδος» (Γ. Παπαδ. Χρ. Τ. Α', σ. 18, σημ. 17). Διαφέρομεν δ' ἡμεῖς τὰς λέγοντες, «Ἀνάχαρος Σκύθης ἐκ βασιλικῷ γένους, ἔνεκα φιλομαθείας ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Σόλωνος, ἐφορεύθη δὲ ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Σαυλίου, θελήσας νὰ εἰσαγάγῃ ἐκεῖ τὰς Ἑλληνικὰς θεότητας (Ἡροδ. Δ', 76)». (Γ. Ζηκιδ. Χρ. Τ. Α', σ. 36, 3). Προσημειωτέον δὲ ὅτι ὁ μὲν Ἡρόδοτος λέγει αὐτὸν υἱὸν τοῦ Γουόρου (Ἡροδ. Δ', 76), ὁ δὲ Λουκιανὸς τοῦ Λαυκέτου (Λουκιαν. Σκῶθ. § 4).

§ 75. «Τὸ συγκριτικὸν τοῦ φίλος συνηθέστερον σχηματίζεται περιφραστικῶς, σπανιώτερον δὲ μονολεκτικῶς» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 19, σημ. 5). Καὶ «μᾶλλον φίλους περιφραστικὸς τύπος τοῦ συγκριτικοῦ συνηθέστερος τοῦ φιλιώτερος ἢ φιλαίτερος» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἄν. πρῶτ. καὶ δεῦτ. λόγ. σ. 9, § 5). Τὸ φίλος παρ' Ἀττικοῖς πρὸς τὴν περιφράσιν ἔχει παραθετικὰ μόνον τὸ φίλιωτερος (Ξεν. Ἄν. Α', θ', 29. Ἀπομ. Γ', ια', 18) καὶ φίλιωτος (Πλάτ. Πρωτ. 314, α'. Νόμ. 650, α'), τὸ δὲ φιλιώτερος καὶ φίλιωτος εἶναι ποιητικὰ, τὸ δὲ φιλιώτερος καὶ φιλαίτερος ἀνάπτυκτα, ἀλλ' ὅμως τὸ πολυφίλος ἔχει συγκριτικὸν πολυφιλιώτερος (Λυσί. παρὰ Πολυδ. Γ', 63). Ὅρα καὶ ἐμὴν Μεγ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 71, ὑποσημ. 3. καὶ Διδακτ. Γραμμ. § 441. 457.

§ 76 «Τεθνήξομαι, συνηθέστερος ὁ ἐνεργητικὸς» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 23, σημ. 40). Δὲν εἶναι οὕτως, ἀλλ' ὁ μὲν ἐνεργ. τεθνήξω εἶναι εὐχρηστος παρ' Ἀττικοῖς (ὄρα Αἰσχύλ. Ἄγ. 1279. Ἀριστοφ. Ἄγ. 325. 590. Νεφ 1436. Σφ. 654. Πλάτ. Γοργ. 469, δ'), ἀνθ' οὗ καὶ ὁ κατὰ περιφράσιν «τεθνηκῶς ἔσομαι» (Πλάτ. Φαίδ. 106, ε'), ὁ δὲ τεθνήξομαι εἶναι μόνον μεταγενέστερος (ὄρα Λουκιαν. Σολοκ. § 7. Θωμ. Μάχιστρ. σ. 363, 20. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 535—548).

§ 77. Ἐν Τόμ. Α', σελ. 24, 52, ἔνθα φέρονται ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος ἐν Ἀπομν. Γ', ιγ', 1 τὰδε: «φελῶτον, ἔφη, τό, εἰ μὲν τὸ σῶμα κάκιον ἔχοντι ἀπήνησάς τω, μὴ ἂν ὀργίζεσθαι, οὐκ δὲ τὴν ψυχὴν ἀγροικότερος διακεκμηῶ περιέτρυχε, τοῦτό σε λυπεῖν» [αὐτὸς δὲ γράφει λυπεῖ], σημειοῦται τὰδε: «Τὸ ὑποκείμενον δὲν εἶνε κυρίως τὸ μὴ ἂν ὀργίζεσθαι, ἀλλ' ἡ πρότασις, τοῦτό σε λυπεῖ (= τοῦτό σε λυπεῖν), ἥτις ἀπὸ πλαιγίας ἐτρέπη εἰς εὐθείαν, ὅπερ δὲν εἶνε ἀσύνηθες τοῖς ἀρχαίοις» (σελ. 24, σημ. 4). Ἄγνοε ὁ Γ. Παπαδοκασιεῖος ἀπλοῦστατον συντακτικὸν κανόνα, οὗ ἔνεκα διδάσκει ὅτι δὲν εἶναι ὑποκείμενον κυρίως τὸ «τὸ μὴ ἂν ὀργίζεσθαι». Ἀναγκασμέθα δὲ νὰ ἀντιγράψωμεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἡμ. Συντακτικοῦ (σελ. 186, 3, σημ. 4): «πολλὰκις συνδέονται διὰ τοῦ μὲν . . . δὲ πρότασις, τῶν ὁποίων κυρίως ἢ δευτέρα ἀνήκει εἰς τὴν συνήθειαν τοῦ λόγου, ἢ δὲ πρώτη καθιστᾷ αὐτὴν ἐμφαντικωτέραν, ὡς «αἰσχροὺς τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζῶων, τοὺς δὲ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν γονέων» (Ἰσοκρ. 1, 11: αἰσχροὺς εἶναι μόνον τὸ μὴ μιμεῖσθαι τοὺς γονεάς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἀπεικάζειν τὰ καλὰ ζῶα).

§ 78. «Κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς τοῦ λούεσθαι οἱ Ἀττικοὶ τὸ σ καὶ τὸ ε ἐκόπτονται» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 25, σημ. 3). Καλὸν εἶναι νὰ μνημονεύωμεν τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν, ὅτε τὰ διδάγματα αὐτῶν εἰσιν ἀληθῆ. Ἐν τῷ λόγῳ δὲ βήματι γίνεται οὐχὶ συγκοπή, ἀλλὰ συναφσεις, (ὄρα ἐμὰς Γραμμ. Παρατηρ. σ. 103, § 106. Διδακτ. Γραμμ. § 712).

§ 79. « Ἡ παθητικὴ αὐτὴ μετοχὴ *γράφοντας*, ὡς καὶ τὸ ἀπαρέμφ. *γράφαι*, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἶνε εὐχρηστος μάλιστα ἐπὶ ἀποφάσεως» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 48, σημ. 17). Ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν παράδειγμα ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων, διότι βεβαίως τούτους ἔνοοι λέγων Ἀττικούς, τοῦ ἀπαρέμφ. *γράφαι*, ὅπερ εἶναι ποιητικόν (πρὸβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 701, κτλ.).

§ 80. «*Βόας*, συνηθέστερον *βοῶς* (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 64, σημ. 8). Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τὸ μὲν «*τοὺς βόας*» εἶναι μεταγενέστερον, τὸ δὲ «*τοὺς βοῶς*» Ἀττικόν καὶ δόκιμον. Πρὸβλ. «*Λέγε δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν βοῶς, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς βοῶς.*» (Θωμ. Μάξιστρ.) ὄρα καὶ Πλάτ. Γοργ. σ. 434, γ'. Ξεν. Ἄπομ. Α', σ', 32, κτλ.

§ 81. Ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλοδ. Γ', δ', 1 «*Κάδμος ἤλθεν εἰς Δελφούς περὶ τῆς Εὐρώπης πυνθανόμενος*» σημειοῦται ὅτι «*συνηθέστερον πρὸς δῆλωσην τοῦ σκοποῦ τίθεται ἢ μετοχὴ τοῦ μέλλοντος*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 76, σημ. 4). Καὶ ἐν τῷ Ξεν. Ἄν. Δ', ε', 8 λέγει «*ἡ τελικὴ μετοχὴ ἐτέθη κατ' ἐνεστώτα ἀντὶ νὰ τεθῆ κατὰ μέλλοντα*» (Γ. Παπαδ. Ξεν. Ἄν. τρίτ. καὶ τέταρτ. λόγ. σ. 104, § 8). Ἡ τελικὴ μετοχὴ οὐδέποτε τίθεται κατ' ἐνεστώτα, ἀλλὰ μόνον κατὰ μέλλοντα χρόνον. Πάντα τὰλλα διδάγματα εἶναι ψευδῆ καὶ ἀπρηχαιωμένα ἤδη (ὄρα ἐμ. Ξεν. Ἀναβ. τευχ. σ', σ. 132, § 8. Συνακτ. § 446). πρὸβλ. καὶ Ἀσωπ. Περ. Β', σ. 533, § 144. Εἰς. εἰς Σύντ. 614, § 82.

§ 82. Ἐν τῷ ἐκ Διοδώρ. Δ', 47 «*τὸν δὲ Φρίξον (γράφει Φριξον) εἰς τὸν Πόντον πορευθέντα καταχθῆναι πρὸς τὴν Κολχίδα*» διδάσκει ὅτι τὸ «*κατάγομαι*» λέγεται συνήθως ἐπὶ πλοίων καταπλεόντων εἰς λιμένας (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 80, σημ. 1). Ὁρθότερον θὰ ἦτο, εἰ ἔγραφε, «*συνήθως ἐπὶ τῶν πλοίοις καταπλεόντων εἰς λιμένας*», ὅπως πλὴν τοῦ παρόντος χωρίου καὶ ἄλλα πολλὰ μαρτυροῦσιν, ὡς οἷον *κατάγομαι* (Ὁδ Κ, 140) καὶ *κάρῳ π' ἀκρον Σίγειον οὐρῶ πλάτη κατηγόμενη* (Σοφ. Φιλ. 355) ὄρα καὶ Πλάτ. Μενέξ. 240, γ'. Λυκούργ. 18, κτλ.

§ 83. Ἐν τῷ ἐξ Ἀπολλοδ. Α', σ', 23 «*οὗτος τῆς Κολχικῆς ἐστὶ γῆς*» σημειοῦται «*γεν. δικρατικὴ κατηγορουμένου θέσιν ἐπέχουσα ἕνεκα τῆς παραλείψεως τοῦ οὐσιαστικοῦ «ποταμός»*» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 82, σημ. 1). Δὲν εἶναι γενικὴ δαιρετικὴ, ἀλλὰ κτητικὴ.

§ 84. «*Τὸ λέγειν συντιθέμενον μετὰ τῶν προθέσεων πλὴν τῆς πρὸ καὶ ἀντί, ἐπειδὴ μεταβάλλει σημασίαν (sic), δανειζεται τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν ἐκ τοῦ ἀγορευέναι*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 87, σημ. 4). Τὸ λέγω δὲν συντιθεται μόνον μετὰ τῆς προθέσεως *πρὸ* καὶ *ἀντί*, *προλέγω*, *ἀντιλέγω*, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς *ἐπὶ* καὶ *ἀμφί*. Ἐπιλάθετο τῶν χωρίων, ἅτινα ἐν ταῖς Χρηστομαθείαις αὐτοῦ ὁ Γ. Παπαδασιλείου ἤρμηνυσεν, ἦτοι τοῦ «*ἐπιλέγοντα ἐκάστω*» (Ξεν. Παιδ. Α', γ', 7) καὶ «*ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα*» (Ξεν. Ἄν. Α', ε', 11). Πρόσθεσις δὲ καὶ τὸδε: «*βροντὰς δ' ἀμφιλέξει τις*» (Ξεν. Ἀπολ. 12).

§ 85. «*Ἐχθρότατον ὁ δόκιμος τύπος ἔχθιστοι*» (Γ. Παπ. Τόμ. Α', σ. 123, σημ. 1). Ἐπίσης δόκιμα, ὡ Γ. Παπαδασιλείου, εἶναι καὶ τὰ παραθετικὰ *ἐχθρότερος* (Δημ. Προσίμ. Μ', σ. 1448), *ἐχθρότατος* (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1346. Δημ. 19, 300, 23, 149) καὶ ἔπιρρ. «*ἐχθρότέρως σχίσουσιν*» (Δημ 5, 18) (ὄρα καὶ ἐμὴν Μεγαλ. Γραμμ. § 415, σημ. 2. Διδακτ. Γραμμ. § 452) μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι εἶναι σπανιώτερα.

§ 86. «*Ἐπιόντος ὁ ἐνεστ. ἐπειμι = ἐπέρχομαι, ἐκστρατεύω*» (Γ. Παπ. Τ. Α',

σ. 123, σημ. 3). Ὁ ἔπειμι ἔχει σημασίαν μελλόντος = ὁ μεταγ. ἐπελευσόμεαι, ἐνεστ. δ' εἶναι ὁ ἐπέρχομαι (βρα ἐμὴν Δίδακτ. Γραμμ. § 770—774).

§ 87. Ξεν. Ἀν. Α', 6', 9 «Σοφαίνετος ὁ Ἀρκάσιος», ἔνθα λέγει: «ὁ ἐν § 3 μνημονευθεὶς Σοφαίνετος ὁ Στυμφάλιος ὁ καὶ νῦν ἐπιλεγόμενος Ἀρκίας εἰς καὶ ὁ αὐτός ἐστιν» (Γ. Παπ. σελ. 16, § 9). Δὲν εἶναι εἰς καὶ ὁ αὐτός ἀλλὰ δύο (βρα ἐμὴν Ξεν. Ἀν. αὐτ. σ. 22, § 9). Καὶ ὁ Δινδόρφοις (Ξεν. Ἀν. σ. 256) καὶ ὁ Κόδητος (σελ. 291) εἰς τοὺς indices nominum διαφόρους θεωροῦσιν, οὗς ὄφειλε νὰ παρατηρήσῃ. Ἐὰν δὲ νοηθῶσιν ὡς ἐν πρόσωπον, δὲν συναγεται ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων, ἀοπλῖται μὲν μύριοι καὶ χίλιοι, πελεσασαὶ δ' ἀμφὶ τοὺς δισχιλίους» (βρα ἐμὴν Ξεν. Ἀν. τεύχος α', σ. 23).

§ 88. Ξεν. Ἀν. Α', 6, 10 «τὰ Λύκαια», ἔνθα λέγει: «τὰ Λύκαια ἀγώνες γυμνικοί ἐν Ἀρκαδίᾳ τελούμενοι τὸ ἔαρ πρὸς τιμὴν τοῦ Διός. Τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἀρκαδίας Λυκαίου» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 16, § 10). Περὶ τί ἡμεῖς λέγομεν «τὰ Λύκαια ἦσαν ἐορτὴ τελούμενὴ ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων μετ' ἀγώνων τῷ Διὶ τῷ Λυκαίῳ καὶ κατασταθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος Λυκάοτος υἱοῦ τοῦ Πελασγοῦ (Παυσαν. Η', 6', 4. Στράβ. Η', σ. 388)» (σελ. 23, § 10).

§ 89. Ξεν. Ἀν. Α', 6', 10 «στ.λεγγίδες χρυσαῖ», ἔνθα σημειοῦται ὅτι «στ.λεγγίδες ἐνταῦθα τὴν ξύστραν σημαίνει, δι' ἧς οἱ λουόμενοι ἀπέξουν τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σώματος» (Γ. Παπ. αὐτῶθ. σ. 16, § 10). Ἄτοπος ἐρμηνεία. Ἰβρλ. τί ἡμεῖς (αὐτῶθ. σ. 23, § 10) λέγομεν «αἱ στ.λεγγίδες ἦσαν χρυσαῖ ἢ ἐπίχρυστα ἐλάσματα (πιθανῶς κτενίσις ὅμοια), ἄπινα ἐφόρουσι αἱ γυναῖκες ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς καὶ οἱ εἰς τὰ μαντικά πεμπόμενοι θεωροῦσι: «ἔστι δὲ καὶ ἕτερόν τι στ.λεγγίς, δέγμα κεχρυσωμένον, δὲ περὶ τῇ κεφαλῇ φοροῦσιν» (Πολυδ. Ζ, 179): «προσσετεφανώκει δὲ καὶ ἕτερον στ.λεγγίδι χρυσαῖ» (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 580. πρβλ. καὶ Ἀθην. Δ', 128. 1Ε', 674)».

§ 90. Ξεν. Ἀν. Α', 7', 10 «ἔλαβον τῆς ζώνης τὸν Ὀρόνταν ἐπὶ θανάτῳ ἅπαντες ἀναστάντες καὶ οἱ συγγενεῖς· εἴτα δ' ἐξῆγον αὐτὸν οἷς προσετάχθη», ἔνθα σημειοῦται ὅτι «ἔθος ἦν τοῖς Πέρσαις τοὺς εἰς θάνατον καταδικαζομένους νὰ λαμβάνωσιν οἱ ἐκτελεσταὶ ἀπὸ τῆς ζώνης» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 49, § 10). Ἀλλὰ πῶς; ἅπαντες καὶ οἱ συγγενεῖς, οἳ ἔλαβον τὸν Ὀρόνταν τῆς ζώνης, ἦσαν ἐκτελεσταὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς; Ὁ Ξενοφῶν ὅμως λέγει σαφέστατα τίνες ἦσαν ἐκτελεσταὶ, «εἴτα ἐξῆγον (δηλ. ἐπὶ θανάτῳ) οἷς προσετάχθη». Καὶ τὸ «ἐπὶ θανάτῳ» δὲν ἐρμηνεύει καλῶς = «διὰ νὰ φρονέωσιν αὐτὸν» διὰ τοῦ «ἔλαβον τὸν Ὀρόνταν τῆς ζώνης ἐπὶ θανάτῳ» = καταδικάζοντες αὐτὸν εἰς θάνατον, ἄξιον θανάτου νομίζοντες (βρα ἐμὴν Ξεν. Ἀν. αὐτῶθ. σ. 60—61).

§ 91. Ξεν. Ἀν. Α', 7', 4 «τὸ μὲν πλῆθος πολὺ, καὶ κραυγῇ πολλῇ ἐπίαιον», ἔνθα νομίζει ὑποκ. τοῦ ἐπίαισι τὸ πλῆθος σημειούμενος τὰδε: «ἐπίαισι, διότι τὸ πλῆθος εἶνε λέξις περιληπτικὴ» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 51, § 4). Ὑποκ. τοῦ ἐπίαιον εἶνε τὸ οἱ Πέρσαι (βρα ἐμὴν Ξεν. Ἀν. αὐτ. σ. 62, § 4).

§ 92. Ξεν. Ἀν. Α', 7', 1 «εἶνθα ἔμελλε καταλύσειν», ἔνθα διδάσκει: «καταλύσειν ἐνν. τὴν πορείαν» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἀν. αὐτῶθ. σ. 57, § 1). Καὶ ὁ Γ. Μιστριώτης (Πλάτ. Γοργ. 447, 6') νομίζει: ὅτι τὸ καταλύω ἐγένετο ἀμετάσταν κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικ. ὁδὸν ἢ πορείαν, ἦν γνώμην ἡμεῖς ἐψέξαμεν ἄλλοτε (βρα ἐμὴν Λέξ. Ἀττ. Ῥημ. σ. 276, 6'), ἀποδεγόμεθα δὲ τὴν γνώμην τοῦ Κοραῆ (Ἄτακτι Β', σ. 58. Σουλ. Ἐπιστ. Α', σ. 222, α' ἐκδόσ.) ὅτι γίνεται κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικ. ἔππουσ (βρα Ὀδ. Δ, 28) ὡσπερ καὶ ἡ δημοδῆς λέγει: «ποῦ θὰ ξεζυξόμενα» = ποῦ θὰ καταλύσωμεν

(ὄρα καὶ ἄλλην γνώμην ἐν ἐμφῶ Λεξ. Ἄττ. Ῥημ. σ. 610, λ. *λόω*)· πρὸλ. καὶ ἐμὴν Ξεν. Ἄναθ. αὐτόθ. σ. 68, § 1.

§ 93. Ξεν. Ἄν. Α', η', 22 «ἐν ἀσφαλεστάτῳ εἶναι», ἔνθα λέγει: «ἐν ἀσφαλεστάτῳ ἔνν. τόπω» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἄν. αὐτ. σ. 65, § 22) Πρὸλ. τί ἡμεῖς λέγομεν «Ὡς τὸ θετικὸν λέγεται ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι», καθάπερ καὶ ὑπὸ Λατίνων εἰν tuto esse, καὶ οὐχὶ «ἐν ἀσφαλείᾳ», οὕτω καὶ τὸ ὑπερθ. «ἐν ἀσφαλεστάτῳ εἶναι» = ἐν μεγίστῃ ἀσφαλείᾳ εἶναι· πρὸλ. καὶ τὸ συγρ. «ἐν ἀσφαλεστέρῳ εἶη» (Ξεν. Ἄν. Γ', 6', 36). Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ὑπονοήσωμεν ἐν τῷ «ἀσφαλεῖ» τὴν δοτικὴν τόσῳ· διότι εἶναι οὐδέτ. ἐπιβητοῦ ἀπὸ ἀσφαλεῶν ἀντ' ἀφηρημένου κείμενον» (ἐμὴν Ξεν. Ἄν. αὐτόθ. σ. 76, § 22).

§ 94. Ξεν. Ἄν. Β', α', 11 «τῆς ἀρχῆς ἀντιποιεῖται», ἔνθα διδάσκει ὅτι «τὸ ἀντιποιεῖσθαι ἀντὶ τῆς ἀπλῆς γενικῆς λαμβάνει συνηθέστερον καὶ τὴν περὶ (5, 2, 11)» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἄν. αὐτόθ. σελ. 86, § 11). Ἡ μετὰ τῆς περὶ προθέσεως σύνταξις οὐ μόνον δὲν εἶναι συνηθετέρα τῆς μεθ' ἀπλῆς γενικῆς ἀλλὰ καὶ ἀμφίβολος· διότι τὸ Ξεν. Ἄν. Ε', 6', 11 «οἱ ἀλλήλοισι περὶ ἀνδραγαθίας ἀντεπιούθντο» μεταγράφεται ὑπὸ τοῦ Κοδῆτου εἰς τὸ «οἱ ἀλλήλοισι περὶ ἀνδραγαθίας ἀντηγωνίζοντο»· πρὸλ. «πάντες γὰρ οὗτοι ἀντεπιούθντο ἀρετῆς καὶ διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους» (Ξεν. Ἄν. Δ', 4', 12) = πάντες οὗτοι ἀντηγωνίζοντο ἀλλήλοισι περὶ ἀρετῆς.

§ 95. Ξεν. Ἄν. Β', 6', 15 «εὐθύωρον» = κατ' εὐθεῖαν. Συνήθης ἡ λέξις τοῖς Ἰωσιν» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 94, § 16). Ἡ λέξις παρ' οὐδενὶ τῶν Ἰωνίων ἐφίσηται, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀντιφῶντι (ἐν ἀποσπ. XI, 39 παρ' Ἀρποκρ.), παρὰ Ξενοφῶντι (ἐνταῦθα) καὶ παρὰ μεταγενεστέροις. Πρὸλ. «εὐθύωρον, τὸ κατ' εὐθεῖαν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν δευτέρᾳ Ἀναβάσεως» (Ἀρποκρατ. ἐν λ.).

§ 96. Ξεν. Ἄν. Β', 6', 15 «εὐθύωρον ἄγων.. εἰς τὰς ἐγγυτάτω κόμας κατεσκήνωσεν», ἔνθα λέγει: «ἀντὶ ἀρξίκομοις εἰς τὰς κόμας.. ἐν αὐταῖς κατεσκήνωσεν» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἄν. αὐτ. σ. 94, § 16). Ἄλλ' ἔχει τὸ ἄγων, ὃ ἀγαθὸν, ὃ Ξενοφῶν.

§ 97. Ξεν. Ἄν. Β', ε', 5 «οὐτ' ἄρ βουλομένους», ἔνθα συμπληροῖ διὰ τοῦ ἀπαρεμφ. «ποιήσειν» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 114, § 5). Τὰ ἐφετικά ῥήματα, ὧ χαρισίστες, οὐδέποτε συντάσσονται ἀπαρεμφάτω μέλλοντος· χρόνος (ὄρα ἐμὸν Συντ. § 416, 1, σημ. 1), ἀλλὰ μόνον ἐνεστώτος, ἀρξίστου καὶ ἐνότιο παρακείμενου.

§ 98. Ξεν. Ἄν. Β', 6', 25 «ἔσους μὲν αἰσθάνοιτο ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους ὡς εὖ ὄπλιμένους ἐροῦσθε, τοῖς δ' ὁμοίοις καὶ ἀλήθειαν ἀσκοῦσιν ὡς ἀνάνδροις ἐπειρᾶτο χρῆσθαι», ἔνθα σημειοῦται ὅτι «τὸ μὲν ὁμοίοις ἀντιτίθεται πρὸς τε τὸ ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους, τὸ δὲ τοῖς ἀλήθειαν ἀσκοῦσι μόνον πρὸς τὸ ἐπιόρκους ὡς ἐνέχοντάς τὴν ἔννοιαν τοῦ ψεύδεσθαι» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 134, § 25). Δὲν φαίνονται ἡμῖν ὀρθὰ ταῦτα· διὰ τοῦτο ἡμεῖς σημειοῦμεθα τάδε: «τὸ μὲν ὁμοίοις ἀντιτίθεται εἰς τὸ «ἐπιόρκους», διότι τὸ «ὁμοίοις, εὐόρκους, ἐνθελής, θεμιτοῦς» εἶναι συνώνυμα, τὸ δὲ «ἀλήθειαν ἀσκοῦσιν» εἰς τὸ «ἀδίκους» διότι ἐν τῇ ἀδικίᾳ ἐνοπάρχει τὸ «ψεύδεσθαι καὶ τὸ ἐξαπατᾶν», ὅπερ ἀντιθετοῦ τοῦ ἀληθοῦς (§ 22)» (ἐμὴν Ξεν. Ἄναθ. αὐτόθ. σ. 145, § 25).

§ 99. Ξεν. Ἄν. Γ', α', 3 «ἀνεπαύοντο δ' ὅπου ἐτύγχανεν ἕκαστος.. οὕτω μὲν δὴ διακείμενοι πάντες ἀνεπαύοντο», ἔνθα σημειοῦται: «ἀνεπαύοντο» ἀνεπαύοντο» χιαστὸν (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 2, § 3) ὁμοίως τῷ Φολδρέχτω (σελ. 159, § 3).

πρὸς καὶ Β'. γ', 5 «ἄριστον γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδ' ὁ τολμήσων περὶ σπορῶν λέγειν τοῖς Ἕλλησι μὴ πορίσας ἄριστον». Ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦτο δὲν εἶναι τὸ χριστόν, ἀλλὰ τὸ λεκτικὸν σχῆμα ὁ κύκλος (ὄρα Ἑρμογ. σ. 252. Εὐστάθ. Ἰλ. Κ, σ. 818. Περιόδ. Σωκράτ. σ. 223. Ἐμὴν Ξεν. Ἀναβ. τεύχ. α', σ. 109, § 5. Τεύχ. β', σ. 7, § 3).

§ 100. Ξεν. Ἀν. Γ', α', 14 «ἠσυχίαν ἄγειν», ἔνθα σημειοῦται ὅτι «ἠσυχίαν ἄγειν» δηλοῖ παράτασιν καταστάσεως προὔπαρχούσης, ἠσυχίαν δ' ἔχειν κατάστασιν παρούσαν» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 7, § 14). Πρὸς τί ἡμεῖς λέγομεν «τὸ μὲν ἠσυχίαν ἔχειν» = ἠσυχάζειν, τὸ δ' ἠσυχίαν ἄγειν = ἀπολαύειν τῆς ἠσυχίας ἐν ἀναπαύσει. Ὁμοίως δὲ διαφέρει καὶ τὸ «εἰρήνην ἔχειν» καὶ «εἰρήνην ἄγειν» (ἐμὴν Ξεν. Ἀναβ. αὐτόθ. σ. 12, § 14 καὶ Τόμ. Γ', σ. 69, § 12).

§ 101. Ξεν. Ἀν. Γ', α', 26 «ἤρχετο λέγειν τὰς ἀπορίας», ἔνθα σημειοῦται τὰς «ἀπαρρηφατόν τὸ ἄρχεσθαι συνετάχθη, ὅπως δηλωθῆ ἢ ἀρχῆ τῆς πράξεως οὐχὶ δὲ καὶ ἢ ἐξακολούθησις αὐτῆς, ὅπως διὰ μετοχῆς δηλοῦται» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 12, § 26). Τὸ ἐναντίον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ λεγομένου ἀληθεύει· διότι τὸ «ἄρχομαι τοῦ λόγου» (Γ', β', 7) ἢ ἄρχομαι λέγειν (Γ', α', 34) σημαίνει τὴν ἔναρξιν τοῦ λόγου καὶ ἐξακολούθησιν, τὸ δ' ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ λόγου ἢ ἐκ τοῦ λόγου ἢ ἄρχομαι λέγων σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ λόγου πρῶτον ἔναρξιν, ἣτις ὕστερον διακόπτεται (ὄρα ἐμὴν Ξεν. Ἀναβ. αὐτόθ. σ. 17, § 26. Δεξ. Ἄττ. Ῥημ. σ. 583, β'. Ἀσωπ. Εἰς. εἰς Σύντ. σ. 609, § 70). πρὸς «ἀπόθεν ἤρξατο σε διδάσκειν τὴν στρατηγίαν» (Ξεν. Ἀπ. Γ', α', 5) καὶ «ἄρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων» (Ξεν. Παιδ. Η', η', 2).

§ 102. Ξεν. Ἀν. Γ', β', 25—26 «ἀλλὰ γὰρ δέδοικα... Δοκεῖ οὖν μοι κτλ.», ἔνθα σημειοῦται ὅτι ἐὸ μὲν «ἀλλὰ ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ ἐν § 26 «δοκεῖ οὖν μοι», οὐ δὲ γὰρ εἰς τὸ ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσει δέδοικα» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 30, § 25). Πράγματα ἀπλούστατα δυσχερῆ ποιεῖ· διότι «τὸ ἀλλὰ γὰρ προκύβην ἐκ τῆς συγχωνύσεως δύο προτάσεων = ἀλλ' οὐ φημι τοῦτο, δηλ. τὸ παρασκευάζεσθαι ἡμᾶς μένειν (§ 24)· δέδοικα γάρ» (ὄρα ἐμὴν Ξεν. Ἀν. αὐτόθ. σ. 40, § 25).

§ 103. Ξεν. Ἀν. Γ', γ', 1 «τῶν δὲ περιττῶν ὅτου μὲν δέοιτό τις μετεδίδουσαν ἀλλήλοισιν» ἔνθα σημειοῦται ὅτι «ἢ γενικῆ τῶν περιττῶν ἐκ τοῦ μετεδίδουσαν» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 36, § 1). Ἡ γενικὴ «τῶν περιττῶν» δὲν ἐξαιροῦται ἐκ τοῦ μετεδίδουσαν, ἀλλ' ἐκ τοῦ «ὅτου δέοιτό τις» (= τοῦ ἀναγκαίου, τοῦ χρησίμου τινὶ) = μετεδίδουσαν δ' ἀλλήλοισι ἐκείνου τῶν περιττῶν, ὅτου δέοιτό τις.

§ 104. Ξεν. Ἀν. Γ', δ', 4 «ἔθεον ὁμοσε οἷς εἰρητο καὶ οἱ ἱππεῖς ἤλανον», ἔνθα περὶ τοῖς οἷς γράφει = οὔτοι (οἱ πελτασταί, ὀπλιταὶ καὶ ἱππεῖς)» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 43, § 4). Ἡ τοῦ ἱππεῖς προσθήκη εἶναι ἄτοπος, ἐπομένου τοῦ «καὶ οἱ ἱππεῖς ἤλανον».

§ 105. Ξεν. Ἀν. Γ', δ', 5 «ἐν ταύτῃ τῇ διώξει τοῖς βαρβάροις τῶν τε πεζῶν ἀπέθανον πολλοὶ καὶ τῶν ἱππέων... ζωὴν ἐλήφθησαν», ἔνθα περὶ τοῦ «αὐτοῖς βαρβάροις» γράφει = ἰν τοῖς βαρβάροις» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 44, § 5). Ἡ δοτικὴ αὕτη, ὧ θαυμασιώτατε, δὲν δύναται οὕτω νὰ ἐκληφθῆ, ἀλλ' εἶναι κτητικὴ δοτικὴ τοῦ «πεζῶν καὶ ἱππέων», πρὸς «τῶν ὀπλων τοῖς στρατιώταις πολλὰ ἐπὶ ἁμαξῶν ἤγετο καὶ ὀποφυγῶν» (Ξεν. Ἀν. Α', ζ', 20), κτλ. ὄρα ἐμὴν Σύντ. § 120. Ἴσοῦται δ' ἢ κτητικὴ αὕτη γενικὴ κτητικῆ.

§ 106. Ξεν. Ἀν. Γ', δ', 17 «ἠθόρισκετο δὲ καὶ νεῦρα πολλὰ ἐν ταῖς κώμασι

καὶ μόλιθος, ὥστε χρῆσθαι εἰς τὰς σφενδόνας, ἔνθα σημειοῦται· ἀνεῦρα πρὸς κατασκευὴν τῶν χρησίμων τοῖς τόξοις νευρῶν (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 48, § 17). Δὲν πρόκειται περὶ τόξων, ἀλλὰ περὶ σφενδονῶν. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς τὰδε λέγομεν· ἀνεῦρα χρέσιμα ὅπως κατασκευάζωσι πλέκοντες (Γ', γ', 18) ἢ συρράπτοντες σφενδόνας ἐξ ἱμάτων δερματίνων ἀποτελουμένας (πρὸς. Στράβ. Γ', 168)· πρὸς. καὶ ἐθέματα συρράπτειν νεύρω βοδῶν (Ἡσίοδ. Ἔργ. 544). Διὰ τοῦτο ἔχομεν σφενδόνας τριχίνας ἢ νευρίνας (Στράβ. Γ', 168)» (ἐμὴν Ξεν. Ἀναδ. αὐτ. σ. 61, § 17).

§ 107. Ξεν. Ἀν. Γ', δ', 21 «ἐποίησαν ἐξ λόγων ἀνὰ ἑκατὸν ἀνδράν», ἔνθα σημειοῦται· ὅτι αὐτῶν ἐξ λόγων ἐτάχθησαν οἱ μὲν τρεῖς ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ πλαισίου (§ 43), οἱ δ' ἄλλοι ἐπὶ τῆς οὐράς» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 50, § 21). Ἡ γνώμη αὕτη ἐστὶ πλημμελής, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν § 43 αὐτὸς τριακοσίους τῶν ἐπιλέκτων» ὅτι σημαίνει τοὺς τρεῖς λόγους (Γ. Παπαδ. σ. 58, § 43). Ἀποδείκνυται τὸ πλημμελὲς τῆς γνώμης ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ξενοφῶντος λέγοντος· «οἱτοὶ δὲ (δηλ. οἱ ἐξ λόχοι) πορευόμενοι (ἢ κατὰ Κόδητον ἐπιπορευόμενοι) ἠπέμενον ἕστεροι» (Ξενοφ. αὐτόθ.), εἶτα δὲ καὶ ἢ κατὰ λόγους, ὅτε στενώτερον ἦν τὸ διέχον, διάταξις αὐτῶν, ἤτοι μετὰ μετώπου ἐξ ἀνδρῶν, βάρους δὲ 100, καὶ ἢ κατὰ πεντηκοστῆς, ὅτε τὸ διέχον ἦν πλατύτερον, δηλ. μετὰ μετώπου ἐκ 12 ἀνδρῶν, βάρους δὲ 50, καὶ ἢ κατ' ἐνομοτίας, ὅτε τὸ διέχον ἦν πᾶν πλατὺ, δηλ. μετὰ μετώπου 24, βάρους δὲ 25, δὲν συμβιβάζονται (ἄρα Ξεν. αὐτόθ. § 22). Προσσημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Γ. Παπαδοκίλειος ἔγραψε καὶ τρισελίδον περὶ τοῦ χωρίου τούτου διατριβὴν καταχωρηθεῖσαν ἐν Ἀθηνᾶν (τόμ. Γ', σ. 227—229), ἀλλὰ καὶ τὰς τιν μετ' ἐπιστάσεως ἀναγνόντας· εἴρομεν ἐν αὐτῇ τὸ λεγόμενον, «λέξω μὲν ποταμόν, τοῦ δὲ σταλαγμόν».

§ 108. Ξεν. Ἀν. Γ', ε', 4 «οἱ δ' ἀμφὶ Τισσαφέρνην καὶ Ἀριαῖον ἀποτραπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ὄχοντο», ἔνθα σημειοῦται· «ὁδὸν τῷ ἀποτραπόμενοι συναπτέον» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 60, § 4). Καὶ ὁ Φόλδρεχτος λέγει· ἀποτραπόμενοι gehört zu ὁδὸν Im D. kann man es freilich unübersetzt lassen» (αὐτόθ. σ. 195, § 4). Περὶ δὲ τοῦ «ὁδὸν» ὁ μὲν Ῥηδάντζιος παραπέμπει εἰς τὸ «εὐθύωρον» (Ξεν. Ἀν. Β', 6', 16), ὁ δὲ Φόλδρεχτος εἰς τὸ «τὴν ταχίστην» (Ξεν. Ἀν. Α', 6', 20). Πάντα ταῦτα καθ' ἡμᾶς εἰσι πλημμελῆ καὶ ἀσύστατα, προβάλλομεν δὲ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἔχουσαν ὧδε (ἐν ἐμῇ Ξεν. Ἀναδ. αὐτόθ. σ. 76, § 1)· «τὸ ἄλλην ὁδὸν» συνάπτουσι τινες τῷ «ἀποτραπόμενοι», ἀλλ' ἢ σύνταξις αὕτη τότε μόνον θὰ ἦτο δυνατὴ, ἐὰν νομισώμεν ὑπαρξίν συμπτύξεως = ἀποτραπόμενοι ὄχοντο τραπόμενοι ἄλλην ὁδὸν = ἀναστρέψαντες παρεῦθι· ἐτραπόνοτο (ἐπῆραν) ἄλλην ὁδὸν (πρὸς. Ξεν. Ἀν. Β', α', 21). Ἡμεῖς τὸ «ἄλλην ὁδὸν» νομίζομεν σύστοιχον ἀντικείμενον τοῦ ὄχοντο = στραφέντες ὅπισθ' ἀπήλθον (ἐπορεύθησαν) ἄλλην ὁδὸν. Πρὸς. «οἰχομένοι σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε» ('Οδ. Δ, 393)».

§ 109. Ξεν. Ἀν. Δ', α', 9 (κατὰ δὲ Κόδητον § 5) «οἱ δὲ καρδοῦχοι οὔτε καλοῦντων ὑπήκοον οὔτε ἄλλο φιλικὸν οὔδ' ἐποίουν», ἔνθα σημειοῦται ἀκαλοῦντων ἐν. αὐτῶν, τῶν Ἑλλήνων ὑπήκοον συντασσόμενον γενικῆ σημαίνει προσέχειν τινὲ ἀκούοντα» (Γ. Παπαδ. αὐτόθ. σ. 69, § 9). Ταῦτα εἶναι πλημμελῆ. Ἀντὶ πάσης δ' ἄλλης ἀπαντήσεως ἀντιγράφομεν ὅ,τι ἡμεῖς λέγομεν αὐτοῖς (σελ. 86, § 5)· «οὔτε καλοῦντων ὑπήκοον» = οὔτε καλοῦντων αὐτῶν (δηλ. τῶν Ἑλλήνων) ὑπήκοον (αὐτοῖς), οὐχὶ δὲ μετὰ γενικῆς· «ὑπήκοον αὐτῶν καλοῦντων». Τὸ δ' ἐπακούειν τινὲ λέγει· ὅστις εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦντος ἀποκρίνεται καὶ πείθεται αὐτῷ,

προσέχει αὐτῷ, ὡς περὶ θυρωροῦ λέγεται αὐτῷ *κόψαντι τὴν θύραν ὑπακούειν* (Ἡροδ. Δ', 141. πρὸς Πλάτ. Κριτ. 43, α'. Φιλιδ. 59, ε'. Ξεν. Συμπ. α', 41). Οὕτως ἀνταποκρίνονται «*καλεῖν*» καὶ «*ὑπακούειν*» καὶ «*καλοῦμενος ἐπήκουσεν*» (Πλούτ. περὶ Ἀλεξ. τυχ. σ. 338, 6'. Περὶ ἐκλ. μαντ. σ. 419, 6'). ὄρα καὶ Cobet Nov. Lect. σ. 520—522». Προσσημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ὑπακούω *τινός*—εἰμὶ ἐπήκοός τινος (Θουκ. Β', 62. Γ', 50. Δ', 56. Ε', 84. Ϛ', 71. 82. 87. κτλ.), πολλαχῶς δὲ τὸ ὑπακούω *τινός* εἶναι πλημμελής γραφή ἀντὶ τοῦ «*ἐπακούω τινός*» (πρὸς Ξεν. Οἰκ. ιδ', 3. κτλ.).

§ 110. Ξεν. Ἄν. Δ', 6', 7 *ἢ σάλπιγγε εἰσθέρξατο*, ἔθθα διδάσκει· «*εἰσθέρξατο* κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου φωνῆς λέγεται» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 77, § 7). Ἡμεῖς δὲ τάναντία διδάσκουμεν γράφοντες (ἐν σελ. 98, § 7) «*Τὸ φθέγγομαι* κυρίως λέγεται περὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπου, λέγεται ὅμως καὶ ἐπὶ φωνῆς ἵππου» (Ἡροδ. Γ', 84. 85), ἀετοῦ (Ξεν. Ἄν. Ϛ', α', 23) καὶ ἐπὶ ἴχθου ὄργάνων, ὡς *σάλπιγγος* (ἐνταῦθ.), *τριζούσης θύρας* (Ἀριστοφ. Πλουτ. 1099), ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ βροντῆς (Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 3), κτλ.). Πρόσθεσι δὲ τούτοις καὶ τὰ τοῦ Πολυδεύκουσι τάδε· «*συναπτέον δὲ τούτοις καὶ τὴν ἀνθρώπου φωνὴν, βόην, φώνημα, λαλιάν, φθογγὴν καὶ φθέγμα. . . ἀρ' ὄρ βῶν. φωνεῖν, λαλεῖν, φθέγγεσθαι*» (Πολυδ. Ε', 90).

§ 111. Ξεν. Ἄν. Δ', 6', 9 «*Ξενοφῶν ἔχων τῶν ὀπισθοφυλάκων τοὺς ἡμίσεις ἐπορεύετο*», ἔθθα σημειοῦται· «*τοὺς ἡμίσεις* ἀντὶ τοῦ συνηθετέρου τὸ ἡμισυ» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 78, § 9). Πολλὴ ἀδαημοσύνη τοῦ Ἑλληνος λόγου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ καταφωρεῖται καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀγνοοῦντι. Ὡς θαυμασιώτατα, τὸ ἐπιθετοὺς δὲν μεταβάλλεται εἰς οὐδέτερον γένος, ἀλλὰ μένει ἀμετάβλητον, ὅταν εἶναι τὸ *πολύς, ὀλίγος, ἡμισυς*, τὰ παραθετικά καὶ αἱ ἀναφορ. ἀντωνυμίαι. πρὸς. «*τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις*» (Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 4), «*τοῖς ἡμίσεισι τῶν ἱππέων*» (Δημ. 4, 16), «*ἡ ἡμισία τῆς γῆς*» (Θουκ. Ε', 31), «*ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθμοῦ*» (Πλάτ. Φιλιδ. 104, α'), «*τὸν ἡμισυ τῶν χρόνων*» (Δημ. 20, 8), «*τὰς ἡμισίας τῶν ρεῶν*» (Θουκ. Η', 8), «*ἐπὶ τῇ ἡμισίᾳ τῆς γῆς*» (Θουκ. Ε', 31), «*αἰτοῦ τὸν ἡμισυ*» (Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 4), κτλ. ὄρα ἐμὸν Σύντ. § 101. Κυνήρ. Γραμμ. § 405, c.

§ 112. Ξεν. Ἄν. Δ', 6', 20 «*ἐκβύλιndon πέτρον*», ἔθθα «*πέτρον*» λίθους μεγάλους, βράχους» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 81, § 20). Ἡμεῖς γινώσκουμεν ὅτι «*πέτρον*» μὲν = λίθος, *πέτρα* δὲ = βράχος» (ὄρα ἐμὸν Ξεν. Ἄν. αὐτόθ. σ. 103, § 20 καὶ Λεξ. Ἄντ. Ῥημ. σ. 372, α'). Ὁ Ξενοφῶν ἀλλοχῶς (Δ', 6', 3) σαφέστερον ἐκφραζόμενος λέγει, «*ἐκβύλιndon οἱ βάρβαροι ὀλοίτροχοι ἡμαξιαῖοι καὶ μείλοισι καὶ ἐλάττοις, οἱ φερόμενοι πρὸς τὰς πέτρας πλαιότες διεσπερδονδωντο*», οἱ δὲ ὀλοίτροχοι ἡμαξιαῖοι πέτρον δὲν εἶναι βραχίως βράχοι. Ἡ ἀποπία δὲ συμφανσιτέρα καθίσταται, ἐὰν παραθεθῆ καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους «*πέτρον κατελευσθη*» (Οἰδ. Κ. 435).

§ 113. Ξεν. Ἄν. Δ', γ', 8 «*αὐτόμαται*», ἔθθα σημειοῦται· «*αὐτόμαται* παρὰ Ξενοφ. τρικατάληκτον, παρ' ἄλλοις δὲ δικατάληκτον» (Γ. Παπαδ. αὐτόθ. σ. 87, 8). Ψευδοὺς δίδαγμα καὶ ἀσύστατον. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀεὶποτε τρικατάληκτος ἢ *αὐτομάτη* (ὄρα Ξεν. Οἰκ. κ', 10. Πλάτ. Σοφιστ. σ. 265, γ'. Πολιτικ. σ. 272, α'. Δημ. 54, 12). Ὅρα ἐμὸν Ξεν. Ἄντ. αὐτόθ. σ. 109, § 8. Διδακτ. Γραμμ. § 432, 3.

§ 114. Ξεν. Ἄν. Δ', δ', 9 «*εἰρεῖτα*», ἔθθα γράφει· «*εἰρεῖτα* (ζῶα σφαττόμενα καὶ πρὸς τροπὴν χρησιμεύοντα) πρὸς Βεκκ. ἀνέκδ. σελ. 324 ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλοιαν

καὶ ἐνώχλιαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξεροφῶν τῇ λέξει» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 98, § 9). Συνέχευε τὰ πράγματα.

§ 115. Ξεν. Ἄν. Δ', δ', 11 «ἀπέκρυψε (ἢ χιών) καὶ τὰ ὄπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακακίμενους (ἢ κατὰ Κόδητον τοὺς κατακακίμενους)», ἔνθα σημειοῦται: «κατακακίμενους, ἐν ᾧ ἦσαν κατακεκλιμένοι: ἢ μετοχὴ ἐνοητέα καὶ εἰς τὰ ὄπλα» (Γ. Παπαδ. αὐτόθ. σ. 99, § 11). Ταῦτά λέγει καὶ ὁ Φύλδρεγτος (σελ. 23, § 11) «κατακακίμενους» gehört auch zu ὄπλα; κατὰ übers. «auf der Erde». Ἄστοποι γινώμει εἶναι αὐτὰ, ὡς δεικνύει καὶ τὸ ἐπόμενον «κατακακίμενων γὰρ ἄλεινὸν ἦν ἢ χιών ἐπιπεπωκῶτα ὅτ' οὐ μὴ παραρρεῖη» (αὐτόθ.). Ὁρθότερα εἶναι τὰ τοῦ Ῥηδαντζίου λέγοντος: «κατακακίμενους: wenn (während) sie I; ein prädikatives Particip, wie schon die Stellung zeigt; ebenso ἐπιπεπωκῶτα «nachdem» (σελ. 29, § 11).

§ 116. Ξεν. Ἄν. Δ', ε', 24 «θηράσων», ἔνθα σημειοῦται «θηράσων» συνηθέστερος ὁ μέσος: θηρασόμενος» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 109, § 24) καὶ Ξεν. Παιδ. Α', δ', 16 «ὡς πρῶ τῇ ὑστεραίᾳ θηράσων», ἔνθα σημειοῦται: «θηράσων», συνηθέστερον θηρασόμενος» (Γ. Παπ. Χρηστ. Τόμ. Γ', σ. 38, 1). Ταῦτα μαρτυροῦσι παντελῆ ἄγνοιαν τῶν τύπων τῶν ῥημάτων. Γινώσκοντες δὲ τὴν τοιαύτην τοῦ ἀνθρώπου πλάνην ἐγράψαμεν (ἔρα ἐμὴν Ξεν. Ἄν. τευχ. 6', σ. 138, § 24): «Ὁ μέλλων εἶναι μόνον θηράσων, ὁ δὲ ὑπὸ τινων μνημονευόμενος μέλλ. μέσος: θηράσονται καὶ θεωρούμενος: ὡς συνηθέστερος τοῦ ἐνεργητικοῦ εἶναι μῦθος (ἔρα ἐμὸν Λεξ. Ἄττ. Ῥημ. σ. 187). Εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην περιέπεσε καὶ ὁ Ἀσώπιος (Εἰς. Ἑλλ. Συντ. σ. 252, § 17)». Ἐν δὲ τῷ τόμ. Γ' Χρηστομαθείας ἐγράψαμεν (σελ. 44, § 16): «τοῦ μέσου μόνον ἐνεστώς εὔρηται παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις (ἔρα ἐμὸν Λεξ. Ἄττ. Ῥημ. σ. 187)». Ἴνα δὲ καταστήσωμεν τὸ πρᾶγμα σαφέστερον, προστίθεμεν καὶ τάδε: Παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὔρισκται: τοῦ ῥήματος θηρῶ μόνον ἢ ἐνεργ. θηρῶ, ἐθήρω καὶ στερθήρων, θηράσω, ἐθήρασα, τεθήρακα καὶ ὁ παθητ. ἐνεστ. «ἐπὶ πολλῶν καὶ σμυρῶν γυναικῶν θηρώμετος» (Ξεν. Ἀπ. Α', 6', 24) καὶ ὁ μέσ. ἐνεστώς: θηρῶμαί τι (Ἰσοκρ. 10, 59. Ξεν. Κουηγ. ια', 2. ιγ', 9. ψ. Δημ. 61, 21) καὶ ἐκθηρῶμαι (Ξεν. Κου. ε', 25) καὶ τὸ ῥημ. ἐπιθ. θηρατέος (Ξεν. Παιδ. Β', δ', 10. Ἀπ. Β', ς', 8) καὶ οὐδὲν ἄλλο. Τοῦ δὲ ἐνεργ. μέλλοντος: θηράσω εἶναι τάδε μόνον τὰ χωρία (Ξεν. Ἀπ. Γ', ια', 7. Ἄν. Δ', ε', 24. Παιδ. Α', δ', 16: πρόσθεσι καὶ τὰ ποιητ. Σοφ. Φιλ. 958. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1426). Ἄλλως δ' ἔχει τὸ πρᾶγμα παρὰ ποιητῆσι καὶ μεταγενεστέροις, παρ' οἷς φέρεται καὶ μέσ. μέλλον θηράσονται (Εὐρ. Βάχχ. 228. Ἰφ. Τ. 1324. Λουκιαν. Νεκρομ. 21. κτλ.), ἀόρ. μέσ. ἐθηρασάμην (Σοφ. Φιλ. 1007. Εὐρ. Ἰππόλ. 919) καὶ ἀόρ. παθ. ἐθηράθηρ (Αἰσχύλ. Προμ. 1072). Προσσημειωτέον δὲ καὶ τότε, ὅτι ὁ μέσος μέλλον δὲν εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ἀλλ' εἶναι μέλλον τοῦ μέσου θηρῶμαί τι (πρβλ. καὶ Αἰσχύλ. Προμ. 109. Σοφ. Αἴ. 2. Ἠλ. 1054. κτλ.).

§ 117. Ξεν. Ἄν. Δ', ε', 25 «αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι, τὸ μὲν στόμα ὡσπερ φρέατος, κάτω δ' ἐνρεῖται», ἔνθα σημειοῦται: «τὸ μὲν στόμα ἐνν. αὐτῶν ἦν» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 110, § 25). Πλημμελής σημείωσις. Πρβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν. «Ἐννοεῖται ἢ μετοχὴ ὄσσαι, ἀντὶ δὲ καὶ εἴπη «τὸ μὲν στόμα ὅμοιοι φρέατι (φρεατώδεις μτγ.), κάτω δ' ἐνρεῖται», εἶπεν ἀνωμάλως «ὡσπερ φρέατος» (δηλ. στόμα)» (Ξεν. Ἄν. αὐτόθ. σ. 139, § 25).

§ 118. Ξεν. Ἄν. Δ', ς', 2 «καὶ ἦδη τε ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταθμῷ, καὶ Χειρίσοφος αὐτῷ ἐχάλεπάρθη ὅτι οὐκ εἰς κώμας ἦγεν», ἔνθα σημειοῦται: ὅτι τὸ

« ἤδη τε ἦν » ἀπροσώπως ὡς ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν ἦν 1,8,1, πρὸς ἡμέρας ἦν 4,5,24» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 114, § 2). 'Ο δὲ Ῥηδάντζιος ἦν: «war man»; eig. «war es», wie bei Angaben der Tageszeit [zu 7,3,44]» (σελ. 40, § 2), ὁ δὲ Φόλδρεχτος «ἦν impersonell; (σελ. 33, § 2). 'Αλλ' ἐρωτῶμεν, ἀπροσώπων εἶναι τὸ ἦν ἐν τῷ «ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν ἦν» καὶ «πρὸς ἡμέρας ἦν», ἔνθα ὑποκείμενον, εἶναι ἢ ἐμπρόθετος αἰτιατικὴ (ὄρα ἐμὸν Συντ. § 16); Διὰ ταῦτα ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ὑποκείμενον τοῦ ἦν νομιζόμενον ὅτι εἶναι τὸ κομμάριον, ὅπερ προερρήθη. Καὶ ὁ Φόλδρεχτος δὲ οἰονεὶ μεταγνοῦς λέγει ὅτι δύνανται τις νὰ λάβῃ ὡς ὑποκ. τὸ κομμάριον. «doch kann man nach griechischer Anschauung auch den Dorfschulzen als Subjekt nehmen» (σελ. 33, § 2).

§ 119. Ξεν. 'Αν. Δ', ς', 10 «σκεπτόν εἶναι ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν τραύματα λάθωμεν, ὡς ἐλάχιστα δὲ σώματα ἀνδρῶν ἀποβάλωμεν» ἔνθα γράφει: «ὅπως λάθωμεν... ἀποβάλωμεν, τελικὸς λόγος ἀντὶ πλαγίου ἐρωτηματικῆς» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 116, § 10). Πρὸς Θεοῦ τελικὸς λόγος εἶναι καὶ οὐχὶ πλάγιος ἐρωτηματικὸς; «Ὅρα, ὧ θαυμασιώτατε, τὸ ἐμὸν Συνακτικόν (§ 581,2) καὶ διδάσκου ἄτινα ὤφριες νὰ γινώσκῃς σχολικὰ γράφων. Ἡδύνατο ὁ Ξενοζῶν νὰ εἴπῃ καὶ «ὅπως... ληφόμεθα... ἀποβαλοῦμεν» κατὰ μέλλοντα ὀριστικῆς, ὅπως μικρὸν πρόσθεν εἶπεν «ὅπως ὡς κράτιστα μαχοῦμεθα», ἀλλὰ πολλὰκις γίνεται ἢ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν ἐγκλίσεων, ὡς «οὔτε ὅπως κτήσονται φρονιζόμενοι οὔτε ὅπως οἱ ὄντες ἐαυτοῖς σφίζονται» (Ξεν. 'Απ. Β', δ', 2) καὶ «ἐπεμελήθη δέ τις... ὅπως φθλόν τι ἀποστήσεται τοῦ Πέρσου ἢ ὅπως τὸ ἀποστὰρ μὴ ἀπόληται ἢ τὸ παράπαν ὡς καὶ βασιλεὺς κακὰ ἔχων μὴ δυνήσεται τοῖς Ἑλλήσι πράγματα παρέχειν» (Ξεν. 'Αγρ. ζ', 7); κτλ.

§ 120. Ξεν. 'Αν. Δ', ς', 15 «εὐὲν ληφθῆτε κλέπτοντες», ἔνθα σημειοῦται: «κλέπτοντες κατηγορ. μετασχὴ ἀπὸ τοῦ ληφθῆτε ὡς γνωστικῶν» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 118, § 15). Τὸ ληφθῆναι νομιζει γνωστικὸν ἀντὶ εὐρέσεως σημαντικῶν.

§ 121. Ξεν. Παιδ. Α', 6', 4 «τούτων δ' ἔστιν ἐν μὲν παισίν», ἔνθα διδάσκει: «παισίν (δοτικὴ κτητικὴ) διὰ τοῦς παῖδας» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. σ. 3, § 4). Ἡ δοτικὴ δὲν εἶναι κτητικὴ (ὄρα ἐναυθ. § 105), ἀλλὰ χαριστικὴ (ὄρα ἐμὸν Χρ. Τόμ. Γ', σ. 9, § 4).

§ 122. Ξεν. Παιδ. Α', 6', 5 «ἢ ἐπιμέλονται ὡς ἂν βέλτιστοι εἶεν οἱ πολιταί», ἔνθα γράφει τάδε: «Συνήθως; μετὰ τὸ ἐπιμελεῖσθαι τίθεται πλάγιος ἐρωτ. λόγος κατὰ μέλλοντα ὀριστικῆς; ἐναυθα ἐτέθη εὐκτική μετὰ τοῦ ἂν ἔνεκα τοῦ ὑπερθετικῶν βέλτιστοι» (Γ. Παπ. Τόμ. Γ', σ. 4, § 5). Ὄφριες νὰ εἴπῃ ὅτι τίθεται συχναίς ἢ μετὰ τοῦ ἂν εὐκτική, ὅταν συνοπάρῃ ὑπερθετικὸν ἐπιθετον ἢ ἐπίρρημα (πρὸβλ. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 13. Β', α', 4): διότι αὕτη τίθεται καὶ ἄνευ ὑπερθετικῶν, ὡς «ἐπιμεληθῆναι ὅπως ἂν αὐτὸς καλὸς κἀγαθὸς γένοιτο» (Ξεν. Παιδ. Α', ς', 7) πρὸβλ. ἐναυθα Βριεμεδάχον (σελ. 20, § 5) «nach ἐπιμελεσθαι und ähnlichen Verben beedeute ὅπως und ὡς eigentlich wie. Daher stehn beide mit dem Optativ und ἂν oft bei superlativischen Adjektiven und Adverbien. Vgl. I, 3,3. II, 1,4».

§ 123. Ξεν. Παιδ. Α', 6', 7 «δικάζουσι καὶ ἐγκλήματος... ἀχαριστίας», ἔνθα διδάσκει: ὅτι τὸ «ἀχαριστίας» εἶναι παράθεσις εἰς τὸ ἐγκλήματος (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 5, § 7). Τὸ ἀχαριστίας, ὧ θαυμασιώτατε, εἶναι γενικὴ τῆς αἰτίας εἰς τὸ ἐγκλήματος, πρὸβλ. «γίγνεται γὰρ δὴ παισὶ πρὸς ἀλλήλους, ἐγκλήματα καὶ

κλοπῆς καὶ ἀρπαγῆς καὶ βίας καὶ ἀπάτης καὶ κακολογίας καὶ ἄλλων» (Ξεν. Παιδ. Α', 6', 6). "Ἡ εὐρίσκεις τὴν γενικὴν ἀχαριστίας διάφορον τῶν εἰρημένων γενικῶν ;

§ 124. Ξεν. Παιδ. Α', 6', 7 «ἐπεσθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ ἢ ἀναισχυρσίᾳ», ἔνθα σημειοῦται· «ἐπεσθαι δέν, ὁ δὲ=θῆλον ὅτι» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 6, § 7). Ταῦτα διδάσκει καὶ ὁ Ἑρτλεινος· «δὲ nach ἐπεσθαι ist explicativ, einem γὰρ nahe stehend» (σελ. 8, § 7). Παρατηροῦμεν δ' ἐνταῦθα πρῶτον μὲν ὅτι ἡ διασταρητικὴ σημασία οὐδαμῶς εὐαρμοστῆι, δεύτερον δὲ εἶναι ζήτημα, ἂν ὁ δὲ=θῆλα δὴ ἢ γὰρ (ἦρα Ἄσωπ. Περ. Β', σ. 703, § 50—51. Κωννήρ. Γραμμ. § 532, 2. ἔμὸν Σύντ. § 504, 3, σημ. 3).

§ 125. Ξεν. Παιδ. Α', 6', 9 «κοπίδα ἢ σάγαριν», ἔνθα γράφει· «σάγαριν συνώνυμον τῷ κοπίδα» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 7, § 9). Ψευδὲς τὸ δίδαγμα· διότι ἡ κοπίς συνωνυμῆι τῇ μαχαίρᾳ, ἡ δὲ σάγαρις ἦν ὄπλον Σκυθικόν (Πολυδ. Α', 138), πέλεκυς, ἀξίνη (Ἡροδ. Ζ', 64), Λατιν. securis. "Ὅτι δὲ τοῦτ' ἀληθές, φάνεται ἐκ τῆς φράσεως, ἀγέρρον εἰς τὴν ἀριστεράν, κοπίς δὲ ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν» (Ξεν. Παιδ. Β', α', 9), ἥτις ἀλλαγῶς ἐκφέρεται ὧδε, «γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, μάχαιρα δὲ ἢ σάγαρις ἐν τῇ δεξιᾷ» (Ξεν. Παιδ. Β', α', 16) καὶ «μάχαιραν μὲν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαινοῦμεν ἐφ' ὕψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ κοπίδος (=μαχαίρας) μᾶλλον ἢ πληγῆ ἢ ξίφος ἀρκέσει» (Ξεν. Ἰππικ. ε', 11).

§ 126. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 9 «εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφῶσιν», ἔνθα γράφει· «ἐγχεάμενοι=ἐγγέαντες ἑαυτοῖς» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 19, § 9). Τὸ ἐγχεάμενοι, ὡ ἀγαθὲ, εἶναι μέσον κτητικόν=εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγγέαντες. "Ἄλλοτε δὲ εἶναι μέσον διάμεσον, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐὰν τὸ ποτὸν ἀθρόον ἐγγεώμεθα» (Ξεν. Συμπ. 6', 26=διά τῶν οἰνοχῶν ἐγγέωμεν ἡμῖν αὐτοῖς=ἐκπίνωμεν (ἦρα ἔμην Χρ. Τ. Γ', σ. 25, § 9. ἔμὸν Σύντ. § 377).

§ 127. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 16 «καὶ ἄλλοις καθίστη δικάζειν», ἔνθα σημειοῦται· «ἄλλοις κατ' αἰτιατικὴν νοεῖται καὶ τῷ δικάζειν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 24, § 16). Ἐκ τούτων φάνεται ὅτι ὁ Γ. Παπαδοκαλλεῖος τὸ μὲν ἄλλοις συνάπτει τῷ καθίστην εἰς δὲ τὸ ἀδικάζειν παραλαμβάνει τὴν αἰτία. «ἄλλοις». Θυμαστικά τερατολογήματα· τὸ καὶ ἄλλοις ἀνήκει μόνον τῷ δικάζειν· πρὸλ. «οἱ δ' ἄρχοντες αὐτῶν διατελοῦσι τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δικάζοντες αὐτοῖς» (Ξεν. Παιδ. Α', 6', 6)· «ἀδικάζοντας πρῶτος τοῖς ἀρχομένοις ὑπ' αὐτῶν» (Πλάτ. Τίμ. 17, δ') κτλ. Ἐνταῦθα=καθίστη με δικάζειν καὶ ἄλλοις.

§ 128. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 2 «μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνη», ἔνθα περὶ τοῦ οἷ σημειοῦται = αὐτῷ, δοτικῆ χαριστικῆ» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 27, § 20). Ἄγνωστὸ ὁ ἄνθρωπος τί σημαίνει ἡ χαριστικῆ δοτικῆ (=πρὸς χάριν τινός), αὕτη δ' ἢ σημασία εἶναι ὅλως ἀποπωτάτη ἀποδομένη τῷ Κύρῳ φοβουμένῳ μὴ ὁ πάππος αὐτοῦ ἀποθάνη. Τὸ οἷ εἶναι δοτικῆ κτητικῆ, αὕτη δὲ εἶναι συχνοτάτη παρ' Ὀμήρῳ, ὡς «ὄσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντι εἴκτην» (Ἰλ. Α', 104). Ὅρα Ἄσωπ. Περσίδ. Β', σ. 173, § 137—138 καὶ ἔμὸν Σύντ. § 120 καὶ σημ.

§ 129. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 9 «καὶ ἐὰν βούληται, μαστιγώσάτω . . . Καὶ σὺ γε σ,τι βούλει τιμωρησάμενος ταῦτα ὅμως χάρισά μοι», ἔνθα ἀνακληροῖ «ἐὰν βούληται μαστιγοῦν με» καὶ «σ,τι βούλει τιμωρεῖσθαι» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 32, § 6). Ἀλλὰ διὰ τί τὸ ἀπρέμεντον τοῦ ἐνεστώτος νὰ παραλευδάνηται, ἀρ' οὔ

παράκειται άόριστος, ή ίνα σημαίνηται τό διαρκές τής μαστιγώσεως και τιμωρίας; Παράλλαθε τό άπαρέμφ. «μαστιγώσαι με» και «τιμωρήσασθαι».

§ 130. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 25 «ό Άστυάγης και πρόσθεν τιμῶν αὐτόν τότε ὑπερξεπέπληκτο ἐπ' αὐτόν», ἔνθα περί τοῦ «πρόσθεν τιμῶν» σημειοῦται τάδε: «Τό πρόσθεν ή πρόστερον μετοχή ἐνεστώτος συντασσόμενον ὁλοῖ πράξιν, ήτις ἀρξαμένη πρότερον διαρκεί μέχρι τοῦ παρόντος;» πρβλ. 'Απομ. 3, 5, 4. 'Ελλ. 5, 4, 29» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 44, § 10). 'Η μετά τοῦ πρόσθεν ή πρόστερον μετοχή δέν εἶναι τοῦ ἐνεστώτος χρόνου, ἀλλά τοῦ παρατατικοῦ, πρβλ. Βριετιμβάχιον (ἐνταῦθ. σελ. 44. § 25) «πρόσθεν τιμῶν». Participium des Imperfekts bei πρόσθεν und πρόστερον, vgl. zu Hellen. V, 4, 29». Γνωστόν δέ τυγχάνει ὅτι ὁ παρατατικός και ὁ ἐνεστώς ἔχουσι κοινόν τό άπαρέμφατον και τήν μετοχήν (ὄρα ἐμήν Διόκτι. Γραμμ. σ. ια', 'Αστωπ. Περ. Β', σ. 523, § 108).

§ 131. Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 5 «ὄντες ἐν Πέρσαις», ἔνθα γράφει: «ἐν Πέρσαις μετωνομία ἀντί ἐν Περούσῳ» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 74, § 5). 'Αλλ' ή γῶρα, ὡ δαιμόνιε, δέν λέγεται ποτε Περσία, ἀλλά Περσίς ὁμοίως τῇ γλώσσῃ (Περσίς γλῶσσα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 406 κτλ.) και τῇ Περσίδι γυναικί (Αἰσχύλ. Πέρσ. 541. κτλ.), ὡς «Περσίς αἶσα» (Αἰσχύλ. Πέρσ. 59. 1069. 1073), Περσίς γῆ ('Αρριαν. 'Αναβ. Ζ', γ', 1) και ἀπλῶς Περσίς (αὐτ. Γ', κθ', 1. Ζ', κγ', 1. κτλ.).

§ 132. Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 24 «οἱ γάρ πολλοὶ διαγεγένηνται φίλοι μὲν γονεῖς παισὶ, φίλοι δ' ἀδελφοὶ ἀδελφοῖς», ἔνθα γράφει: «γονεῖς... ἀδελφοί, ἐπιμερισμός τοῦ οἱ πολλοί» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 82, § 24). Καί ἐνταῦθα φαίνεται ἀγνωσῶν τί εἶναι ὁ ἐπιμερισμός, περί οὔ ὅρα ἐμόν Συντακ. § 89. 'Ενταῦθα ταῦτα εἶναι κατηγορούμενα—οἱ πολλοί (τῶν ἀνθρώπων) διαγεγένηνται (όντες) φίλοι γονεῖς, φίλοι δ' ἀδελφοί, τό δέ διαγεγένηνται=διατετελέκασι, γεγόνασι διά παντός.

§ 133. Ξεν. 'Ελλ. Α', δ', 19 («Εὐρυπτόλεμον τόν Πεισιδάνακτος», περί οὔ λέγει ὅτι «δέν εἶνε ὁ ἐν 'Ελλ. 1, 3, 13 μνημονεύμενος ὡς πεμφθείς πρέσβυς (γράφε πρεσβευτής), διότι οὔτος; πρό τοῦ 406 π. Χ. δέν εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς 'Αθήνας» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 109, § 12). 'Αλλ' ἐάν δεξώμεθα ὅτι δέν εἶναι ὁ αὐτός τῷ πρεσβευτῇ τῷ πεμφθέντι πρὸς Φαρνάζαζον τῷ 408 π. Χ. (Ξεν. 'Ελλ. Α', γ', 13), ή τοῦ πρεσβευτοῦ ἐπάνοδος; εἰς 'Αθήνας ἐπί τρία ἔτη ὑπό Φαρναδάζου κωλυθέντος ἐν 'Ασίᾳ (Ξεν. 'Ελλ. Α', δ', 7) δέν συμπίπτει τῷ 406 π. Χ, ἀλλά τῷ 405 π. Χ. πρβλ. Βριετιμβάχιον (ἐνταῦθ. σ. 120, § 19). «Εὐρυπτόλεμον. Es kann nicht der 1, 3, 13 unter den Gesandten mit aufgeführte Euryptolemos sein, da jene vor 405 (s. zu § 7) nicht nach Hause zurückgekommen sind».

§ 134. Ξεν. 'Ελλ. Α', δ', 21 «μετ' αὐτοῦ Ἀριστοκράτης και Ἀδείμαντος... συντεπέμφθησαν... στρατηγούς», ἔνθα γράφει: «Ἀριστοκράτης και Ἀδείμαντος, οὔτοι; ἦσαν ἐκ τῶν κατὰ τό 407 ἐκλεχθέντων δέκα στρατηγῶν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 110, § 14). 'Αλλ' ὁ μὲν Ἀριστοκράτης κατὰ τόν Ξενοφῶντα φαίνεται ἐκλεχθείς στρατηγός τῷ 407 (Ξεν. 'Ελλ. Α', ε', 16), ὁ δ' Ἀδείμαντος τῷ 406 (Ξεν. 'Ελλ. Α', ζ', 1).

§ 135. Ξεν. 'Ελλ. Α', Γ', 1 «τῷ δ' ἐπιόντι ἔτει», ἔνθα γράφει: «τῷ δ' ἐπιόντι ἔτει, τῷ 406 π. Χ. ὅπερ εἶναι τό 26ον ἔτος τοῦ Πελοπον. πολέμου» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 111, § 1). 'Αλλά τό 406ον ἔτος π. Χ. δέν εἶναι τό 26ον ἔτος, ἀλλά τό 25ον ἔτος τοῦ Πελοπον. πολέμου.

§ 136. Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 6 «οἷς προσετάχθη», ἔνθα γράφει «προσετάχθη, ἀνελεῖν δὴλ. τοὺς ναυαγούς» (Γ. Παπ. Χρ. τ. Γ', σ. 129, § 6). Οὐχὶ ἀνελεῖν, ὡ ἀγαθέ, ἀλλ' ἀνελεῖσθαι ἢ ἀνααιρεῖσθαι τὸ μέσον λέγει· διότι τὸ ἀνααιρεῖν = φονεῖν.

§ 137. Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 8 «Ἀπατούρια», ἔνθα γράφει «Ἀπατούρια» (ἀρ. α καὶ πάτωρ, φράτωρ) κτλ.» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 130, § 8). Μεταξὺ τῶν ἄλλων τί παθὼν ὁ ἄνθρωπος παρειαύρησε καὶ τὸ ἄσχετον φράτωρ ;

§ 138. Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 27 «μεταμελήσει δ' ὕστερον», ἔνθα γράφει· ἀντὶ τῆς ἀπροσώπου συντάξεως ἠδύνατο νὰ ἦνε (γράφει εἶνε) προσωπική, ἂν ὁ λόγος εἶχεν ὡς· ἀλλ' ὅσως ἄν... ἀποκτείρητε... μεταμελήσεσθε ὕστερον» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 137, § 27). Ὁ γεννάδας ἐνόμισεν ὅτι μεταβάλλει τὴν ἀπρόσωπον σύνταξιν εἰς προσωπικὴν, ἄρνοιε ὅμως ὅτι ἐπλάσε τύπον μὴ ὑπάρχοντα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγους, μεταμελήσεσθε διότι τοῦ μέλλ. τοῦ μεταμέλομαι μόνον ἡ μετοχὴ τὸ μεταμελήσομενον (= ἡ γεννησμένη μεταμέλεια. Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 23) εὐρηται παρ' αὐτοῖς (ὄρα ἐμὴν Λεξ. Ἀττ. Ῥημ. σ. 291, α').

§ 139. Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 33 «ἀντὶ μὲν τῆς νίκης καὶ εὐτυχίας... ἀντὶ δὲ τῶν ἐκ θεοῦ ἀναγκαίων... ἀντὶ τῆς ἀδυναμίας», ἔνθα σημειοῦται· «Ἡ ἀντὶ ἀνταμοιβῆν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 141, § 33). Ἡ ἀντὶ ἐνταῦθα σημαίνει αἰτίαν (ὄρα ἐμὴν Χρ. Τ. Γ', σ. 109, § 33).

§ 140. Ξεν. Ἑλλ. Β', α', 13 «προεῖπεν ὅπως μηδεὶς κινήσοιτο», ἔνθα γράφων «ὡς μηδεὶς κινήσοιτο» λέγει· «μηδεὶς ἐν εἰδικῷ λόγῳ, διότι ὄντος εὐθείας τοῦ λόγου θὰ ἦτο προστακτικὴ μηδεὶς κινεῖσθω κτλ.» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 145, § 8). πρὸς καὶ Βρειτεμάχιον «Der Inhalt seines Befehls war die ausgesprochene Erwartung, dass niemand sich aus der Linie rühren werde» (αὐτόθ. σ. 172, § 24). Πάντα δὲ ταῦτα περιττὰ εἰσι, γραφομένου ὅπως μηδεὶς.

§ 141. Ξεν. Ἑλλ. Β', α', 32 «ἀρξάμενος εἰς τοὺς Ἑλληνας παραρομεῖν», ἔνθα σημειοῦται· «ἀρξάμενος, ἀρ' οὗ ἔκαμε τὴν ἀρχήν. Ἐνταῦθα μᾶλλον ἐπρεπε νὰ εἶπη ἄρξας, διότι ἄρχεσθαι σημαίνει ποιεῖσθαι ἀρχὴν τινος (Ξεν. Ἄν. 3, 2, 7) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παύεσθαι, ἄρχειν δὲ σημαίνει ὅτι πρῶτος τις ποιεῖ τι, ὑπερ ἄλλος ἐξακολουθῆσαι» (Ἀναδ. 1, 6, 5) (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 149, § 18). Ἀκριβέστερον περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀρχῶ καὶ ἀρχομαι ὄρα ἐν ἐμῷ Λεξ. Ἀττ. Ῥημ. σ. 583, 6'. Δὲν ἠδύνατο δ' ὁ Ξενοφῶν νὰ εἶπη «ἀρξας», διότι δὲν ἦτο Φιλοκλῆς ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός ὁ πρωταίτιος, ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, «ὅτι ἐψηφισμένοι εἶεν, εἰ κρατήσοιαν τῇ ναυμαχίᾳ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀποκόπειν τῶν ζώντων πάντων, καὶ ὅτι λαβόντες δύο τριήρεις, Κορινθίαν καὶ Ἀνδρίαν, τοὺς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πάντας κατακρημνίσουσι» (Ξεν. Ἑλλ. Β', α', 31).

§ 142. Ξεν. Ἑλλ. Β', ε', 23 «Ἀβσαρδος κατέπλει εἰς τὸν Πειραιᾶ», ἔνθα γράφει· «κατέπλει, ἐκ Σάμου τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δεκάτῃ Μουνηχιῶνος μηνός (ἀρχῆς Μαρτίου 404 π. Χ.)» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 158, § 41). Ἐνταῦθα δύο μαργαρίτας εὐρίσκομεν 1) τὸ «τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δεκάτῃ» ἀντὶ ἀντὶ τοῦ «τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα». 2) ὁ Μουνηχιῶν = Μάρτιος. Ἡ δευτέρα δεκάς τοῦ μηνός, ὡ θαυμασιώτατα, ἐξεφέρτο διὰ τοῦ ἀριθμοῦ μετὰ τοῦ ἐπὶ δέκα (οὐχὶ δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ δεκάτῃ), ἡ δὲ τρίτη δεκάς μετὰ τοῦ ἐπὶ εἰκάδι, ὡς ἀνράτῃ ἐπὶ δέκα» (= τῇ 19ῃ), «ἕκτῃ ἐπὶ εἰκάδι» (= τῇ 26ῃ), ἀνθ' οὗ καὶ «ἕκτῃ μετ' εἰκάδα» (Δημ. 18, 115), κτλ. πρὸς. «μηνὸς Βοηδρομιῶν»

ρος ἔκτε ἐπὶ δέκα» (Δημ. 18, 105 καὶ 155 καὶ 181. κτλ. Πλούταρχ. 'Αριστ. ΚΑ', 2), καὶ ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς «τετράδι ἐπὶ δέκα» (407 π. Χ. Meisterhans Gramm. Att. Insc. ἔκδ. α', σ. 73, σημ. 622) καὶ «πρὸ τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα» (350 π. Χ. Meisterhans αὐτόθ.). ὅρα καὶ ἐμὴν Μεγ. Γραμμ. § 460. Πρβλ. Πολυδεύκην λέγοντα τὰδε: «Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα (τοῦ μηνός) νομμηρία, ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας ἄχρι τῆς πρώτης δεκάδος τὸ Ἰσταμένον προσθετέον· μετὰ δὲ τὴν δεκάτην Ἰσίοδος μὲν ἀπέμπετη δ' ἢ μέση» φησί, τὴν πεντεκαδεκάτην λέγων, ἡμῖν δὲ ζητεῖον πρώτη ἐπὶ δέκα καὶ δευτέρα ἐπὶ δέκα καὶ μέχρι τῆς εἰκάδος, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου πρώτη ἐπὶ εἰκάδι (ἢ δ' αὐτὴ καὶ δεκάτη φθίνοντος) καὶ δευτέρα ἐπὶ εἰκάδι (ἢ δ' αὐτὴ καὶ ἐνάτη φθίνοντος) καὶ ὁμοίως ἄχρι τῆς τριακάδος, ἣν οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἔτηρ καὶ ρέαρ, 'Ομήρου προσιπόντος αὐτῶν φθίνοντος μηνός τοῦ δ' Ἰσταμένου» (Πολυδ. Α', 63). ὅρα καὶ 'Αρχαιολ. Λεξ. Δ. Πανταζῆ σ. 1901, 6'. καὶ 'Ραγκαῶ. σ. 1527, 6'.

'Ο δὲ Μουνιχιῶν δὲν εἶναι ὁ Μάρτιος, ἀλλ' ὁ Ἀπρίλιος (ὅρα 'Αρχ. Λεξ. Δ. Πανταζῆ σ. 1902). Γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι τὸ Ἀττικὸν ἔτος ἤρχετο ἀπὸ τῆς θερινῆς τροπῆς καὶ πρώτος μὴν ἦν ὁ Ἐκατομβαιῶν ἀναλογῶν πρὸς τὸν Ἰούλιον, ὁ δὲ Μουνιχιῶν ἦν δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίους ('Αρποκρ. ἐν λ.). Πρβλ. καὶ ἐνταῦθα Βριτεμδάχιον «Λύσανδρος κατέπει, von Samos her. S. zu § 6. Das geschah am 16 Munchion (Plut. Lys. 16), nachdem der Krieg 27 Jahre und einige Tage gedauert hatte (Thuk. V, 26), also in der zweiten Hälfte des April 404» (σελ. 185, § 23).

§ 143. Ξεν. 'Ελλ. Β', δ', 20 «κατασιωπησάμενος ἔλεξεν», ἔνθα γράφει: «κατασιωπησάμενος (ἀφ' οὗ ἐπέβαλε σιωπὴν) ἐνν. αὐτοῦς» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 192, § 19). Τὸ ῥῆμα εἶναι μέσον δυναμικόν, δὲν εἶναι δ' ἀνάγκη νὰ νοηθῇ τὸ ἀντικ. αὐτοῦς = σιωπὴν κειλεύσας, ἐπιβαλὼν. πρβλ. καὶ Βριτεμδάχιον «κατασιωπησάμενος, nachdem er sich Stillschweigen verschafft» (σελ. 216, § 20).

§ 144. Ξεν. 'Ελλ. Β', δ', 25 «γυμνήτες» = ψιλοί, οἳ οἱ τοξόται, πελτασταί, ἀκοντισταί καὶ σπενδονήται» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 195, § 24). Τί θέλουσιν, ὡ γεννὰδα, οἱ πελτασταί μεταξύ τῶν γυμνήτων;

§ 145. Πλούταρχ. 'Αριστ. Β', 1 «Κλεισθένης καταστησαμένον τὴν πολιτείαν», ἔνθα γράφει: «καταστησαμένον ἀντὶ τοῦ παρ' Ἀττικοῖς καταστήσαντος» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 210, § 4). Πρβλ. καὶ Βλάσιον αὐτόθι (12, II, 1) «Für καθιστάνα hier das medium, wie dort ἔθετο, während Klassisch vom Gesetzegeber τίθενα νόμους». Ταῦτα δύνανται νὰ λέγωσιν ἄνθρωποι μόνον ἀγνωσοῦντες τὴν Ἑλληνικὴν. 'Ο Πλούταρχος ἐνταῦθα μετεχειρίσατο τὸ μέσον δυναμικόν ὡς ὁ Ἰσοκράτης λέγων, αἰ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον τὴν πόλιν διοικοῦντες κατεστήσαντο πολιτείαν» (Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. § 20). ὅρα καὶ ἐμὴν Χρ. Τ. Γ', σ. 254, § 1.

§ 146. Πλούταρχ. 'Αριστ. Γ', 2 «μὴ φιλονεικία (γράφε φιλονικία) τῇ πρὸς αὐτὸν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐμπόδιος εἶη τῷ συμφέροντι», ἔνθα ἐμπόδιος = τῷ ἀττικῷ (γράφε Ἀττικῷ) ἐμπόδων» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 213, § 2). 'Ωρεῖται νὰ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ «ἐμπόδιος» συνήθως τίθεται τὸ ἐπίρρ. ἐμπόδων· διὸ καὶ τὸ ἐμπόδιος εἶναι δόκιμον, πρβλ. «ζήτησις ἐμπόδιος γίγνεται τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἐκάστου» (Πλάτ. Νόμ. 832, 6'). ὅρα ἐμὴν Χρ. Τ. Γ', σ. 257, § 2.

§ 147. Πλουτ. 'Αριστ. Ζ', 1 αὐτῷ δ' οὖν Ἀριστείδην», ἔνθα λέγει «δ' οὖν» ἐναντίωσιν ἰσχυρὰν πρὸς τὰ προηγούμενα καὶ μετάδασιν εἰς ἄλλην ἔννοιαν» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 223, § 7). πρβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν· «δ' οὖν, συνεχίζει τὸν διακοπέντα λό-

γον διὰ τὴν παρέκκασιν (ἄρα Πλουτ. Θεμιστ. ΚΓ', 2) (σελ. 268, § 1). πρὸλ. καὶ Βλάσιον «δ' οὐκ leitet nach einer Abschweifung die Wiederaufnahme der Erzählung ein, Them. 26, 2» (σελ. 20, VII, 1).

§ 148. Πλουτ. Ἀριστ. ΙΕ', 2 «προσελθεῖν Ἀριστείδην», ἔνθα γράφει: «Ἀριστείδην καθ' Ἡρόδ. τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων (Γ. Παπαδ. Χρ. Τ. Γ', σ. 244, § 2), ὅπερ εἶναι πλημμελές ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὡς ἡμεῖς γράφομεν (Χρ. Τ. Γ', σ. 288, § 2), «Ἀριστείδην, καθ' Ἡρόδοτον δὲ τοὺς στρατηγούς τῶν Ἀθηναίων (Ἡροδ. Θ', 44)».

§ 149. Πλουτ. Ἀριστ. ΚΑ', 2 «τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνός», ἔνθα γράφει: «τοῦ Μαιμακτηριῶνος (Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου), ὀδοήκοντα δηλονότι ἡμέρας μετὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ μάχη» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 263, § 2). πρὸλ. καὶ Βλάσιον «Μαιμακτηριῶν November—December. Es wäre dies der 80 Tag nach dem Schlachttage (19, 5)» (σελ. 47, 2). Αἱ ἡμέραι δὲν εἶναι 80, ἀλλ' ἐδομήκοντα διότι ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη ἐγένετο τῇ τετραδί τοῦ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένου (Πλουτ. Ἀριστ. ΙΘ', 5), ὁ δ' ἐναγισμός τοῖς ἐκεῖ πεσοῦσιν ἐγένετο τῇ ἑκτῇ ἐπὶ δέκα τοῦ Μαιμακτηριῶνος (Πλουτ. Ἀριστ. ΚΑ', 2), ἤτοι ἔχρονεν 26 ἡμέρας ἐκ τοῦ Βοηδρομιῶνος, 29 ἐκ τοῦ Πυανοφιῶνος καὶ 15 ἐκ τοῦ Μαιμακτηριῶνος (26 + 29 + 15 = 70). Ὅρα καὶ ἐμὴν Χρ. Τ. Γ', σ. 306, § 2.

§ 150 Πλουτ. Θεμιστ. Α', 1 «Φρεαρρίου» = ἐκ τοῦ δήμου Φρεαρρίων» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 279, § 1). Ὁ δῆμος, ὃ θαυμάσιε ἀνθρώπε, εἶναι Φρέαρροι, οὐχὶ δὲ Φρεάρριοι: πρὸλ. «Φρέαρροι, δῆμος Ἀθήνησι τῆς Λεωντίδος φυλῆς» (Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ.), ὁ δὲ κάτοικος Φρεάρριος (ἄρα ἐμὴν Χρ. Τ. Γ', σ. 174, § 1).

§ 151. Πλουτ. Θεμιστ. Β', 4 «σοφισταί», ἔνθα γράφει: «σοφισταί, οἷοι ὁ Πυθαγόρας, ὁ Γοργίας, κτλ.» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 283, § 4). Ἄλλ', ὃ ἀγαθὲ, ὁ Πυθαγόρας ἦν σοφιστής; Πρὸς Θεοῦ. Ὁ Πυθαγόρας ἦν φιλόσοφος καὶ πρῶτος ἐαυτὸν ἐκάλεσε φιλόσοπον ὡς μετριώτερον ὄν τοῦ σοφός, πρὸλ. καὶ «τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι» (Πλάτ. Πολιτ. σ. 475, ε') καὶ «τὸ μὲν σοφόν, ὃ Φαῖδρε, καλεῖν ἕμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ καὶ θεῶ μόνῳ πρέπειν» (Πλάτ. Φαιδρ. σ. 278, δ'). Σοφισταὶ δ' ἦσαν ὁ Πρωταγόρας, ὁ Γοργίας, ὁ Ἰππίας, ὁ Πρόδικος, ὁ Εὐθύδημος, ὁ Διονυσόδωρος, ὁ Πῶλος, ὁ Θρασύμαχος, κτλ.

ΣΗΜ. Κρίνομεν ἀναγκασίον νὰ καταπιάσωμεν τὸν περὶ τῶν ψευδῶν διδασμάτων τοῦ Γ. Παπαδασιλίου λόγον, διότι τὸ βιβλίον λαμβάνει μέγαν ὄγκον, τοῦτο δὲ βλάπτει λίαν τὸ πτωχὸν ἡμῶν βαλλάντιον. Ἀρκοῦσι δ' ὡς δείγματα ἄπερ εἴπομεν.

ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

§ 152. «Σταγείρων» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 19, σημ. 3) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Σταγείρων, ὡς φαίνεται καὶ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (C. I. A. 230. 231. 233. 234. 236. 237. 238. 239. 241. 242. 255. 256. 259. κτλ.).

§ 153. «Χαιρετήσας» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 24, σημ. 3) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ χαιρετίσας. Τὸ ῥῆμα εἶναι χαιρετίζω. οὐχὶ δὲ χαιρετῶ.

§ 154. «γάττος» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 36, σημ. 4), Λατιν. cātus, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ γάτος, εἰ καὶ παρὰ Σουίδα φέρεται «κάττης, κάττου ὁ κατοικίδιος αἰλουρος».

- § 155. «*γλαδῆς*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 44, μῦθ. 41 (δίδ.) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *γλαδῆς*.)
- § 156. «*λάθρα*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 58, 15. Ξεν. 'Αν. α' καὶ β' λόγ. σ. 111, § 22) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *λάθρα*.
- § 157. «*κῆρουξ*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 58, σημ. 10. 116, σημ. 5. 125, σημ. 4. Τόμ. Γ', σ. 220, § 4. 233, § 3. 291, § 2) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *κῆρουξ*: διότι τὸ υ εἶναι μακρὸν *κῆρουξ*, *κῆρουκος*, ὅθεν καὶ *κηρῶξαι ζῆμα*.
- § 158. «*κρύφρα*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 65, 17. 82, 12. 104, 22. Ξεν. 'Αναβ. γ' καὶ δ' λόγ. σ. 117, § 11) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *κρύφρα*.
- § 159. «*ἡπαρ (σκότι)*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 69, σημ. 6.) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *σκότι* (= *σικῶτι* = *σικωτόν ἡπαρ*).
- § 160. «*Ἀθουσιτίας*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 78, σημ. 8) ἀντί τοῦ *Ἀθησιτίας* (ὅρα 'Εγκυκλοπ. Λεξ. Ν. Πολ. ἐν λ).
- § 161. «*Φρίξος*» καὶ «*Φρίξον*» (δίδ.) (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 79—80) ἀντί τοῦ *Φριξος* καὶ *Φριξον*, πρὸλ. καὶ *φριξῆ, φριξῆτω*.
- § 162. «*ἄπωθεν*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 83, 3) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *ἄπωθεν* (ὅρα ἐμὰς Γραμμ. Παρατ. σ. 345—346).
- § 163. «*Ψωγῖδα*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 89, 9), εἰ καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν οὕτω τονίζεται, ἐγὼ ὅμως νομίζω τὸ ε βραχύ.
- § 164. «*διέσωσεν, ἔσωσεν*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 104, 18. Ξεν. 'Αναβ. α' καὶ β' λόγ. σ. 76, § 3. 102, § 18. γ' καὶ δ' λόγ. σ. 21, § 4. κτλ.) ἀντί τοῦ *διέσωσεν, ἔσωσεν*, πρὸλ. 'Αττ. ἐπιγρ. *ἔσωσις* (C. I. A. II, 605, β' κτλ.). ὅρα ἐμὸν Λεξ. 'Αττικ. 'Ρημ. σ. 467, α'.
- § 165. «*οἰκτείραντες*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 93, 14 105, 11) καὶ «*ᾠκτερον*» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. α' καὶ β' λόγ. σ. 34, § 7) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *οἰκτείραντες καὶ ᾠκτερον* (ὅρα ἐμὸν Λεξ. 'Αττ. 'Ρημ. σ. κ'. 326. Διορθοῦται εἰς 'Ελλ. συγγ. σ. 7).
- § 166. «*εἰς τὴν ὕγίειαν*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 122, σημ. 4) ἀντί τοῦ *εἰς τὴν ὕγίειαν*. 'Επειδὴ δ' ἐνταῦθα ὁ λόγος εἶναι περὶ χοήσεως τῆς λέξεως ἐν τῇ καθωμίλημένῃ, οὔτε τὸ *ὕγεια* οὔτε τὸ *ὕγεια* ἐπιτρέπεται ἀλλὰ μόνον τὸ *ὕγεια* (πρὸλ. καὶ Λοβέκ. εἰς Φρόνιγ. σ. 493 καὶ Παραλειπ. σ. 28).
- § 167. «*τρούπαν*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 125, 6) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *τρούπαν*, ὅπερ ἔχει τὸ υ μακρὸν.
- § 168. «*Οἱ τεταγμένοι κατὰ μέτωπον (στρατιῶται) ἀποτελοῦσι τὸ ζυγόν, οἱ δὲ κατὰ βῆθος τοῦ στήχους*» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. α' καὶ β' λόγος σελ. 18, § 15), ἀντ' οὗ γράφει τοὺς *στοίχους*, πρὸλ. «*τὸ δὲ βάθος τοῦ στήχους καλεῖται. Καὶ τὸ μὲν ἐφεξῆς εἶναι κατὰ μῆκος ζυγεῖν, τὸ δ' ἐφεξῆς κατὰ βάθος στοιχεῖν*» (Πολυδ. Α', 126).
- § 169. «*φιλορικησάντων*» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. α' καὶ β' λόγ. σ. 44, § 11 καὶ τόμ. Γ', σ. 193, § 21. 211, § 2) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ *φιλορικησάντων*. Δὲν ἤρκεσε δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Πλουτάρχου ἐν βίῳ Ἀριστείδου (Β', 2. Γ', 2. Ε', 1. Η', 3. Κ, 2) εἰσεκύλησε τὴν πλημμελεῖ γράφην *φιλορικία*. Ὅτι δὲ *φιλόρικος*, *φιλορικία*, *φιλορικῶς* διὰ τοῦ ι γράφονται ὅρα ἐμὸν Λεξ. 'Αττ. 'Ρημ. σ. 525, α'—β'. Χρηστ. Τόμ. Γ', σ. 183, § 2. Κόντ. ἐν Ἀθην. Τ. Γ', σ. 314. Κόβητ. ἐν Λογ. 'Ερμ. Κόντ. σ. 274. Nov. Lect. 336. 691—692.
- § 170. «*αχρυσὴν ἄλυσον*» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. α' καὶ β' λόγ. σ. 67, § 29) ἀντί τοῦ *αχρυσὴν ἄλυσιν*.

- § 171. «βίβλος» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. α' και δ' λόγ. σ. 74, § 25) ἀντί τοῦ βίβλος.
- § 172. «φροῖτιξ» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. α' και δ' λόγ. σ. 101, § 16) ἀντί τοῦ φροῖτιξ. διότι τὸ εἶναι μακρόν (ἄρα Ὁδ. Ζ, 163) ἄρα και ἐμὴν Ξεν. 'Αν. α' τεύχ. σ. 413, § 16.
- § 173. «γῆρος» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' και δ' λόγ. σ. 44, § 7) ἀντί τοῦ γῆρος.
- § 174. «Σαρδαραπάλλου» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' και δ' λόγ. σ. 46, § 10) ἀντί τοῦ Σαρδαραπάλλου ('Ἡρόδ. Β', 150. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1021).
- § 175. «τριπήχεως» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' και δ' λόγ. σ. 84, § 28) ἀντί τοῦ τριπήχεος (ὀνομαστ. τριπήχεος)· διότι οὐδὲν τῶν ἐπιθέτων γράφεται ἐν τῇ ἐν. γενικῇ διὰ τοῦ ω.
- § 176. «αἰ ἴλαι» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' και δ' λόγ. σ. 90, § 17) ἀντί τοῦ αἰ ἴλαι.
- § 177. «προῦθυμῆτο» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' και δ' λόγ. σ. 48, § 15. 73, § 22) και «προῦτρεχεν» (αὐτόθ. σ. 125, § 10) και «προῦκίνησαν» (τόμ. Γ', σ. 41, § 6) και «προῦθετο» (αὐτόθ. σ. 242, § 2) και «προῦπεμπον» (αὐτόθ. σ. 45, § 10) και «προῦφαινον» (αὐτόθ. σ. 244, § 1) και «προῦβλήθησαν» (αὐτόθ. σ. 142, § 35) και «προῦκαλοῦντο» (αὐτ. 155, § 33), κτλ., ἅτινα ὀρεῖλουσι νὰ γράφωνται ἄνευ κορωνίδος· διότι δὲν γίνεταί κρᾶσις ἐν αὐτοῖς ἀλλὰ συναίρεσις (ἄρα ἐμὰς Γραμμ. Παρατηρ. σ. 7, § 6. Διδακ. Γραμμ. § 595 και ὑποσημ. 4).
- § 178. «μῦρον» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' και δ' λόγ. σ. 99, § 13) ἀντί τοῦ μῦρον μετ' ὀξεύας.
- § 179. «εὐθατοτέρα» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' και δ' λόγ. σ. 117, § 12) ἀντί τοῦ «εὐ-βατωτέρα», βραχέος ὄντος τοῦ α.
180. «κρεαδίων» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 35, § 10 και 36, § 10) ἀντί τοῦ μεθ' ὑπογεγραμμένου κ κρεαδίων (ἄρα ἐμὰς Γραμμ. Παρατ. σ. 333, § 408. Cobet Mnemos. 1874 σ. 357. Κόντ. Ἐδόμο. ἀρ. 28. Ἡρωδιαν. Τόμ. Β', σ. 529 και 540 Lentz).
- § 181. «καλοκάγαθον» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ'. σ. 44, § 10) ἀντί τοῦ καλοκαγάθον (ἄρα ἐμὴν Διδακ. Γραμμ. § 145).
- § 182. «δοτικὴ τῆς συνοδείας» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ' σ. 125, § 35) ἀντί τοῦ συνοδείας· διότι ἐκ τοῦ ὁδός μετὰ προθέσεων συντιθεμένου γίνονται οὐσιαστικά, σύνδοδος, μέθοδος, περίδοδος, ἐφοδος, πρόσδοδος, κτλ., ἐκ τούτων δὲ οὐσιαστικῶν ὄντων δὲν παράγονται ἀρηρημένα εἰς—ία. Συντιθεμένου δὲ μετὰ τοῦ α-, εὐ-, δυσ-, γίνονται ἐπιθετα ἄνοδος, εὐῶδος, δύσσοδος, εὐεφοδος, ἀπρόσοδος, δυσπρόσοδος, ἀνέξοδος, κτλ., ἐκ τούτων δὲ ἐπιθέτων ὄντων γίνονται ἀρηρημένα ἄνοδια, εὐοδία, δυσοδία, κτλ. Διὰ τοῦτο τὸ συνοδεία και περιοδοεία διὰ τοῦ Ι γραφόμενα εἶναι πλημμελεῖ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ΕΙ ὡς ἐκ ῥήματος εἰς—εῶ γινόμενα· πρβλ. (ὁδός) ὁδεύω, (σύνδοδος) συνοδεύω, (περίδοδος) περιοδοεύω, (δίδοδος) διδοεύω, (μέθοδος) μεθοδεύω, (πάροδος) παροδεύω κτλ. (ἄρα Cobet Mnemos. 1876, σ. 227. Nov. Lect. σ. 480-482).
- § 183. «ἀόρπειαν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 130, § 8) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ δορπίαν· διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων διὰ τοῦ Ι και οὐχὶ διὰ τοῦ ΕΙ, ὅπερ μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ δορπίη ('Ἡρόδ. Β', 48) και ἐξ Ἀττικῆς ἐπιγραφ. τῆς Δεκελείας (στίχ. 4. τῷ 395 π. Χ.).
- § 184. «Βενδίδος» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 187, § 10) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ Βένδιδος, πρβλ. «Βένδις ἢ Ἄρτεμις Θρακία φωνῇ και Βενδίδια Ἄρτέμιδος ἑορτὴ παρὰ Θρακίην» (Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λ.).

§ 185. «ἐγγίνα» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 489, § 15. κτλ. κτλ.) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ ἐγγίνα· διότι ἐξ ἐνεστώτος γίνομαι δὲν σχηματίζεται ἀόριστος διὰ τοῦ ΕΙ, ἀλλ' ἀναγκαιώς ἔχει νὰ γραφῆται διὰ τοῦ Ι. Οἱ πλάσαντες τὸν ἀόρ. διὰ τοῦ ΕΙ ὑπέλαβον ὡς ἐνεστώτα ἐν τῇ δημῳδαί τὸ γένομαι. Ἄλλ' οὐδεμία τούτου ἀνάγκη εἶναι, οὐδὲ γράφει τις τοιοῦτον ἐνεστώτα.

§ 186. «Ἰλισσόν» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 496, § 26) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ δι' ἐνός σ Ἰλισσόν (ἄρα Cobet Mnemos. 1883, σ. 69. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 6').

§ 187. «Λεοντίδος» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 496, § 26. 205, § 1. 219, § 2. 279, § 1) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ Λεωντίδος (πρόβλ. καὶ C. I, A. II, add. 834, 6, 1. 7. κτλ.), μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ 150 μ. Χ. ἐλέγετο διὰ τοῦ Ο «Λεοντίς» (ἄρα Θεοδ. Παπαδημ. Βάσαν. Ἑλλ. προφ. σ. 407, 6').

§ 188. «Ἰπποθωντίς» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 205, § 1) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ Ἰπποθωντίς· διότι οὕτως ἐκκαλεῖτο ἡ φυλὴ αὕτη, ὡς διδασκόμεθα ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (C. I. A. I, 470. 44. 115).

§ 189. «αὔλαξ» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 214, § 13) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ αὔλαξ, βραχέος ὄντος τοῦ α, αὔλακος.

§ 190. «Κεχροπείας» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 230, § 3) ἀντί τοῦ διὰ τοῦ Ι Κεχροπείας.

§ 191. «Πάρετα» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 317, § 1) ἀντί τοῦ μετὰ περισπωμένης πᾶρέτα.

ΠΑΗΜΜΕΛΕΙΣ ΓΡΑΦΑΙ ΦΕΡΟΜΕΝΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ΤΩΝ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΩΝ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

§ 192. «Καρεῶτος» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 12, 9) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ Καρέωτος (ἄρα Ἰσοκρ. Ἄποσπ. ἐκδ. Bensel. σ. 278, γ', 1).

§ 193. «Μεϊράκιον Ἐρετρικὸν προσεφοίτησε Ζήνωνι πλείονος χρόνου» (Γ. Παπ. Τόμ. Α', σ. 18, 1) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ «πλείονα χρόνου» (ἄρα ἐμὴν Χρ. Τ. Α', σ. 64, 18).

§ 194. «ὁδὲ τὴν ἡσυχιᾶν ἀγαγών» (αὐτόθ. σ. 18, 6) ἀντί τοῦ «ὁ δὲ τὴν ἡσυχιᾶν» κτλ.

§ 195. «αἰσχρὸν ἠγοῦμαι τοὺς ἄνδρας ρικήσαντας ὑπὸ γυναικῶν ἠττῶσθαι» (αὐτόθ. σ. 21, 2) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ «τὸν ἄνδρας ρικήσαντα ὑπὸ γυναικῶν ἠττῶσθαι», ὡς καὶ ἡμεῖς γράφομεν (ἐμὴ Χρηστομ. Τ. Α', σ. 60, 3). Ταῦτά λέγει περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ ὁ Μ. Βασίλειος· «αἰσχρὸν εἶναι κρίνων τὸν ἄνδρα ἐλόττα γυναικῶν ἠττηθῆναι» (Παράιν. πρὸς τοὺς νε'. § 14).

§ 196. «Διογένην δὲ Μάνου» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 21, 42). Αὕτη ἡ γραφὴ φέρεται παρὰ τῷ Ἀλιανῷ (Ποικ. Ἱστορ. II', 28), ἣν νομίζω οὐχὶ ὀρθῶν ἔχω γνώμην ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῆ πρωτοκλίτως Μάνου· διότι τοῦ ὀνόματος τούτου φέρεται παρ' Ἡρο-

δότω πρωτόκλιτος γενική Ἰωνική Μάρω (Α', 94, Δ', 45). Ἐπιρρωνισσι δὲ τὴν γνώμην ἡμῶν καὶ ἡ παρὰ Στοβαίου ἑτερόκλιτος γενική Μάρητος (Ἀνθολ. ΛΖ', 31), πρὸλ. Κόμης Κόμου καὶ Κόμητος (Βεσκ. Ἀνέκδ. σ. 1188, 28 καὶ 977, 28), Γύργης Γύρου καὶ Γύρητος (αὐτῶθ. σ. 1359), Μόρης Μύρου καὶ Μόρητος (αὐτῶθ. σ. 1399). ὅρα καὶ Ἡρωιδιαν. σ. 60, 25. Χοιροδ. σ. 139, 40.

§ 197. «ἐπὶ τοῖσι (δηλ. τοῖς ἀγροῖς) μέγα φρονεῖς, ὅπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσιν»; (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 24, 51) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «οἷπερ (δηλ. ἀγροῖ) οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσιν»;

§ 198. «λαβοῦσα δὲ τὴν ἡγεμονίαν (δηλ. ἡ οὐρά)... τὴν κεφαλὴν κατέξαινε τυφλοῖς καὶ κωφοῖς μέρεσιν ἀναγκαζομένην παρὰ φῶσιν ἔπεισθαι» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 37, μῦθ. 21). Ἄντι τοῦ μέρεσιν γραπτέον νομίζω «ἐμείλειν».

§ 199. «ἔαν γυναικα λαβῶν (ὁ ἦλιος) ὄμοιον ἑαυτῷ γεννήσῃ, τί οὐ πάθωμεν κακῶν»; (Γ. Παπ. σ. 40, μῦθ. 28). Ἴνα ὑγιαίνῃ ἡ φράσις, ὀφείλει νὰ γραφῆ «τί οὐ πεισόμεθα κακῶν»;

§ 200. «τῶν οἰκῶν ἑμῶν ἐμπιπραμένων» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 41, μῦθ. 31. καὶ σημ. 4. πρὸλ. καὶ σελ. 37, σημ. 4). Ὁρθόνεινα: μόνον τὸ «ἐμπιπραμένων» (ὅρα ἐμ. Γραμμ. Παρατ. σ. 130, § 134. Διδ. Γραμμ. § 740, σημ.). Ὅρα καὶ ἐνταῦθ. § 230.

§ 201. «ἄτερος θατέρω» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 43, μῦθ. 38. πρὸλ. καὶ τόμ. Γ', σ. 240, 2), ἀνθ' οὔ γραπτέον «θατέρω».

§ 202. «ξενίαν ἀντὶ παρατίθει [καὶ τράπεζαν]» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 45, μῦθ. 42). Ἡ φράσις αὕτη δὲν ὑγιαίνει καὶ γραπτέον «ξένια» (= δεῖπνον), διότι ξενία καὶ ξενία τυγχάνω λέγεται περὶ φιλοξενίας, ξενισμοῦ, ξένια δὲ καὶ καλεῖν ἐπὶ ξένια λέγεται: περὶ δεῖπνου καὶ βρωμάτων, πρὸλ. καὶ ἐπὶ ξένια δέχομαι (Ἔν. Ἀν. Γ', α', 3). Ὅρα ἐμὸν Δεξ. Ἀκτ. Ῥημ. σ. 317, α'. Cobet. Nov. Lect. 472. Var. Lect. σ. 81.

§ 203. «κνοροραίστας» (δίς) (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 46, μῦθ. 43). Τοῦτο τονιστέον κνοροραίστης, κνοροραίστας ἢ κνοροραϊστάς, οὐχὶ δὲ κνοροραιστάς, πρὸλ. αθυμοραϊστής, quod quum Glaucus in quatuor contraheret syllabas, quia ζαίσαι dicitur non ζαίσαι, recte βαρυτόνως scripsit v. Schol. II. II. 414. sicut Bekkerus Aristot. H. An. V. 31. p. 557, 18. κνοραίσται mutavit in κνοροραίσται, et vulgo ἀλιρραίστης, βουροραίστης» (Lobeck Paralip. σ. 448, 72). ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 434.

§ 204. «κνορήν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 54 καὶ σημ. 9) ἀντὶ τοῦ συνηρημένου καὶ πεζολογικοῦ «κνοῆν».

§ 205. «Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἄδου δυναστείαν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 55, στίχ. 2). Διὰ τί τὸ μετὰ κεφαλαίου γράμματος ἐν Ἄδου ἀντὶ τοῦ μετὰ μικροῦ ἐν Ἄδου; διότι τὸ μετὰ κεφαλαίου Ἄδης σημαίνει τὸν βασιλεῖα τοῦ ἄδου, τὸν Πλούτωνα, ὅπερ=Πλούτων δὲ τὴν ἐν Πλούτωνος δυναστείαν.

§ 206. «φοιτῶν ἐν σφῖν ἀνθρωποῖ» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 61, στίχ. 13). Ἄντι τοῦ τύπου σφῖν ποιητ. ὄντος γραπτέον τὸ σφίσιν, ἦτοι φοιτῶν σφίσιν ἀνθρωποῖ, ὅπερ εἶναι πεζολογικόν.

§ 207. «καὶ αὐτῷ ἡ Ἄθηνᾶ παριστάσα κελεύει τὴν Ἀριάδην εἶν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 73, στίχ. 4). Ὁ ἐνεστώς παρίστημι δὲν κείται ἀμεταβάτως,

ἀλλ' ὁ ἀόρ. παρέστη· ὅθεν γραπτέον «*παραστῆσα*» = παραστήσαα ἑαυτὴν (παραγενομένη).

§ 208. «*ὑπέσχετο τοῦτο ποιῆσαι*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 77, στίχ. 13), ἀνθ' οὗ γράφε «*ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν*».

§ 209. «*οὐτούτους αὐτῷ ζεύξαντι ἐπετάσσετο σπεῖρειν δράκοντος ὀδύνας*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 82, στίχ. 7), ἀνθ' οὗ γράφε «*εἰπέτασσε*» (δηλ. ὁ Αἰήτης), ὡς καὶ παρ' Ἀπολλοδώρῳ (Α', θ', 23) φέρεται· διότι ἔλλως ὑπάρχει ἀσυναξία.

§ 210. «*ἄδης ἔλεγεν, ἐπειδὰρ ἀθρόους θεάσσηται, βάλλειν εἰς μέσον λίθους ἄποθεν* (γράφε ἄποθεν)» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 83, στίχ. 2), ἀνθ' οὗ γράφε «*οὐδὲ ἐπειδὰρ ἀθρόους θεάσσηται, βάλλειν ἐκέλευεν εἰς μέσον λίθους ἄποθεν*», ὡς καὶ ἡμεῖς γράφομεν (Χρ. Τ. Α', σ. 89, 8).

§ 211. «*προσαγόμενος εἰς τὸ τοῦ νεῶ ἄλλοος*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 83, στίχ. 5), ἀνθ' οὗ γράφε «*παραγεγόμενος εἰς τὸ τοῦ νεῶ ἄλλοος*», ὅπως καὶ παρ' Ἀπολλοδώρῳ (Α', θ', 23) γράφεται.

§ 212. «*τοῦ Νεμέου λέοντος*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 87, στίχ. 5), ἀνθ' οὗ γράφε τοῦ «*Νεμείου λέοντος*» (πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 153).

§ 213. «*χάλικα κρόταλα*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 90, στίχ. 9), ἀνθ' οὗ γράφε «*χαλικᾶ κρόταλα*». Τὰ ἀσυναξήτα δὲν εἶναι πεζολογικά, ἀλλ' Ἰωνικά.

§ 214. «*ταῦτα κροῶν ὑπὸ τιος ὄρουσ τῇ λίμνῃ παρακειμένον*» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 90, στίχ. 14), ἀνθ' οὗ γράφε «*ἐπὶ τιος ὄρους*», ὡς γράφεται καὶ παρ' Ἀπολλοδώρῳ (Β', ε', 6).

§ 215. «*χρῦσα μῆλα*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 93, στίχ. 7 καὶ 14), ἀλλὰ καὶ «*μῆλα χρυσαῖα*» (αὐτόθ. στίχ. 9). Ἰωνικά καὶ πεζολογικά σύμμικτά εἶναι.

§ 216. «*Ἄτλαρτα κελεύειν ἐνεργαῖν*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 93, στίχ. 20), ἀλλὰ μετ' ὀλίγον (σελ. 94, στίχ. 2) «*κελεύει αὐτὸν ἐνεργεῖν τὰ μῆλα*». Οὕτω ὄφειλε νὰ γράψῃ καὶ τὸ πρῶτον «*Ἄτλαρτα κελεύειν ἐνεργεῖν*».

§ 217. «*πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρχοντος*» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 101, στίχ. 17), ἀνθ' οὗ γράφε «*ἄρχοντος*», ὡς καὶ παρ' Ἀπολλοδώρῳ (Γ', ς', 4) γράφεται.

§ 218. «*ᾧμοσε, περὶ ὧν ἄν Ἄδραστος διαφέρηται, διακρίνειν Ἐριφύλη συγχωρήσαι*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 103, στίχ. 1), ἀνθ' οὗ γράφε «*συγχωρήσειν*»· διότι οὕτω συντάσσονται τὰ ὄρκου σημαντικά ῥήματα· γράφε δὲ καὶ *Παρθενοπαῖος* ἀντὶ τοῦ *Παρθαινοπαῖος* (στίχ. 9).

§ 219. «*προσῆσαν*» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 103, στίχ. 18), ἀνθ' οὗ γράφε τὸ «*προσῆσαν*».

§ 220. Ἐν τῷ Αἰλιακ. Ποικ. Ἱστορ. Γ', 22 «*ὁμολογοῦντες ἐτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμένους δι' αἰδοῦς ἄγοντας, καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμεροὶ γίνονται*» γράφε: (Τόμ. Α', σ. 106) ἀντὶ τοῦ «*γειναμένους*» τὸ «*γονεῖς*» καὶ ἀντὶ τοῦ «*γίνονται*» τὸ Ἀττικόν «*γίγνεται*», συντάττει δὲ (ἐν σημ. 6) ὡδὲ· «*καὶ τοὺς ἄγοντας δι' αἰδοῦς θεοὺς καὶ τοὺς ἐαν τῶν γονεῖς*». Ἄλλ' ἡ μετοχὴ «*ἄγοντας*» εἶναι ἀναφορική = πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, ἄγοντας δι' αἰδοῦς (= οἱ αἰδοῦνται) καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμένους.

§ 221. Ἐν τῷ Αἰλιακ. Ποικ. Ἱστορ. Δ', 25 «*ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῷ ἰάσασθαι, καὶ ἐπαύσατο τῆς νόσου οὗτος*» γράφε: «*ἰάσασθαι, καὶ ἔπανσεν αὐτὸν τῆς νόσου οὗτος*» (Τ. Α', σ. 107).

§ 222. Ἐν τῷ Διοδώρ. Γ', 6 γράφει κακῶς ἀδς οὐδὲ διατάσας ἔγγρος εὐθὺς ἐγένετο θανάτου» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 110, στίχ. 5), ἔνθα γράφει ἀδς οὐδὲν διατάσας».

§ 223. «προσήνεγκον» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 111, στίχ. 14) καὶ «ἤνεγκον» (αὐτόθ. στίχ. 14), ἀνθ' ὧν γράφει «προσήνεγκαν» καὶ «ἤνεγκαν».

§ 224. «κλιθεὶς εἰς φειδίτιον» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 114, στίχ. 8). Ἡμεῖς ἀντὶ τῆς γραφῆς φειδίτιον προτιμῶμεν τὴν διὰ τοῦ ἰ γραφὴν φιδίτιον· διότι τὰ συσσίτια τῶν Σπαρτιατῶν ἐκαλοῦντο φιδίτια (φειδίτια) καὶ φιλίτια. Φειδίτια μὲν ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ξένων ἐμπαιζόντων τὴν ἐν αὐτοῖς Σπαρτιατικὴν φειδῶ καὶ λιτότητα κατὰ τὴν γνώμην τινῶν. Φαίνεται δὲ πιθανόν ὅτι ἡ διὰ τοῦ Εἰ γραφὴ εἶναι ἐπινοημένη καὶ ὅτι ταῦτα ἐκαλοῦντο φιδίτια = φιλίτια (πρβλ. δάκρυον καὶ Λατίν. lacryma) ἀναλογοῦντα πρὸς τὰ Κρητικὰ εἰταιρεῖα (βρα ἐμ. Χρ. Τ. Α', σ. 73—74).

§ 225. «οὐκ ἀπερχόμενος τοῦ Διός» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', 117, στίχ. 12) ἔνθα γράφει «οὐκ ἀπερχόμενος τοῦ Διός», ὅπως καὶ ἡμεῖς γράφομεν (ἐν σελ. 72, στίχ. 14) = οὐκ ἀφιστάμενος τῆς προσωνομίας τοῦ Διός.

§ 226. Ξεν. Ἀν. Α', α', 8 γράφει ἀπρὸς δὲ βασιλέα πέμπων ἤξιον ἀδελφός ὧν αὐτοῦ δοθῆναι οἱ ταύτας τὰς πόλεις μᾶλλον ἢ Τισσαφέρνην ἄρχειν αὐτῶν» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἕνεκα τῆς ἀντιθέσεως «δοθῆναι οἷ». Πολλάκις δ' ἐφωράσαμεν τὸν ἀνθρωπὸν ἀγνοοῦντα νὰ τολῆσῃ ὀρθῶς τὰ ἐγγλιτικὰ (βρα ἐντ. σελ. 6, 3, 9, 1 καὶ ὑποσημ. 1).

§ 227. Ξεν. Ἀν. Α', β', 20 γράφει «εἰς Δάραν πόλιν» (σελ. 21) λέγει «Δάραν καθ' ἅπαντα τὰ χειρόγραφα ἀντὶ (πρόσθεσις καὶ τὸ τοῦ) Θάρα» ὅτι ἡ γραφὴ αὕτη ἀληθής, μαρτυρεῖ κατὰ Π. Καρολίδη καὶ τὸ νῦν ὄνομα Δάρακα ἢ Δέρεγγ' (αὐτόθ. σελ. 1). Ἄλλὰ τὰ χειρόγραφα, ὧ ἀγαθῆ, ἔχουσι «εἰς Δάρα πόλιν» καὶ οὐχὶ «εἰς Δάραν». Ὅτι δὲ τὸ Θάρα, ὅπερ εἰσήγαγεν ἐν τῷ κειμένῳ καὶ ὁ Ῥηδάντζιος καὶ ὁ Φόλδερχτος, εἶναι ἡ ἀληθὴς γραφὴ μαρτυρεῖ καὶ τὸ μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Τάρα, πρβλ. «καὶ τὰ Τάρα τὰ ἐν τοῖς Καππαδόκαις Θάρα λέγουσιν» (Ἀρριαν. Περίπλ. 6, 4), ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἐξ ὀνόματος Δάρα. Οὐδαμῶς δ' ἀδύνατον ἦν ἐκ τῆς γραφῆς Θάρα (ΘΟΑΝΑ) γενομένης Θάρα νὰ προέλθῃ ἡ ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως γραφὴ Δάρα.

§ 228. Ξεν. Ἀν. Α', ε', 17 γράφει κακῶς «ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 46, § 17). πρβλ. τί ἡμεῖς λέγομεν ἐνταῦθα. «Πλημμελῶς γράφεται κατὰ δοτικὴν «ἐν ἑαυτῷ»· διότι «ἐν ἑαυτοῦ, ἐν σεαυτοῦ, ἐν ἑαυτοῦ εἶναι ἢ γίγνεσθαι» λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς «οὐκέτ' ἐν ἑαυτοῦ ἦν» (Πλάτ. Χαρμ. σ. 155, δ')· «ἐν σεαυτοῦ γενοῦ» (Σοφ. Φιλ. 950). Τοῦτο λέγεται καὶ «ἐντὸς ὧν αὐτοῦ» (Δημ. 34, 20), βρα ἐμὸν Σουτ. § 194, σημ. 2. Λεξ. Ἀττ. Ῥημ. σ. 124, β'.) "Ὅρα καὶ Ἐρμαν. εἰς Βίγερ. σ. 749, 171, c. Κωννήρ. Γραμμ. § 431.

§ 229. Ξεν. Ἀν. Α', ς', 1 «εἰκάζετο» καὶ (Ξεν. Ἀν. Α', ς', 1. ε', 16. Δ', ε', 15) «εἰκαζον», ἀνθ' ὧν γράφει τὰ Ἀττικὰ «ἠκάζετο» καὶ «ἠκαζον»· πρβλ. «ἠκασα Ἀττικοί, εἰκασα Ἑλληγες» (Μοῖρις) καὶ «εἰκάζω, εἰκαζον· οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ Η καὶ τοῦ Ι, οἷον ἠκαζον» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 804, 30 καὶ Ἡρώδιαν. Τ. Β', σ. 789, 1 Lentz).

§ 230. Ξεν. Ἀν. Α', ζ', 8 γράφει κακῶς «ἐμπιπλάς» (σελ. 53, § 8) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «ἐμπιμπλάς» (βρα ἐμὰς Γραμμ. Παρατ. σ. 130, § 134. Διδάκτ. Γραμμ. § 740, σημ.). πρβλ. καὶ ἀνωτ. § 200.

§ 231. Ξεν. Ἀν. Α', η', 5 γράφει «Ἀριατὸς τε ὁ Κύρου ὑπαρχος» (σελ. 59)

ἀντί τοῦ ὀρθοῦ «ἴππαρχος». Πρὸλ. τί ἡμεῖς λέγομεν αὐτόθι (σ. 69, § 5) «ἴππαρχος καὶ οὐχὶ ἔπαρχος· διότι αὐθῆτος (Ἄριστος) τεταγμένως ἐτύχχανεν ἐπὶ τῷ εὐω-
νύμφ τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων» (Ξεν. Ἄν. Α', θ', 31)».

§ 232. Ξεν. Ἄν. Α', η', 16 γράφει «ταῦτα δὲ λέγων θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος καὶ ἤρετο τίς ὁ θόρυβος εἶη», ἔνθα ἀντί τοῦ θορύβου καὶ θόρυβος γράφει τὸ «θροῦν» καὶ «θροῦς», ὡς καὶ ὁ Κόδηςτος γράφει. Ὁ θροῦς δ' οὗτος προήρ-
χεται ἐκ τῆς δευτέρας παρόδου τοῦ συνθήματος, ὅπερ δὲν ἐγένετο σὺν θορύβῳ ἀλλὰ σὺν
θρῷ. «θροῦς δὲ διαφέρει τοῦ θόρυβος· διότι θροῦς μὲν λέγεται λαθραῖος θόρυβος, πλη-
θῆος ἀνθρώπων, θόρυβος δὲ εἶναι αἱ ἄτακτοι φωναὶ μεγάλου πληθους ἀνθρώπων» (Ἦρα
ἐμὴν Ξεν. Ἄν. αὐτ. σ. 73, § 16).

§ 233. Ξεν. Ἄν. Β', α', 15 γράφει αὐτοὶ . . ἄλλος ἄλλα λέγειν (σελ. 87, § 15,
ἔνθα Ἦρα καὶ τὴν σημ. αὐτοῦ) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ αὐτοὶ . . ἄλλος ἄλλα λέγουσιν». Πρὸλ.
τί ἡμεῖς αὐτόθι (σελ. 99, § 15) λέγομεν «λέγουσι καὶ οὐχὶ λέγει· διότι εἰς
τάς φράσεις ταύτας τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ τῷ ὑποκειμένῳ καὶ οὐχὶ τῷ κατ' ἐπιμερισμὸν διο-
ρισμῷ, ὡς οἱ πολέμιοι . . φωνῆ ἄλλος ἄλλη ἐτάσσοντο» (Ξεν. Ἄν. Δ', η',
19). Ἦρα ἐμὸν Συντ. § 89, σημ.». Πρόσθεσι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ μέτρου κυρούμενα τάδε·
«οἱ δὲ κληῖρον ἐσημῆναντο ἕκαστος» (Ἰλ. Η, 175). «οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες
ἀπητήναντο ἕκαστος» (Ἰλ. Η, 185) πρὸλ. καὶ Ἰλ. Β, 775. Κ, 215. Π, 351. κτλ.
Κάλλιστα δὲ περὶ τούτων ἐδίδαξεν ὁ ἀοιδίμος Κόδηςτος (Var. Lect. σ. 113—114).

§ 234. Ξεν. Ἄν. Β', γ', 16 γράφει «ὁ δὲ φρόνιξ (γράφει φρόνιξ) ὅθεν ἐξαίρε-
θείη ὁ ἐγκέφαλος ἄλλος αἰαίνετο» (σελ. 101, § 16) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ «ἐξηναίνετο»,
ὅπως καὶ ὁ Ἀθηναῖος (Β', 85) ἀνέγνω = ἐντελῶς ἠαίνετο (ἐξηραίνετο). Ἦρα ἐμὴν Ξεν.
Ἄν. αὐτόθ. σ. 113, § 16.

§ 235. Ξεν. Ἄν. Β', ζ', 20 γράφει «καλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ» (σελ. 130, § 20)
ἀντί τοῦ παρ' Ἀττικοῖς «καλοὶ τε κἀγαθοὶ» καὶ αὐτόθι (§ 19) «καλῶν τε καὶ ἀγα-
θῶν» ἀντί τοῦ «κἀγαθῶν»· διότι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς «καλὸς κἀγαθὸς λέγεται
κατὰ συναλοισίην, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς» (Φωτ. Λεξ. σ. 128, 12), τῶν δ' ἀντι-
γράφων φερόντων ἐνίσταται παρ' Ἀττικοῖς τὸ ἀσυνάλειπτον ὀλίγον φροντιστέον (Ἦρα Cobet
Var. Lect. σ. 71. Nov. Lect. σ. 323. 431). Λέγουσι δὲ προσέτι οἱ Ἀττικοὶ «καλὸς
τε κἀγαθὸς» (Ἦρα Δαδήςτος Miscellan. Crit. σ. 452. Κουνηρ. Ξεν. Ἀναβ. σ. 190.
Βρεϊτερμ. Ξεν. Οἰκ. σ. 58), οὐχὶ δὲ καὶ «ἀγαθὸς καὶ καλὸς», καίτοι λέγοντες ἀγαθὴ
τύχη λέγουσι καὶ τύχη ἀγαθὴ (Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. Βελ. σ. 529 Βεκ. Ἦρα καὶ Λο-
βεκ. Παραλιπ. σ. 60) καὶ «καλῶς τε καὶ εὖ» (Ἡροδ. Α', 59; Αἰσχίν. 1, σ. 33, 22)
καὶ «εὖ τε καὶ καλῶς» (Πλάτ. Διάλ. σ. 188, α'. κτλ.). Ἦρα Κόντ. Λόγ. Ἐρμ. Τ.
Α', σ. 310—311. Λοῦξ. Παραλ. σ. 65.

§ 236. Ξεν. Ἄν. Γ', β', 19 γράφει αἶψ' ἱππων κρέμνταιν (σελ. 28, § 19) ἀντί
τοῦ ὀρθοῦ αἶψ' ἱππων κρέμνταιν (Ἦρα ἐμὴν Ξεν. Ἄν. αὐτόθ. σ. 36, § 19). πρὸλ.
Cobet Nov. Lect. σ. 444.

§ 237. Ξεν. Ἄν. Δ', α', 13 (ἢ κατὰ Κόδηςτον § 9) γράφει «δόξαν ταῦτα», ἔνθα
σημειοῦται καὶ τὰ σοφὰ τάδε «ταῦτα τῷ δόξαν συνάπτεται, εἰ καὶ τοῦτο ἐνικῶ ἀριθμοῦ
εἶνε, διότι ἡ Ἀττικὴ σύνταξις ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὴν μετοχὴν, ὡς εἰ ἦτο ἐπεὶ ἔδοξε
ταῦτα» (σελ. 70, § 13). Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ἀντιγράφωμεν ἐνταῦθα ὅτι
ἡμεῖς γράφοντες «δόξαν τοῦτο» διδάσκωμεν (ἐν σελ. 88, § 9 ἐμῆς Ξεν. Ἀναβ.), «δό-
ξαν δὲ τοῦτο», αἰτιατ. ἀπόλυτος = ἐπεὶ ἔδοξε τοῦτο (Ἦρα ἐμὸν Συντ. § 456). Σφάλ-

λονται δ' οἱ γράφοντες ἐνταῦθα «*δόξαν δὲ ταῦτα*», ὁ δὲ Κυννῆρος; (Συντακτ. § 487, b, σημ.) ἀναφέρει τρία παραδείγματα τούτου, τὸ παρὸν, τὸ Ἀνδοκίδ. 1, 81 (ἐνθα νῦν γράφεται «*δόξαντα ταῦτα*») καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. Πρωταγ. 314, γ' «*δόξαν ἡμῖν ταῦτα ἐπορευόμεθα*», ἐνθα γραπτίον «*δόξανθ' ἡμῖν ταῦτα*» (βρα. Ξεν. Ἑλλ. Γ', 6', 49) ἢ «*δόξαν ἡμῖν τοῦτον*»· διότι ἄλλως δὲν δύνανται ταῦτα ἐλληνιστὶ νὰ λέγωνται.

§ 238. Ξεν. Ἀν. Δ', α', 14 (ἢ κατὰ Κόβητ. § 10) γράφει: «*ὑποστήσαντες*» (σελ. 70, § 10) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*ὑποστάντες*» (βρα. ἐμῆν Ξεν. Ἀν. αὐτ. σ. 88, § 10).

§ 239. Ξεν. Ἀν. Δ', η', 13 γράφει: «*οὐδείς μηκέτι μείνη*» (σελ. 134, § 13) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*οὐδείς μηκέτι μενεῖ*». Ἀγνοεῖ τὸν λεγόμενον Δαδσησιανὸν κανόνα, καθ' ὃν τὸ «*οὐ μὴ*» συντάσσεται ἢ μεθ' ὀριστικῆς μελλοντος (πρβλ. Ξεν. Ἀν. Β', 6', 41) ἢ μεθ' ὑποτακτικῆς ἐνεστώτος, ἀορίστου ἢ ἐνεργ. καὶ μέσου (οὐχὶ δὲ πρώτου) καὶ μετὰ πρώτου παθ. ἀορίστου. Ὅρα ἐμὸν Συντ. § 390, 2, σημ. 405, 4. Ξεν. Ἀν. αὐτόθ. σ. 170, § 13.

§ 240. Ἐν Πλουτ. Ἀριστ. Β', 2. Γ', 2. Ε', 1. Η', 3. Κ', 2 γράφει «*φιλονεικία*» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*φιλονικία*» (βρα. ἐντ. § 469). Ἀλλὰ δύναται νὰ προσεῖνῃ ὅτι ἠκολούθησε τῷ Γερμανῷ Βλασσῶ οὕτω γράφοντι. Ἀποροῦμεν δὲ πῶς ἀκολουθήσας αὐτῷ περὶ ταύτην τὴν λέξιν δὲν ἔγραψε καὶ τὸ ἀνδρεία διὰ τοῦ Ι, ὡς γράφει ὁ Βλάτσιος, ἦτοι ἀνδρεία (ἐν Πλουτ. Θεμιστ. Ζ', 2. ΙΕ', 2. ΙΖ', 2). Γράφων ὅμως διὰ τοῦ Ι τὸ «*φιλονικία*» ἐν Πλουτ. Θεμιστ. Δ', 2 «*τῇ πρὸς Αἰγινήτας ὄρηϊ καὶ φιλονικίᾳ τῶν πολιτῶν ἀποχρησάμενος ἐνκαίρως ἐπὶ τὴν παρασκευὴν*», ὅπως γράφει καὶ ὁ Βλάτσιος, καὶ ἐνθα διαφυλάσσεται ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως, δέχεται ὅτι ὑπάρχουσι δύο λέξεις «*φιλονικία* καὶ «*φιλονεικία*».

οὔτοι, μὰ τὴν Δῆμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν.
καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.

§ 241. Ἐν Θεμιστ. Ζ', 2 γράφει: «*ἐρμηνέα γὰρ ὄντα συλλαβῶν διὰ ψηφίσματος ἀπέκτεινεν, ὅτι φωνὴν Ἑλληνίδα βαρβάρους προστάγμασιν ἐτόλμησε χρῆσθαι*» (σελ. 292), περὶ οὗ οὐδὲν σημειοῦται. Ἐνταῦθα δύναται τις νὰ εἶπῃ τὸ τοῦ κομικοῦ «*χωρεῖ τὸ κακόν· ὅστε μοι λεκάνην*».

Ἄλλ', ὃ θαυμασιώτατε, πῶς θὰ ἐρμηνέωσῃ τις τὸ χρῆσθαι τοῦτο μετ' αἰτίας· μάλιστα συντεταγμένον; Εἶχε πληρέστατον δίκαιον καὶ φιλόλογός τις φίλος μου κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ἐν Ἀθήναις ἐρωτήσας με τίνα γνώμην ἔχω περὶ τοῦ χωρίου τούτου· διότι ὡς ἔχει τοῦτο ἐν τῇ Γ. Παπαδασιλείου Χρηστομαθείᾳ οὐδένα νοῦν παρέχει. Εἶπον δ' αὐτῷ ἦν ἔχω γραφὴν ἐν τῇ ἐμῇ Χρηστομαθείᾳ, «*ἐτόλμησε χρῆσθαι*», ἐνθα τάδε ἐκεῖ (σελ. 189) γράφονται: «*κακῶς ὁ Κοραῆς ἠρμηνέυσεν τὸ χρῆσαι «*μοιλεῖναι, κατασχῆναι*»· διότι ὁ ἀόριστ. ἔλρησα εἶναι ἀόριστ. τοῦ κίχρημι (=δανεῖζω), ὡς ἐνταῦθα, ἢ τοῦ χρῶ (=χρησμοδοῦν, ἀνιρῶ, θεσπιζῶ)».*

§ 242. Ἐν Πλουτ. Θεμ. Ζ', 4 γράφει «*εἰ δὲ μὴ, καταβοήσειν αὐτοῦ πρὸς τοὺς παρόντας*» (σελ. 295) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ μελλοντος «*καταβοήσονται*». Ὁ μέλλ. βοήσω εἶναι βαρβαρώτατος καὶ μόνον Σκυθικὰ χεῖρη ἠδύναντο τοῦτον νὰ ἐξενέγκωσιν. Προσημειωτέον δὲ ὅτι σφάλεται καὶ ὁ Α. Σακελλάριος (Ἀνωμ. καὶ ἑλλ. φῆμ. σελ. 68) νομίζων ὡς μέλλ. ὀριστικῆς τὸ βουρ. βοάσω ὃν ὑποτ. ἀορίστου (Εὐρ. Ἴων 1446) καὶ ἀναβοάσω (Εὐρ. Ἑλ. 1108) καὶ διαβοάσω (Αἰσχύλ. Περσ. 636).

ΣΗΜ. Εἰ καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις ἠδυνάμεθα τοιαῦτα τοῦ ἀνθρώπου ἀμαρτήματα νὰ μνημονεύσωμεν καὶ ὀγκώδεις μάλιστα σύγγραμμα νὰ συντάξωμεν πάντα καταλέγοντες, ἀναγκαζόμεθα ὅμως νὰ παραλίπωμεν τᾶλλα ἀποθλέποντες εἰς τὰ ὅρια τοῦ βιβλίου καὶ σκοποῦντες μόνον νὰ παράσχωμεν τοῖς λόγοις δείγματα τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐπιστημοσύνης·

ΠΑΗΜΜΕΛΕΙΣ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΚΦΟΡΑΙ

§ 243. Μυριάκις ὁ Γ. Παπαβασιλείου ποιεῖται κακὴν καὶ πλημμελῆ χρῆσιν τῆς ἀντὶ προθέσεως, ὥστε ὁ τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀναγινώσκων καταλαμβάνεται εὐθὺς ὑπ' ἐμέ- του καὶ κραυγάζει: «δοτε μοι λεκάτην», ἤτοι: «ἔγραφα λέγειν ἀντὶ λαλεῖν» (γράφει ἀντὶ τοῦ «λαλεῖν») καὶ «ἐν πορείᾳ ἀντὶ πορείᾳ» (γράφει ἀντὶ τοῦ «πορείᾳ») καὶ «ἔστε ἀντὶ ἔστ' ἄν» (γράφει ἀντὶ τοῦ «ἔστ' ἄν») καὶ ἑρῆνῃ ἀντὶ ἑρῆνῃ καὶ «ἐὰν ἀντὶ εἰ» καὶ «θυσία ἀντὶ θυσία» καὶ «ἐὰν παραβάλη ἀντὶ εἰ παραβάλει» καὶ «φαι- ρων ἀντὶ φέρων», κτλ. κτλ. ἅτινα πάντ' ἐνοχλοῦμαι ν' ἀντιγράψω, ἀρκοῦμαι δὲ μόνον νὰ παραπέμψω τοὺς ἀναγνώστας εἰς τὰς Χρηστομαθείας αὐτοῦ (Τ. Α', σ. 9—10. 51, σημ. 8. Ξεν. 'Αναβ. α' καὶ β' λόγ. σ. 1—4. γ' καὶ δ' λόγ. σ. γ'—δ'. Τ. Γ', σ. δ'. καὶ πολλαχοῦ ἄλλαχοῦ).

§ 244. «Σθερῶ» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Α', σ. 93) γράφει ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Σθειρῶ (ἔρα ἐμὴν Χρ. Τ. Α', σ. 100, 12).

§ 245. «γεννηθεὶς περὶ τὰ 470 π. Χ.» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' καὶ δ' λόγ. σ. 3, § 5) ἀντὶ τοῦ «περὶ τὸ 470ον ἔτος π. Χ.»

§ 246. «ἀνακλητήριον» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αναβ. γ' καὶ δ' λόγ. σ. 102, § 22). Οὐχὶ ἀνακλητήριον λεκτέον, ἀλλ' ἀνακλητικὸν σάλπιγμα (ἔρα Πολυδ. Δ', 86 καὶ ἐμὴν Ξεν. 'Αν. τεῦχ. 6' σ. 129, § 22). Ἀνακλητήρια δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς = ἀναγόμε- ναις βασιλείαις τῆς ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντος (ἔρα Πολυδ. ΙΗ', λη', 3. ΚΗ', ε', 8-9).

§ 247. «σαλπικτής» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' καὶ δ' λόγ. σελ. γ', στίχ. 28 καὶ 30) ἀντὶ τοῦ σαλπικτής, πρὸλ. «ὁ μὲν τῇ σάλπιγγι χρώμενος καλεῖται σαλπικ- τής, τὸ δὲ ῥῆμα σαλπίζειν, ὁ δ' ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ἱεροσαλπικτής» (Πολυδ. Δ' 87). Τὸ δὲ χειρίστον εἶναι ὅτι καὶ ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ξενοφῶντος κατεχώρισε τὸ σαλπικτής (Ξεν. 'Αν. Δ', γ', 29. 32) καίπερ ἀγκύλαις διειλημμένον. Ἡμεῖς ἐνταῦθα ψέγομεν οὐχὶ τὴν ἐν τῷ κειμένῳ εἰσαγωγὴν τῆς λέξεως, ἀλλὰ τὸν ἀδόκιμον σχηματισμὸν αὐτῆς, ὃν οὐδαμῶς ὑπόπτεισεν οὐδ' ἀντικατέστησε διὰ τοῦ δοκίμου· διότι Ἀττικὸν εἶναι μόνον τὸ σαλπικτής, τὸ δὲ σαλπικτής καὶ σαλπιστής (ἔρα Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λ. σαλπίζω) εἶναι ἀδόκιμα καὶ μεταγενέστερα.

§ 248. «Πυραυσιῶν» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 130, § 8) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Πυραυσιῶν· διότι οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλέγετο ὁ μὴν Πυραυσιῶν (πρὸλ. καὶ C. I. A. Τόμ. Α', 1, 6', 21. Τόμ. Β'. 478. 5. 182. 4. 304. 4. 373. 3. 470. 32. 614, 1. κτλ.) καὶ οὐχὶ Πυραυσιῶν. Οὕτω δὲ καὶ ἡ ἑσθητὶ ὀρεφει: νὰ λέγηται πυραυσιῶν καὶ οὐχὶ πυραυσιῶν (ἔρα ἐμὸν Λεξ. Ἄττ. Ῥημ. σ. 10' καὶ 251 ἐν λ. πυραυσιῶν).

§ 249. «Αἰξωρῆς» (Γ. Παπ. Τ. Γ', σ. 195, § 25) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Αἰξωρῆς· διότι ὁ δῆμος ἐλέγετο οὐχὶ Αἰξωρῆ, ἀλλ' Αἰξωρῆς τῆς Κεκορπίδος φυλῆς ὧν καὶ οὗτινος οἱ δημόται ἐκαλοῦντο Αἰξωρεῖς (ἔρα Σχολ. Πλάτ. εἰς Λάχην. σ. 197, γ').

§ 250. «Ὀρατῶ δὲ Ἀργείων ἐπὶ θήβας ἢ προτέρα στρατεία» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 260, § 3) ἀντὶ τοῦ «Ὀρασία δὲ Ἀδράστον καὶ Ἀργείων ἐπὶ θήβας ἢ προτέρα στρατεία» (πρὸλ. Πανσεν. Θ', δ', 2). Οὕτω δὲ παράγει ὄνομα ζωγράφου

ἀρχαίου ἀγνώστου τοῦ Ὁρατῆ ἀντί τοῦ Ὁρασία, μνημονευομένου ὑπό Παυσανίου καὶ ἄλλαχού (Παυσαν. Θ', ε', 44).

§ 251. «Οἱ Πέρσαι . . ἔφρευγον εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ ἐαυτῶν» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. 256, § 2). Ἡ φράσις εἶναι εἰλημμένη ἐκ τῶν Ἡροδότου (Θ', 65), οὗ ἔνεκεν ὄφειλε νὰ ἐξενεχθῆ ὡδε· καὶ Πέρσαι . . ἔφρευγον εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ ἐαυτῶν», ὁ ἄνθρωπος ὅμως οὐδόλως φροντίζει περὶ τῶν τοιοῦτων. Διὰ τοῦτο ἐν Αἰσωπεύῳ μύθῳ χάριν παιδῶν μικρῶν εἰσάγει τὴν ἐς γράφων «ἐς γῆν ἐξίέναι» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 37, μῦθ. 22). Ἄλλοτε δὲ πάλιν μεταχειριζόμενος φράσιν ἐκ τοῦ Ἡροδότου ἐκφέρει αὐτὴν κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἰδιῶμα γράφων «ἐπὶ τοῦτου δὲ τὴν ἐπωρυμῖαν ἔσχαρον» (Ἡροδ. Ζ', 61) ἀντί τοῦ Ἡροδοτείου «τὴν ἐπωρυμῖαν».

§ 252. «Νομίζει ὅτι δύνανται πλὴν τῆς λέξεως διαφθόγγου νὰ ἐνοηθῆ ἄλλο τι οἷον βλακειάς, μωρίας ἢ τι τοιοῦτον» (Γ. Παπαδ. ἐν τῷ κατ' ἐμοῦ φυλλαδ. αὐτοῦ σελ. 9, ὑποσημ. 1). Εἶναι ἀσυνταξία, ὡ ἀγαθῆ. Γράφει δὲ βλακειά, μωρία. Τὸ δὲ τοιοῦτον ἐν τέλει περιόδου ἄνευ τοῦ ν κακοζῆλον εἶναι.

§ 253. «δὲν ἐνόησε» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 14, ὑποσημ. 3 καὶ σ. 38, στίχ. 26). Ἄγνοεὶ ὁ Γ. Παπαδοκασιεῖου νὰ γράψῃ τὸ ῥῆμα τοῦτο. Πανταχοῦ ὄφειλε τις ἐν τῇ καθωμιλημένῃ γράφων νὰ μεταχειρίζεται τὸ ἐννοῶ κατὰ τὰλλα τοῦ ῥήματος κινήματα πλὴν τῆς ὀριστικῆς τοῦ παρατακτικοῦ καὶ τοῦ ἀορίστου, ἔνθα ὄφειλε νὰ ποιητῆ χρῆσιν τοῦ ἀπλοῦ τοῦ καὶ γράφῃ ἐνόουν, ἐνόησα. Οὕτω δὲ ποιῶν ἀποφεύγει τὴν δυσκολίαν τῆς αὐξήσεως καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνεούουν, ἐνεόησα, ἔαν θέλῃ νὰ ἀκριβορορημονῆ.

§ 254. «καὶ κατὰ τοῦτο αἱ ἐκδόσεις αὐτοῦ δὲν ὑπολείπονται τῶν ἡμετέρων» (Γ. Παπαδ. αὐτόθ. σ. 39, στίχ. 31). Ἀντί τοῦ ὑπολείπονται κατ' ἀκριβορορημοσύνην ὄφειλε τις νὰ μεταχειρίζεται ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας τὸ ἀπολείπονται.

§ 255. «ἐνόμισεν ὅτι κοσμεῖ τὸν λόγον παρεισφθεῖρων τῶς κοινοτάτοις καὶ τινὰς τύπους ἢ λέξεις Ἀττικὰς» (Γ. Παπαδ. αὐτόθ. σ. 47, στίχ. 22). Παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡ Γ. Παπαδοκασιεῖου, λέγεται μόνον τὸ ἀποθ. καὶ ἀμετάδοτον παρεισφθεῖρομαι = παρεισέρχομαι πρὸς βλάβην τινός. Ἄγνοεῖς τὴν χρῆσιν τῶν ἀποθετ. τούτων ῥημάτων, περιφθεῖρομαι (ὡς τὸ περιέρχομαι) = μάτην καὶ ἀσκοπῶς περιέρχομαι ἢ ἄλλους νὰ βλάβῃ ἢ καὶ αὐτός νὰ βλαπθῶ (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. θ', 10. Λυκοβργ. 40), εἰσφθεῖρομαι (= εἰσέρχομαι πρὸς βλάβην), παρεισφθεῖρομαι, συμφθεῖρομαι γυναικί (= συνέρχομαι γυναικί μέχρι βλάβης ἀκολασταίνων), κτλ. Τὴν αὐτὴν ἔνοιαν τοῦ ἔρχεσθαι μετὰ βλάβης ἔχουσι καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἔρω σύνθετα, ἀπέρω, εἰτέρω. Ὅπως δ' ἄτοπον εἶναι νὰ σχηματῆ τις μεταδοτικὸν ῥῆμα παρεισέρχω ἐκ τοῦ παρεισέρχομαι, οὕτως μεταδοτ. εἶναι τὸ παρεισάγω, οὕτως ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ παρεισφθεῖρομαι νὰ πλάσῃ τὸ παρεισφθεῖρω. Ἡ τῆς Ἑλλ. γλώσσης ἄγνοια εἰς πολλὰ τοιαῦτα ἐξμυθώματα καὶ ἀπορῶλια τέρατα δύνανται νὰ φέρῃ. Ἀντί τοῦ κακοζήλου «παραισφθεῖρων» εἶχεσ ἄλλα νὰ εἴπῃς πολλά, «παραισάγων, παρεισκνυλῶν. παρεμβάλλων, κτλ.

§ 256. «Ἐν λέξει ἦγεν αἰχμάλωτον» (Γ. Παπαδ. φυλλαδ. σ. 45, στίχ. 26) καὶ «ἐν λέξει ἐν Ἀρείῳ πάγῳ» (αὐτ. σ. 46, στίχ. 20), κτλ. Τὸ πρῶτον ἤδη μαθάνομεν ὅτι τὸ ἦγεν αἰχμάλωτον καὶ τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ εἶναι λέξεις. Παρὰ τοιοῦτων ἀνθρώπων οὐδὲν δύνανται τις νὰ μάθῃ ὑγιές. Ἀντί τοῦ λήμματος τοῦ ἐν ταῖς σημειώσεσι μεταχειρίζεται τὸ λέξις. Ἐνταῦθα εἶναι τὸ τῆς παροιμίας «ἄκρον λαθεῖ καὶ μέσον ἔχεις».

ΔΗΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΚΡΙΣΙΑΙ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

§ 257. «*τοῦ νεκροῦ ζῶνον τὸ αἷμα πινόμενον ἐπετεργεῖ ὡς δηλητήριον θα-
ρατηφόρον*» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 84, σημ. 1). Τοῦ νεκροῦ ζῶνον τὸ σίμα πηγνύ-
μενον ἐν ταῖς ἀρτηρίαις καὶ φλεβῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πίνηται. Διάφορον δὲ βεβαίως
εἶναι τὸ ἐξ ἐσφαγμένου ζῶνον συναγόμενον καὶ πινόμενον αἷμα, ὅπερ λέγεται ὅτι καὶ ὁ
Θεμιστοκλῆς πῖον ἀπέθανεν (ὄρα Πλούταρχ. Θεμιστ. ΔΑ', 4 καὶ ἐμάς σημ. αὐτόθ.
σ. 246, § 4).

§ 258. «*αὐτὸν ἄλλοι, τοῦναντίον*» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἀν. α' καὶ β' λόγ. σ. 72, § 19).
'Αλλὰ λέξεις αὐτὸν ἐν τῷ κειμένῳ δὲν ὑπάρχει.

§ 259. «*κόσμιον, κατηγορούμενον*» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἀν. α' καὶ β' λόγος σελ. 73, §
23). Ὁμοίως τοιαύτη λέξις, *κόσμιον*, δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κειμένῳ αὐτοῦ αὐτόθ.

§ 260. Ἐν τῷ Ξεν. Ἀν. Β', δ', 25 «*πρὸς ἣν ἀπήνησε τοῖς Ἑλλήσιν ὁ Κό-
ρου καὶ Ἀρταξέρξου νόθος ἀδελφός*», γράφει: «*νόθος*· πλὴν τούτου Ἀρταξέρξης ὁ
Μακρόχειρ κατέλιπε καὶ ἄλλους δέκα ἐξ νόθους» (Γ. Παπαδ. αὐτόθ. σελ. 112, § 25).
'Ἐνταῦθα ὁ Ἀρταξέρξης, ὁ τοῦ νεωτέρου Κόρου ἀδελφός, καλεῖται Ἀρταξέρξης ὁ
Μακρόχειρ ἀντὶ τοῦ Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων, πρβλ. «*ὁ μὲν πρῶτος Ἀρταξέρ-
ξης... Μακρόχειρ ἐπεκαλεῖτο τὴν δεξιὰν μείζονα τῆς ἐτέρας ἔχων, Ἐξέρξου
δὲ ἦν νόθος ὁ δὲ δεύτερος, περὶ οὗ τὰδε γράφεται, Μνήμων ἐπικληθεὶς ἐκ θε-
ρατῶν ἦν ἐκεῖνον*» (Πλούταρχ. Ἀρταξ. Α', 1). 'Αλλαχοῦ δὲ (Ξεν. Ἀν. α' καὶ β'
λόγ. σ. 7, § 1) λέγει «*Ἀρταξέρξης ὁ ἐπικαλούμενος Μνήμων, ὅστις καλούμενος πρό-
τερον Ἀρσάκας κτλ.*». Οὐχὶ Ἀρσάκας, ὃ βέλτιστε, ἀλλ' Ἀρσάκας ἐκαλεῖτο πρβλ.
«*Ὁ δὲ Ἀρταξέρξης Ἀρσάκας πρότερον ἐκαλεῖτο καίτοι Δείνων φησὶν ὅτι
Ὁάρσης*» (Πλούταρχ. Ἀρταξερξ. Α').

§ 261. Ἐν τῷ Ξεν. Ἀν. Α', β', 1 «*καὶ ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τὸ τε βαρ-
βαρικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν στράτευμα. Ἐνταῦθα καὶ παραγγέλλει κτλ.*»,
αὐτὸς γράφων «*τὸ Ἑλληνικὸν ἐνταῦθα στράτευμα. Καὶ παραγγέλλει*» λέγει τὰδε
ἀορθῶς μὲν ὁ Πήδαντος καὶ Φόλλδρεχτος περιέγραψαν τὴν λέξιν στράτευμα, ἀλλὰ κα-
κῶς αὐτοὶ τε καὶ ὁ Κόδητος συνάπτουσι τὸ ἐνταῦθα τῷ παραγγέλλει, ὑπάρχοντος τοῦ
καί» (Γ. Παπ. Ξεν. Ἀν. α' καὶ β' λόγ. σ. 1). Τί παράδοξον ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν ἀνε-
θορε κριτικὸς δεινότητος; καὶ αὐτὸν τὸν Κόδητον ὑπερακοντίας τῇ κριτικῇ εὐστοχία;
'Ἐὰν βεβαίως ἐκλάβη τις τὸ ἐνταῦθα τοπικῶς, ὡς ἐλαμβάνουσι ὁ Πηδάντιος (σελ.
44) καὶ ὁ Φόλλδρεχτος (σ. 57), καθ' οὓς ὁ Γ. Παπαδασκελεῖου (σ. 12), ἐνοσοῦντες τὰς
Σάρδεις καὶ ἀποδιδόντες τὸ ἐνταῦθα τῷ μετὰ τινὰς λέξεις κειμένῳ ἤκειν (ἄνευ δὲ λό-
γου, διότι οὐδαμῶς πρότερον γίνεται λόγος περὶ Σάρδεων, ἀλλ' ἐν § 2. 3. 4), ἔχει τινὰ
λόγον ἢ ἀντίρρησις. Οὐδένα δὲ λόγον ἔχει, εἰάν τις ἐκλάβη χρονικῶς τὸ ἐνταῦθα, ὡς ἡ-
μεῖς ἐρημνεύομεν αὐτὸ (ὄρα ἐμ. Ξεν. Ἀν. ἐνθ. ἀνωτ. σ. 18, § 2).

§ 262. Ἐν τῷ Ξεν. Ἀναθ. Α', γ', 11 «*ὅπως ὡς ἀσφαλέστατα*» γράφει (σελ. 2,
στιχ. 7) «*προσέθεμεν τὸ μετὰ τὸ ὅπως δις ἐκπεσὸν ὡς*». Ἄλλ', ὡς ἄνθρωπε, σὺ προσέ-
θηκας αὐτό; Δὲν ἔχει καὶ ὁ Κόδητος (σελ. 13, § 11) καὶ ὁ Πηδάντιος (σελ. 61, §
11) καὶ ὁ Φόλλδρεχτος (σελ. 71, § 11); Κατορθώματα κριτικὰ εἶναι ταῦτα;

§ 263. 'Εν Ξεν. 'Αν. Α', δ', 5 «ὄπως ὀπίλτας ἀποθιβάσειεν εἴσω καὶ ἔξω τῶν πολῶν, καὶ βιασόμενοι τοὺς πολεμίους παρέλθοιεν, εἰ φυλάττοιεν ἐπὶ ταῖς Συριαῖς πόλεις» οὕτω πρότερον ἐγράφετο. 'Αντὶ τοῦτου ὁ Κόδηςτος ἔγραψεν «ὄπως ὀπίλτας ἀποθιβάσειεν εἴσω καὶ ἔξω τῶν πολῶν βιασόμενος τοὺς πολεμίους, εἰ φυλάττοιεν ἐπὶ ταῖς Συριαῖς πόλεις» (σελ. 17), ὁμοίως δὲ τῷ Κόδητῳ γράφει καὶ ὁ Ῥηδάντζιος (σελ. 67) καὶ ὁ Φόλδρεχτος (σελ. 77) διαφέροντες μόνον ὡς γράφοντες «βιασομένους». Ὁ δὲ Γ. Παπακασσιεῖος (ἐν σελ. 2, στίχ. 10 καὶ 33 § 5) γράφει: «καὶ βιασόμενος τοὺς πολεμίους παρέλθοι». οὕτω διωρθώσαμεν ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ βιασόμενοι τοὺς πολεμίους παρέλθοιεν». 'Αλλ', ὡς ἄνωρωπε κριτικῆ, μικρὸν πρόσθεν προηγεῖται «ταύτης ἕνεκα τῆς παρόδου Κῦρος τὰς ταῦς μετεπέμψατο, ὅπως ὀπίλτας κτλ., οὗ ἕνεκα ἡ διόρθωσίς σου εἶναι ἄστοχος· διότι τὸ παρέλθοι μετὰ τὸ ἕνεκα ταύτης τῆς παρόδου εἶναι περιττὸν καὶ διττολογία τις (ἴρα ἐμὴν Ξεν. 'Αν. τεῦχ. α' σελ. 42, § 5).

§ 264. 'Εν Ξεν. 'Αν. Α', ε', 2 «ἂν ἔστασαν» γράφει «προσέθεμεν (γράφει προσέθεμεν) τὸν ἄν» (σελ. 2, στίχ. 22). Σὺ προσέθηκας τὸν ἄν; μὴ δὲν ὑπάρχει οὗτος ἐν τῇ τοῦ Κόδητου ἐκδόσει (σελ. 21, § 2);

§ 265. 'Εν Ξεν. 'Αναβ. Α', ε', 9 «ὄσφ μὲν θάττον ἔλθοι» γράφει «ὄσφ ἄν... ἔλθοι» προσέθεμεν τὸν ἐν τοῖς χειρογράφοις ἄν τὸν οὐχὶ μετὰ λόγου ἀναμφισβητήτου ἐκβαλλόμενον» (Γ. Παπ. αὐτόθ. σ. 2, στίχ. 26). Καὶ ἐνταῦθα ὁ ἄνωρωπος καταφορᾶται σφετεριζόμενος τὰ ἕνεκα· διότι ὁ Φόλδρεχτος ἔχει τὸν ἄν (σελ. 85, § 9). 'Αλλ' ὁ ἄν ἔχει λόγον, δι' ὃν παραλείπεται· διότι ἡ πρότασις εἶναι ὑποθετ. ἀναφορικῆ, ἐν ἧ δὲν τίθεται ὁ ἄν (ἴρα ἐμὴν Σεντ. § 533, 3) = εἰ θάττον ἔλθοι.

§ 266. 'Εν Ξεν. 'Αν. Α', ζ', 4 «ἐγὼ ὑμῖς διδάξω» γράφει «προσέθεμεν τὸ ἐγὼ» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 3, στίχ. 4). Καὶ πάλιν οικειοποιεῖται τ' ἄλλοτρια· διότι τὸ ἐγὼ ἔχει καὶ ὁ Κόδηςτος (σελ. 29, § 4) καὶ ὁ Ῥηδάντζιος (σ. 86, § 4) καὶ ὁ Φόλδρεχτος (σ. 93, § 4).

§ 267. 'Εν Ξεν. 'Αν. Α', η', 29 «ἀποσφάξασθαι» κατὰ Κόδητον ἀντὶ (πρόσθετες τὸ τοῦ) «ἐπισφάξασθαι» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 3, στίχ. 11). 'Αφῆρτον ψεῦδος· διότι ὁ Κόδηςτος γράφει «ἀποσφάξαι» (σελ. 37, § 29).

§ 268. 'Εν Ξεν. 'Αν. Α', θ', 4 «τοὺς τιμωμένους» γράφει «προσέθεμεν τὸ ἄθρον» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. 3, στίχ. 12). Τὸ ἄθρον, ὡς θαυμασιώτατες, ἔχει καὶ ὁ Κόδηςτος (σελ. 38, § 4) καὶ ὁ Ῥηδάντζιος (σελ. 100, § 4).

§ 269. 'Εν Ξεν. 'Αν. Β', γ', 13 ἀντὶ τοῦ «ὁ Κλέαρχος ἐσπευδεν ὑποπτεῦν μὴ ἀεὶ οὕτω πλήρεις εἶναι τὰς τάφρους ὕδατος» γράφων «μὴ ἀεὶ οὐχ οὕτω» (σελ. 4, στίχ. 8 καὶ σελ. 100, § 13) ὁμοιάζει τῷ κακῷ λατρῷ, ὅστις ἰώμενος μεῖζον τὸ νόσημα ποιεῖ. Κατὰ τὴν διόρθωσιν ταύτην ὁ Κλέαρχος παρίσταται ἐπιθυμῶν νὰ ὦσιν ἀεὶ οὕτω πλήρεις αἱ τάφροι ὕδατος καὶ ὑποπτεῦν μὴ δὲν εἶναι οὕτως ἀεὶ πλήρεις.

§ 270. 'Εν Ξεν. 'Αν. Β', γ', 18 «ἐμπεπτοκότας... ἀντὶ πεπτοκότας» (Γ. Παπ. σ. 4, στίχ. 12). 'Αλλὰ πρό πολλοῦ ὁ Κόδηςτος ἔγραψεν ἐμπεπτοκότας (σ. 58, § 18).

§ 271. 'Εν Ξεν. 'Αν. Γ', 6', 29 «οὐδ' πρόσθεν ἐξεγεγκῆν ἐτόλμησαν (οἱ πολεμιοὶ) πρὸς ἡμῖς πόλεμον πρὶν τοὺς στρατηγούς ἡμῶν συνέλαθον, ρομίζοντες ὄντων μὲν τῶν ἀρχόντων καὶ ἡμῶν πειθομένων ἰκανοὺς εἶναι ἡμῖς περιγερέσθαι τῷ πολέμῳ, λαβόντες δὲ τοὺς ἄρχοντας ἀναρχία ἄν καὶ ἀταξία ἐνόμιζον ἡμῖς ἀπολέσθαι», γράφει «περιεγραφα τὸ ἐνόμιζον. ἰδ. 'Αθηνᾶς τόμ. α' σελ. 430» (Γ. Παπ. Ξεν. 'Αν. γ' καὶ δ' λόγ. σελ. γ', στίχ. 8). Εἰς ἀπάντησιν ἀρκούμεθα

νά αντιγράψωμεν ὅ,τι ἡμεῖς αὐτοὶ διδάσκομεν, δι' οὗ ἀποδείκνυται πλημμελής ἡ περιγραφή τοῦ ἐνόμιζον. «λαθόντες δέ» = εἰ δὲ λάβοιεν (συλλάβοιεν). Ἡ σύνταξις θὰ εἶχεν ὁμαλῶς ὧδε· «ληθθέντων δὲ τῶν ἀρχόντων ἀναρχία ἦν καὶ ἀταξία ἡμῶς ἀπολέσθαι», ὅτε τὸ ἀπαρέμφατον θὰ ἐξηριτάτο ἐκ τοῦ «νομίζοντες», ἀλλὰ νῦν θεῖς τὸ «λαθόντες τοὺς ἀρχοντας» μετέβαλε τὴν σύνταξιν εἰς ἀνεξάρτητον προσθεῖς καὶ τὸ «νόμιζον» (Γ. Ζηκιδ. Ξεν. Ἄν. τεύχ. 6' σ. 42, § 29).

§ 272. Ἐν Ξεν. Ἄν. Γ', 6', 37, «εἰ δὲ μή» γράφει· «ἔγραψα εἰ δὲ μή. . . ἀντί εἰ δὲ» (Γ. Παπ. αὐτ. σ. γ', στίχ. 9). Ἄλλ' οὕτω γράφει καὶ ὁ Κόβητος (σελ. 96, § 37) καὶ ὁ Ῥηδάντζιος (σελ. 194, § 37).

§ 273. Ἐν Ξεν. Ἐλλ. Α', δ', 16 «ταῖς δ' αὐτοῦ ἐχθροῖς τοιοῦτοις δοκεῖν εἶναι ὅλοισπερ πρότερον, ὕστερον δὲ δυνασθεῖσιν ἀπολλύναι τοὺς βελτίστους, αὐτοὺς δὲ μόνους λειψθέντας δι' αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὅτι ἐτέροις βελτίοισιν οὐκ εἶχον χρῆσθαι» γράφει· «περιέγραψα τὸν δὲ μετὰ τὸ αὐτοῦ. ἰδ. Ἀθην. Τόμ. Β', σ. 381» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σελ. γ', στίχ. 12). Ὅρα αὐτοῦ καὶ σελ. 108, § 9, ἔνθα σημειοῦται καὶ τὰ σοφὰ τάδε· «ἀπολλύναι ἐξάρτησον ἀπὸ τοῦ δυνασθεῖσιν ὅπερ παράθεσις εἶναι διασαφουσα τὸ ὕστερον». Μόνον ὁ Κέσκοιν οἰκῶν, τὸ δὴ λεγόμενον, δύναται τοιαῦτα νὰ λέγῃ. Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ δὲ γενεᾶ ἀφόρητον ἀσυνταξίαν, ἣν μόνον ὁ Λειψθηρίων ἀμυσώτερος κατὰ τὴν παροιμίαν δὲν αἰσθάνεται. Ὁ δὲ μετὰ τὸ αὐτοῦ συνδέει τὸ ἀγαπᾶσθαι πρὸς τὸ ἀπολλύναι, τὸ δ' αὐτοῦ μόνους λειψθέντας (= διότι αὐτοὶ μόνοι ἔμειναν) κατ' αἰτιατικὴν διὰ τὸ ἀγαπᾶσθαι ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ δυνασθεῖσι καὶ ἔχον ὕποκ. κατ' αἰτιατικὴν = ὕστερον δὲ δυνασθεῖσι ἀπολλύναι (μὲν) τοὺς βελτίστους, ἀγαπᾶσθαι δὲ αὐτοὺς μόνους λειψθέντας δι' αὐτὸ τοῦτο ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὅτι οὐκ εἶχον (οἱ πολῖται) χρῆσθαι ἐτέροις βελτίοισιν (ὅρα ἐμὴν Χρ. Τ. Γ', σ. 81, § 9).

§ 274. Ἐν Ξεν. Ἐλλ. Α', ζ', 32 «ὃν κελεύουσι τῇ αὐτῇ ψήφῳ κρίνεσθαι καὶ αὐτὸν τότε δεόμενον ἀναίρεσως, ἥπερ τοὺς οὐ πράξαντας τὰ προσταχθέντα» περιγράφει μὲν τὸ «καὶ αὐτὸν τότε δεόμενον ἀναίρεσως», προστίθησι δὲ μετὰ τὸ ἥπερ τὸ ἔδει (ὅρα Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. δ', στίχ. 16 καὶ Ἀθην. Τ. Β', σ. 382), εἰ καὶ ἔννοεσται τὸ αὐτὸ «κελεύουσι» (ὅρα ἐμ. Χρ. Τ. Γ', σ. 108, § 32).

§ 275. Ἐν Ξεν. Ἐλλ. Β', 6', 3 «ἢ οἰμωγῇ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστὺ διήκεν, ὁ ἕτερος τῶ ἐτέρῳ παραγγέλλων ὡς σχόλιον διασαφῶν τὸν τρόπον καθ' ὃν ἡ οἰμωγῇ. . . εἰς ἄστὺ διήκεν. ἰδ. Ἀθην. Τ. Β', σ. 383» (Γ. Παπ. Χρ. Τ. Γ', σ. δ', στίχ. 18). Ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν ἀποδλέψας εἰς τὴν περιεχομένην ἔννοιαν κατ' αὐτὴν συνέταξε καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν γραμματικὴν συμφωνίαν = καὶ τὴν οἰμωγὴν ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστὺ διεδίδασαν ὁ ἕτερος τῶ ἐτέρῳ παραγγέλλων (ὅρα ἐμ. Χρ. Τ. Γ', σ. 120, § 3). πρὸλ. καὶ «λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθον κακοί, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα» (Σοφ. Ἀντιγ. 226 = κακοὺς δὲ λόγους ἔλεγον ἀλλήλους, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα ἔνθα ἰδὲ Δ. Σμετ. σ. 168). Ὅρα καὶ ἐνταῦθ. Βρεϊτεμβάχιον, ὅστις λέγει ὅτι ἰσοῦται τῶ «καὶ οἰμώζοντες, . . ἦκον» (σελ. 178, § 3) καὶ Κουνῆρ. Γραμμ. § 493, 2. ἐμὸν Συντ. § 593, 1.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤ' ΕΜΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ὁ Γ. Παπαβασιλείου ἐκμανεῖς ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῶν ἐμῶν Χρηστομαθειῶν πλὴν τῶν ἐν τῇ Ν. Ἐφημερίδι: τριῶν αὐτοῦ διατριβῶν συνέταξε κατ' ἐμοῦ καὶ ἴδιον φυλλάδιον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκδοθὲν πλήρες ὕβρεων καὶ ψευδολογιῶν, ἐν ᾧ πειρᾶται ὅλαις δυνάμεσι διαστρέφωσιν τὰ πράγματα νὰ ταπεινώσῃ ἡμᾶς ἐνώπιον τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου καὶ ἀφέλῃ πᾶσαν περὶ ἡμῶν ἀγαθὴν τοῦ κοινοῦ ὑπόληψιν. Πλανᾷται: ὅμως πλάνην δεινὴν καὶ καθ' ὕδατος γράφει, τὸ δὴ λεγόμενον· διότι οἱ ἐν Ἑλλάδι φιλόλογοι καὶ λόγιοι ἀκοῦσαν νοημοσύνην ἔχοντες κατανοοῦσιν τὴν εἰς ἐπιστήμης λόγον ἐργασίαν ἐκάστου καὶ κατὰ ταύτην τὴν τιμὴν ἀπονέμουσιν. Φρεναπατώσιν ἑαυτοὺς οἱ νομίζοντες ὅτι δύνανται νὰ διαστρέψωσιν τὴν ἀλήθειαν, ἧς ἡ δύναμις ἀκαταγώνιστος εἶναι, ὡς ὁ Πολύβιος θαυμασίως τοῦτο παριστᾷ λέγων τὰδε: « Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδεικναι τὴν ἀλήθειαν καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν. Πάντων γοῶν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐπίοτε καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταυτομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσιν τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ καὶ πολὺν χρόνον ἐπισκοτιθεῖσα τέλος αὐτῇ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος » (Πολυβ. Π', ε', 4-6).

Αἱ δ' ὕβρεις, ἃς καθ' ἡμῶν μεταχειρίζεται ὁ ἄνθρωπος, μαρτυροῦσι τρανῶς τὸ ἦθος αὐτοῦ καὶ τὴν παντελεῆ ἔλλειψιν ἀγωγῆς· διότι: « ὁ λόγος ἔργου σκῆθ' » κατὰ Δημόκριτον (Πλουτ. Ἡθ. σ. 9, ε') καὶ « ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα » (Ματθ. β', 34. Λουκ. ε', 45) καὶ: « οὐ γὰρ ἐξ ἀκαθῶν συλλέγουσι σῆκα οὐδὲ ἐκ βάρου τραγῶσι σταφυλὴν » (Λουκ. ε', 44. πρὸβλ. καὶ Ματθ. ζ', 16). Φύσεις ἀγενεῖς καὶ οὐδενὸς λόγου ἄξιαι φοβοῦνται τὰς ὕβρεις ὡσπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκεια. Ἄνθρωποι φαῦλοι μόνον ταρασσονται ἐκ τῶν λοιδοριῶν καὶ ἔλκουσιν ἐφ' ἑαυτοὺς ταύτας ὡς ὁ καικίας τὰ νέφη (Πλουτ. Ἡθ. σ. 88, ε'). Οὐδόλως δὲ δισταζόμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι: αἱ ἐν τῇ συζητήσει ὕβρεις κατηγοροῦσιν ἀδυναμίαν τοῦ συζητούντος καὶ βεβαίωσιν τῆς ἡττης αὐτοῦ, πειρωμένου δι' αὐτῶν νὰ καλύψῃ τὴν ἑαυτοῦ γυ-

μνότητα. Ἡμεῖς δὲ χάριεν εἰπόντες αὐτῷ ἐπὶ ταῖς ἑαυτοῦ ὕβρεσιν, καθήκον νομίζομεν νὰ ἔλθωμεν ἐπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφ' οὗ ἐν παρέργῳ ὑπομνήσωμεν αὐτὸν τὴν αὐτῷ ἀρμόζουσαν παροιμίαν «*εἰξέστω Κλαζομενίους ἀσχημοεῖν*» (Αἰλιαν. Ποικ. Ἰστ. Β', 15) καὶ τὸ τοῦ Λουκιανοῦ «*οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἄν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει καὶ φαερότερον γίνεται*» (ἐν Ἀλιεῖ § 14).

Ἡμεῖς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς ἡμετέρας Χρηστομαθείας ἔχομεν 50 μύθους Αἰσωπίους παραλαβόντες αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀλμίου (Halmius), ἧτοι τὸν 9, 13, 33, 47, 69, 74, 83, 86, 90, 97, 98, 101, 110, 111, 123, 128, 129, 130, 133, 135, 154, 177, 186, 195, 203, 204, 208, 214, 226, 236, 240, 246, 254, 260, 273, 293, 308, 311, 317, 321, 322, 333, 339, 342, 343, 359, 385, 401, 409 καὶ 419. Τούτους ἐνομίσαμεν καταλλήλους εἰς διδασκαλίαν. Βλέπει δέ τις ὅτι παρελάβομεν αὐτοὺς κατὰ σειρὰν καὶ κατ' ἀριθμὸν αὐξόντα. Καὶ ὁ Γ. Παπαθασσιλείου ἔχει 50 μύθους, ὧν τινες ἐκ τοῦ Ἀλμίου παρέλαβεν, ἧτοι τὸν 135, 79, 409, 371, 389, 208, 274, 111, 97, 42, 285, 194, 288, 333, 359, 419, 401, 16, 21, 61, 23, 124, 276, 10, 13, 77, 123, 176, 214, 236, 240, 248, 282, 300, 322, 74, 9, 200, 297, 311, 339, 360, 308 καὶ 317, οὓς παρέλαβεν ἀτάκτως καὶ οὐχὶ κατ' αὐξόντα ἀριθμὸν, ἕνα δ' ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (ὄρα Γ. Παπ. Χρ. Τ. Α', σ. 37, μῦθ. 21), ἕνα ἐξ Ἡροδότου (ὄρα αὐτ. μῦθ. 22), δύο ἐκ τῆς ῥητορικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους (αὐτ. σ. 43, μῦθ. 39 καὶ σ. 45, μῦθ. 43) καὶ δύο ἐκ τοῦ Πλάτωνος (αὐτόθ. σ. 50, μῦθ. 49 καὶ σ. 51, μῦθ. 50). Ἐκ δὲ τῶν ἐμῶν καὶ αὐτοῦ 50 μύθων μόνον 20 συνέπεσε νὰ εἶναι οἱ αὐτοί, οἱ δὲ 30 εἶναι ὅλως διάφοροι. Οἱ ὅμοιοι εἶναι οὔτοι, ἐμὸς 1=Γ. Παπ. 40· 2=27· 6=38· 10=9· 14=8· 15=20· 20=1· 27=6· 30=32· 31=33· 35=7· 38=44· 39=48· 41=37· 42=14· 43=45· 46=15· 48=17· 49=3· 50=16. Τούτων δὲ πάλιν διαφέρουσι κατὰ τὰς γραφάς 10 οἷδε 1(=40 Γ. Παπ.), 10(=9), 14(=8), 27(=6), 35(=7), 38(=44), 41(=37), 42(=14), 43(=45), 49(=3). Τῶν δ' ἀνομοίων τοῦ Γ. Παπαθασσιλείου πολλοὶ εἶναι ἀνούσιοι καὶ ἀηδεῖς (πρβλ. Γ. Παπ. μῦθ. 10, 11), ἄλλοι δὲ δὲν εἶναι διὰ τὸν στόμαχον τῶν παιδῶν, ὡς οἱ ἐκ τοῦ Πλάτωνος παραληφθέντες. Ἡ αὐτὴ ἐργασία παρατηρεῖται καὶ ἐν τοῖς μετὰ τοὺς μύθους διηγήμασιν ἐξ Αἰλια-

νοῦ, Πολυαίνου, Διογένοῦς Λαερτίου, Πλουτάρχου, Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου καὶ Ἀθηναίου, ἐν οἷς παραπέμπομεν ἀπανταχοῦ τῷ μέρει τοῦ συγγράμματος, ὁπόθεν παρελάβομεν αὐτό, τῶν παραπομπῶν θαινουσῶν κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν, ἐν ᾧ ὁ Γ. Παπαθασιλείου οὐδὲν κατὰ συγγραφέα ἔχει, ἀλλ' ἀνάμικτα διηγήματα ἐκ διαφόρων. Ἐν δὲ τῇ Μυθολογίᾳ ἡμεῖς μὲν παρελάβομεν ὅ,τι κατάλληλον ἐνομίσαμεν καὶ κατὰ σειρὰν, ὡς ἐκ τῶν παραπομπῶν δηλοῦται, μόνον ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Ἀπολλοδώρου, ὁ δὲ Γ. Παπαθασιλείου παρέλαθεν ἐξ Ἀπολλοδώρου, Διοδώρου, Λουκιανοῦ, Πλάτωνος, Φερεκῦδους, Φιλοστράτου καὶ Εὐσταθίου, συγγραφέων μὴ ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ προγράμματος τοῦ ὑπουργείου. Ἐν δὲ τῇ σελ. 69 παραλαβὼν τὸ μυθολογῆμα ἐκ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ προσεκόλλησε καὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλοδώρου τεμάχιον καὶ οὕτω παρήγαγε πράγματι μυθολογικὴν Χίμαιραν καταμαλύνας τὴν τοῦ Πλάτωνος γλώσσαν διὰ τοῦ μέγρις καὶ τῶν τοιούτων. Ἀλλαχοῦ δὲ συρράπτων μυθολογῆματα ἐκ Διοδώρου καὶ Ἀπολλοδώρου (σελ. 77 καὶ 84 καὶ 99) ἢ ἐξ Ἀπολλοδώρου καὶ Φερεκῦδους (σελ. 87) ἢ ἐξ Εὐσταθίου καὶ Φιλοστράτου (σελ. 95) παράγει ἀποφῶλια τέρατα ἄξια τῆς διανοίας αὐτοῦ καὶ ποιικιλίας παρεμπεροῦς ταῖς τοῦ Πρωτεύως μεταβολαῖς οὐσης. Διὰ ταῦτα, ὦ Γ. Παπαθασιλείου, τί κρινὸν πρὸς Θεοῦ ὑπάρχει τῇ ἐμῇ καὶ σῇ Χρηστομαθείᾳ;

Ἄρκοῦσι ταῦτα, νομιζόμεν, περὶ τοῦ κειμένου λεγόμενα. Νῦν δὲ μεταβῶμεν εἰς τὰς ἐμὰς σημειώσεις, ἃς ὁ Γ. Παπαθασιλείου ἐν τῷ φυλλαδίῳ αὐτοῦ ἀντιπαρέθηκε πρὸς τὰς ἑαυτοῦ (σελ. 22-33). Ταύτας ἀναγνοὺς ἐγέλασα ἀπὸ καρδίας, μὰ τὴν Δήμητρα, ὦκτιρα δὲ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις δίκην δολίου χρεωκόπου συμπτύσσων τὰς ἐμὰς σημειώσεις, παραλείπων τὰς πλείστας αὐτῶν ἢ κολοβῶνων αὐτὰς καὶ πᾶσαν ἄλλην κακοτεχνίαν μηχανώμενος ἐπειράθη νὰ ἀποδείξῃ ταύτας ὁμοίας ταῖς ἑαυτοῦ. Καὶ μεθ' ἀπάσας ὁμῶς τὰς εἰρημέναις κακοήθειαι αὐτοῦ κολοβώσεις αὐτὰι τοσοῦτον ὁμοιάζουσι ταῖς ἐκείνου ὅσον ὁ ἄργυρος τῷ μολύβδῳ, ὁ χρυσὸς τῷ χαλκῷ, τὸ ῥόδον τῇ ἀνεμώνῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος τῷ πιθήκῳ. Ἐγὼ δέ, ἵνα μὴ πλείονα περὶ τούτων λόγον ποιῶμαι, παρκαλῶ τοὺς λογίους νὰ ρίψωσι τὰ βλέμματα αὐτῶν οὐχὶ εἰς τὰ ἐν τῷ φυλλαδίῳ αὐτοῦ διεσκευασμένα καὶ κεκολωμένα ἐμὰ σημειώματα, ἀλλ' εἰς τὰ ἐν τῇ ἐμῇ Χρηστομαθείᾳ διεληγμένα, καὶ παραβάσωσι πῶς ταῦτα ἔγρουσιν ἐν τῇ ἐμῇ Χρηστομαθείᾳ καὶ πῶς ἐν τῷ φυλλαδίῳ αὐτοῦ. Οὕτω δὲ καὶ ἡ κακοήθεια τοῦ ἀνθρώπου καταφανεστέρα θέλει γίνῃ καὶ

ἡ κακοτεχνία αὐτοῦ πασιδῆλος. Οὐδόλως δ' ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ οἱ λόγοι οἱ τὸ φυλλαδίον αὐτοῦ ἀναγνόντες ἐγέλασαν γέλωτα ἄσβεστον, ὅτε διερχόμενοι τὰς κατ' ἀντιπαράθεσιν ἐμοῦ καὶ ἐκείνου σημειώσεις οὐδὲν κοινὸν ἐν αὐταῖς διέβλεπον, εἰ καὶ κεκολοβωμένας τὰς ἐμὰς σημειώσεις ὁ Γ. Παπαδοκασιλείου ἀντιπαρθεῖς κατεχώρισεν.

Ἄρκουντα δὲ καὶ ταῦτα εἰς ἀπάντησιν περὶ τῶν σημειώσεων νομίζοντες, τὰ δ' ἄλλα αὐτοῦ (ἀπὸ σελ. 33-36) ἀληθῆ ληρήματα θεωροῦντες καὶ οὐδεμιᾶς ἀπαντήσεως ἄξια κρίνοντες ἐργόμεθα εἰς τὰδε:

§ 276. Ἐν σελ. 36 φέγει ἡμᾶς γράφοντας ὅτι «*Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς συνέλεξε τοὺς Αἰτωλοὺς μύθοις*». Ἄλλ', ὡ ἀγαθὲ, ἡμεῖς τοῦτο πρὸ πολλοῦ διωρθώσαμεν σημειωσάμενοι ὡς παρῶραμα τὸ *πολιορκητὴς* καὶ ἀντ' αὐτοῦ γράψαντες τὸ *Χαιρωατὴς* (ἴσα Ξεν. Ἀναθ. τεύχ. 6' ἐν παρῶραματι: σελ. 176). Τοῦτο δ' ὄφειλες νὰ γινώσκῃς πρὶν ἢ ψέξῃς.

§ 277. Αὐτὸς φέγει ἡμᾶς γράφοντας ὅτι «*ὁ Βαθρίας* πιθανῶς ἤμαξ περὶ τὸ 150 π. Χ.», ἔνθα γράφει «*οὐχί τῷ 150 π. Χ., ὡς λέγεις, ἀλλὰ ἐπὶ Αὐγούστου. Μόνος ὁ ἀοιδίμος Κοραῆς κρίνων ἐκ τῶν παρὰ Σουῖδα ἀποσπασμάτων νομίζει τὸν Βαθρίαν σύγχρονον τοῦ Βίωνος καὶ Μύσχου, οἵτινες ἔζον πολὺ πρότερον τοῦ 150 π. Χ.*» Ἡμεῖς ἐδεξάμεθα τὴν γνώμην ταύτην πεποιημένοι τῷ Κοραῆ καὶ Ῥαγκαθῆ (ἴσα Ἀρχ. Λεξ. Ῥαγκαθ. σ. 163), δὲν ἔχοντες δὲ πρόκειρον νῦν καὶ τὸ τοῦ Λουπακίρου Λεξικό, ὅπου ὁ Ῥαγκαθῆς μετέφρασεν, ἵνα ἴδομεν τί καὶ οὗτος λέγει. Βέβαιον δ' εἶναι ὅτι περὶ Βαθρίου ἐπικρατοῦσι διάφοροι γνώμαι, ἅς καταλέγων ὁ Δ. Θερισιανὸς (Ἄδαμ. Κοραῆς; Τόμ. Β', σ. 142—143) λέγει τὰδε: «*κατὰ τὸν Tyrwhitt ὁ Βάθριος ἔζησεν ἐπὶ Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος, κατὰ τὸν Κοραῆν ἑκατοστῶ ἔτει πρότερον, κατὰ τὸν Boissonade ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, κατὰ τὸν Βέρην ἐπὶ τῆς τρίτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. . . Κατὰ τὰς νεωτάτας ἐρεῦνας (καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς καὶ ἀρχινοστατοῦ καθηγητοῦ Κρουσίου) ὁ Βάθριος ἦτο οὐχί Ἕλλην ἀλλὰ Ῥωμαῖος. . .*» Ἠκμασεν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου (222—235 μ. Χ.), κτλ.» Ἐκ τούτων ἔνοησε, ὡ Γ. Παπαδοκασιλείου, ὅτι οὐδὲν βέβαιον εἶπας οὐδὲ εἶχες δίκαιον νὰ ψέξῃς.

§ 278. Τὰ ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ξενοφῶντος ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένα σοφιστικώτερον τοῦ δέοντος ἐξετάζονται ὑπὸ τοῦ Γ. Παπαδοκασιλείου καὶ κρίνονται, ὡς καὶ τὰ περὶ ἄλλων τινῶν βίων γεγραμμένα, περὶ ὧν θεωρῶ καὶ περιττὸν νὰ ἀπαντήσω, τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου ἐπιείγοντος.

§ 279. Περὶ τῶν ἐν σελ. 40 τοῦ φυλλαδίου γεγραμμένων ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ γενομένην χρῆσιν τοῦ ῥήματος *γῆμαι* καὶ οὐχὶ ἄλλης σεμνοτέρης φράσεως, εἰ καὶ αὐτὸς ἐχρήσατο καὶ τῷ *ἐγῆμε* καὶ τῷ «*εἶναι γαμοῦτόν*» (Γ. Παπ. Χρ. Τόμ. Γ', σ. 68, § 4) καὶ τῷ «*ἀλέγητο δὲ καὶ συγγενέσθαι Κῆρος τῇ Κιλίσῃ*» (Ξεν. Κύρ. Ἀν. Α', 6', 12. Γ. Παπ. αὐτοῦ. σ. 18), κτλ., ἀπαξιοῦμεν πάντῃ νὰ ἀπαντήσωμεν: διότι παρὰ τοιοῦτων ἀνθρώπων θοαυτὰ τις θέλει ἀκούσῃ εἰς ἠθικῆς λόγον καὶ σεμνότητος.

§ 280. Δὲν θοάμεθα ὅμως νὰ παρελθῶμεν ἐν σιγῇ καὶ μὴ ἐκπρατώμεν τὴν ἀγκυράτησιν ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀφορῇ τοῦ ἀνθρώπου ψευδολογία καὶ τῇ πρωτοκρατεῖ αὐτοῦ ἀναίδειᾳ λέγοντος (ἐν σελ. 40 τοῦ φυλλαδίου σημ. 1) ὅτι *παρελάδομεν παρ' αὐτοῦ τὴν ἐν Ξεν. Ἑλλ. Α', 5', 21 διόρθωσιν ἤνυτον, ἐν ᾗ ἡμεῖς περὶ ταύτης ἐποησάμεθα λόγον ἀπὸ τοῦ 1885ου ἔτους ἐν ταῖς ἡμετέραις Γραμματικαῖς Παράτηρήσεσι* (σελ. 377, § 445), καὶ

τὴν ἐν Ξεν. 'Ελλ. Β', 6', 8. 9 ἀθροίζειν» μετὰ δασέο; πνεύματος, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ 1885ου ἔτους ἐπίσης ἐδιδάξαμεν ὅτι τὸ ἀθροίζω κατὰ τοῦ; Ἀττικῶς δασύνεται (ἐν Μ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 9, § 69, η'. Λεξ. Ἀττ. Ῥημ. σ. 10), καὶ τὴν ἐν Ξεν. 'Ελλ. Β', 8', 21 «εταιρία» ἀντὶ τοῦ εταιρίας, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ 1888ου ἔτους ἐδιδάξαμεν ὅτι τὸ εταιρεία γράφεται διὰ τοῦ ΕΙ (ἐν ἐμ. Διδ. Γραμμ. § 832, ε'). Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἔρχεται ἄνθρωπος κατὰ τὸ 1890 τὸ πρῶτον ἐκδοῦς τὴν ἑαυτοῦ Χρησιμομάθειαν (τόμου γ'), ἐν ἧ ταῦτα τὰ χωρία περιέχονται, καὶ ἀξιοὶ ἀσυστόλως καὶ ψευδέστατα ὅτι παρελάβομεν παρ' αὐτοῦ. Οὐδῶλως δὲ οὔτε διὰ ταῦτα οὔτε διὰ τᾶλλα αὐτοῦ ληρήματα ξενισόμεθα εἰδότες καλῶς ὅτι συμβαίνει ἐν τῇ ἀνθρώπῳ τούτῳ καταφανῆς τις μελαγχολία.

§ 281. Ἡ δὲ διαφορά, ἣν γράφομεν τοῦ ἄστου καὶ πόλις (ἐν Α' τόμῳ Χρ. σελ. 18. μῦθ. 43) καὶ ἣν ὁ Γ. Παπαδασκελεῖου δὲν νομίζει ἀσφαλῆ (φυλλάδ. αὐτ. σελ. 42), εἶναι ἀληθῆς, ἀληθεστάτη. Τὸ δὲ ὑπ' αὐτοῦ προτεινόμενον ὅτι ὁ Ξενοφῶν λέγει «διῆκεν ἡ οἰμωγὴ διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστου» ('Ελλ. Β', 6', 3) προέρχεται ἐξ ἀγνοίας ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἐλέγοντο ἄστου κατ' ἀντίθεσιν τοῦ Πειραιῶς, ὡς «ἄσῳ ἂν πλείους σπυλλεγῶσιν εἰς τὸ ἄστου καὶ τὸν Πειραιῶν» (Ξεν. 'Ελλ. Β', 6', 2), κτλ. πρὸς. καὶ «ἐπάγων καὶ καταθιβάων τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν» (Πλουτάρχ. Θεμιστ. Δ', 3) καὶ «ἀποστέλλεται ἡ πόλις» (Δημ. 4, 45), ἔνθα δὲν δύναται καὶ τεθῆ καὶ τὸ ἄστου. Τὸ δὲ τοῦ Θουκυδίδου «ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὔσα πόλις ἦν» (Β', 15, 3) καὶ τὸ «ἐπιειθὴ ἀρίσκοιτο ἐς τὸ ἄστου» (αὐτ. Β', 17, 1), ὅπερ προβάλλει ὡς ἐπιχειρήματα, οὐδῶλως ἀντίκειται τῇ διαφορᾷ τοῦ ἄστου καὶ πόλις.

§ 282. Ἐν σελ. 25, 9 γράφων «ψήφισμα» = διὰ ψήφισματος προέτεινε τὸν Ἀλέξανδρον θεόν ἐψέχθη ὑπ' αὐτοῦ λέγοντος (ἐν σελ. 42 φυλλάδ.), «ἂν ὑπῆρχε τὸ ψήφισμα ἥτο περιττὴ ἢ πρότασις». Ἄγνοσι ὁ Γ. Παπαδασκελεῖου ὅτι «ψήφισμα» λέγεται καὶ βούλευμα τὶ (γνώμη τις) προτεινόμενον τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου πρὸς συζήτησιν καὶ ψήφισιν καὶ τὸ μετὰ τὴν ψήφισιν κυρωθὲν καὶ ἰσχύον νόμου ἐπέχον βούλευμα. Ἐν τῇ πρώτῃ περιστάσει τὸ ψήφισμα ἀναλογεῖ πρὸς τὸ σημερινὸν νομοσχέδιον, πρὸς. «πάλιν δὲ γράφας τινὰ γνώμην εἰς τὸν δήμον, ἀντιλογίας οὔσης πρὸς αὐτὴν καὶ φιλορικίας ἐκράτειν μέλλοντος δὲ τοῦ προέδρου τὸν δήμον ἐπερωτᾶν, αἰσθόμενος ἀπὸ τῶν λόγων αὐτῶν τὸ ἀσύμφορον ἀπέστη τοῦ ψηφισμάτος» (Πλουτ. Ἀριστοτ. Γ', 2), περὶ οὗ ὅρα ἐμὴν Χρ. Τόμ. Γ', σ. 257, § 2.

§ 283. Ἐν σελ. 47, 15 (ἐμψ; Χρ. Τ. Α') γράφων «διαφέρει ὁ συνήθης τοῦ φίλος» διότι ἅπαντες οἱ φίλοι καὶ συνήθεις εἶναι, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἀνάπαινον καὶ φίλος μὲν εἶναι μόνον ὁ σπουδαῖος, τῷ σπουδαίῳ, συνήθης δὲ καὶ ὁ φαῦλος τῷ φαύλῳ καὶ ποτε δι' ἀνάγκας τινὰς καὶ αὐτὸς ὁ σπουδαῖος τῷ φαύλῳ, ψέγομαι ὑπ' αὐτοῦ ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμων γλιώτταν ἐπέλθη λέγοντος. Ἄγνοσι δὲ ὁ λοιδορὸς ἀνθρωπιστικὸς ὅτι ἡμᾶς ψέγων ταῦτα λέγοντας ψέγει τὸν αἰδιμον Κοραῆν τάδε γράφοντα (εἰς Ἰσοκρ. Τόμ. Β', σελ. 1) «σημειώσαι δὲ καὶ τὸ φιλικὸν ἐπὶ πλέον ὅν τοῦ ἐπαγομένου συνηθείας» ἅπαντες γὰρ οἱ φίλοι καὶ συνήθεις ἀλλήλοις εἰσίν· οὐ γὰρ μὴν καὶ ἀνάπαινον. Καὶ φίλον μὲν οὐχ οἶδ' ὅτι εἶναι ἄλλ' ἢ τὸν σπουδαῖον τῷ σπουδαίῳ. Συνήθης δ' ἂν εἴη καὶ ὁ φαῦλος τῷ φαύλῳ καὶ ποτε δι' ἀνάγκας τινὰς καὶ αὐτὸς ὁ σπουδαῖος τῷ φαύλῳ.

§ 284. Ἐν σελ. 49, 25 τὸ «τῆς κρατούσης μερίδος ἐν στάσει γινόμενος» ἐρμηνεύων ἔγραψα «στασιακὸς πρὸς τὴν κρατούσαν μερίδα ἐν Χίῳ· στάσις δὲ λέγεται ἡ ἔγθρα καὶ διαφορά τοῦ οὖσι συγγενούς, ἐμφύλιος πόλεμος, ἐκλήθη δὲ στάσις, διότι ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν οἱ ἄνθρωποι ἴστανται ὀρθοὶ (κοινῶς; σηκῶνται ἐπὶ πόδι)».

Ψέγει δὲ τὴν τε ἑρμηνεύσαν καὶ τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοῦ *στάσις*, λέγων «ἡ στάσις δὲν εἶνε πάντοτε ἐμφύλιος πόλεμος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Θουκυδίδου (2, 22, 3) ἠγοῦντο δὲ αὐτῶν — ἀπὸ τῆς στάσεως ἐκάτερος. Μωρότατον εἶνε τὸ ὅτι ἐκλήθη στάσις, διότι ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν οἱ ἄνθρωποι ἴστανται ὀρθοί». Ἡμεῖς, ὡ ἀγαθὲ, ἠρμηνεύσαμεν τὸ χωρίον κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν γραφὴν ὡς ἠρμηνεύσαμεν, ἐκλαδόντες τὸ «τῆς κρατοῦσης μερίδος» ὡς γενικὴν τῆς ἑθνηκῆς σχέσεως τοῦ «στάσις» (ὅρα ἐμὸν Συντ. § 111). Τὸ δὲ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενον ὅτι «ἡ στάσις δὲν εἶνε πάντοτε ἐμφύλιος πόλεμος» εἶναι ὅλως ἄσκοπον, ἵνα μὴ τι ἄλλο χεῖρον εἴπωμεν· διότι τίς τάναντία λέγει; Ἐὰν δὲ τις θελή, δύναται νὰ ἀνοίξῃ τὸ Λεξικόν ἐν τῇ λέξει *στάσις* ὅπως τὰς σημασίας αὐτοῦ ἴδῃ. Ἡ μήπως, ὡ θαυμάσιε, ἡμεῖς εἴπωμεν ὅτι *στάσις* πάντοτε εἶναι ἐμφύλιος πόλεμος; Περιεργότατον δ' εἶναι τὸ μέρος αὐτοῦ τὸδε: «μωρότατον εἶναι τὸ ὅτι ἐκλήθη *στάσις*, διότι ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν οἱ ἄνθρωποι ἴστανται ὀρθοί.» Βεβαίως κατὰ τὸν Γ. Παπαδασιλείου εἶναι μωρότατον τὸ ἡμέτερον δίδαγμα· διότι «οὐδένος τὴν γνώσιν τις ἀφῆρηται, τούτου πάντως καὶ καταφρονεῖ». Ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου ἄς διδάξωμεν τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Κόβητος ἐνόμιζε τὴν *στάσιν* = νόσον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ στασίμου ὕδατος, ὅπερ διαφθείρεται. Τὴν γνώμην ταύτην εἶπεν ὁ ἀολιδμος ἀνήρ ἀπὸ διδασκαλίας, ἥτις δὲν φαίνεται ὀρθή, ὡς ἔλεγεν ἡμῖν ὁ Κ. Κόντος· διότι ἐν τῇ *στάσει* οἱ πολῖται δὲν κἀθηναι ἤσυχοι, ἀλλ' ἴστανται ὀρθοὶ (σηκῶρονται *στά πόδια*), ἐξ οὗ προκύπτει ἡ ἕρις καὶ ἡ εἰς δύο μάλιστα κόμματα διαίρεσις, ὡς συμβαίνει συνήθως.

§ 285. Τὸ ἐν σελ. 44 (τοῦ φυλλαδ.) μνημονευόμενον *Κόκλα* εἶναι λάθος· ἐκ παραδρομῆς ἀντὶ τοῦ Ἀρτιπόδι.

§ 286. Τὸ αὐτόθι μνημονευόμενον *Αἰολίας* εἶναι παρόραμα ἀντὶ τοῦ *Αἰολίδος* (πρόβλ. καὶ ἐμὴν Χρηστ. Τόμ. Γ', σ. 93, § 27).

§ 287. Τὸ «σπονδάσας περὶ τὸν Ἀντόλυκον καὶ περὶ τὸν Θεόφραστον» (ἐμὴν Χρηστ. Τ. Α', σελ. 65, § 21), ὅπερ ἀναφέρει ἐν σελ. 44 τοῦ φυλλαδίου ἐγγραφή δι' ἐκείνου, ὅπερ ὁ Γ. Παπαδασιλείου ἀγνοεῖ, εἰ καὶ ἐξέδωκε τὸν Θεμιστοκλέα τοῦ Πλουτάρχου, ἐν ᾧ λέγεται περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους «Ἀναξαγόρου τε διακοδοῦσαι καὶ περὶ Μέλισσον σπονδάσαι τὸν φρυσικόν» (Πλουτ. Θεμιστ. Β', 3).

§ 288. Περὶ τοῦ (ἐν σελ. 44 τοῦ φυλλαδ.) κηρυκείου, ὅπερ νομίζεις συγκεχυμένον πρὸς τὴν ἱκετηρίαν, ὡ Γ. Παπαδασιλείου, παραπέμπω σε εἰς τὸ Ἀρχ. Λεξ. Ῥαγκαβῆ σελ. 484. 6'. ἔθθα τὰδε λέγονται, «εἶχε δ' ὁ κήρυξ διὰ χειρὸς τὸ κηρύκειον, βᾶδδον ἐλαίας διὰ ταινιῶν περιδεδεμένην, αἵτινες διὰ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κήρυκα τῶν θεῶν μετεβλήθησαν εἰς δύο ὕψεις. Οὐ πολὺ τι διάφορα λέγει καὶ ὁ Smith ἐν τῷ Ἀρχ. Λεξικῷ, ὅπερ μετέφρασεν ὁ Δ. Πανταζῆς (ἔθθα ὅρα σελ. 479, 6'), καὶ εἰκόνα αὐτοῦ (ἀρ. 92) ἔχει παριστάουσαν τὸν Ἑρμῆν μετὰ χλαμύδος, κηρυκείου καὶ πτερῶν (ὅρα καὶ ἐμὴν Χρ. Τ. Α', σ. 71, στίχ. 13—14). πρόβλ. καὶ Σχολ. Θουκ. Α', 53. Ὅπερ δὲ λέγει, «τὸ ἀληθὲς ἰδέ Δείν. 1, 18 καὶ Σουίδαρ ἐν λέξει», ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ πολλάκις τί γράφει· διότι ἐν τῷ Δεινάρῳ (1, 18) λέγεται «ἱκετηρίαν ἔχοντες καὶ κηρύκεια [συμπεπελεγμένα, ὡς ἔφασαν, ἐκ τῶν θαλλῶν]». Τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ Ἰωνικὸν κηρυκῆιον (καὶ οὐχὶ κηρυκῆιον, ὡς σύ γράφεις) παρετίθη μετὰ τὸ κηρύκειον πρὸς διήλωσιν πῆς διὰ τοῦ Εἰ γραφῆς τῆς λέξεως· διότι ἐν τισὶν ἐκδόσεσι γράφεται κηρύκειον (πρόβλ. Θουκ. Α', 53 καὶ σχολιαστ. αὐτόθ.) διὰ τὸ 1.

§ 289. Ἐν σελ. 45, στίχ. 27 γράφει «ἐν λέξει Διόσκορος». Ἡμεῖς; τῆς λέξεως

ταύτης γνώσκομεν μόνον δυϊκόν καὶ πληθυντικόν (ὄρα ἑμὰς Γραμματ. Παρατηρ. σελ. 347 § 423) παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

§ 290. Ἐν σελ. 95, 4 (ἑμ. Χρηστ. Τόμ. Α') λέγοντες τὸ Ἄρτεμίσιον ἢν Μαλεθὸν φερόμεθα ὑπὸ Γ. Παπαδοκασιλείου (φυλλάδ. σ. 45). Ἄλλ' οὕτω λέγει καὶ ὁ Ῥαγκαθῆς ἐν τῷ Ἄρχ. Λεξικῷ ἁ' Ἄρτεμίσιον, ὄρος διακορῶν τὴν Ἀργολίδα τῆς Ἀρκαδίας (ν. Μαλεθόν) καὶ ἔχον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ναὸν τῆς Οἰνιάτιδος (παρὰ τῆ Οἰνίῃ) Ἄρτεμίδος (σελ. 132 ἐν λ.). Καὶ ὁ Σκαρλάτος ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς καθ' ἡμᾶς διαλέκτου (ἐκδ. 6' σ. 494) λέγει ἁ' Ἄρτεμίσιον, Μαλεθόν.

§ 291. Ἐν σελ. 101, 12 γράφοντά με ἁ' Ἄτλας . . . βραστῶν τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς; καὶ τῶν ὤμων λέγει ὅτι τὸ «ἐπὶ τῆς κεφαλῆς» εἶναι ἐμὴ προσθήκη. Ἴνα μὴ νομίζῃ ὁ κύριος οὗτος ὅτι ἀεροβατοῦντες ταῦτα ἐγράφομεν, παραπέμπομεν αὐτὸν τῷ Ἄρχ. Λεξικῷ τοῦ Ῥαγκαθῆ (σελ. 149—150), ἔνθα καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἰδὼν θέλει μεταβᾶν γνῶμην.

§ 292. Ἐν σελ. 103, 4 γράφων ἀτὸ προαγορεύειν καὶ τὸ προλέγειν παρὰ Ξενοφῶντι λέγεται περὶ τῶν ὄσων διατάττονσί τι κτλ. ψέγομαι ὑπὸ τοῦ Γ. Παπαδοκασιλείου λέγοντος μόνον παρὰ Ξενοφῶντι; οὐχὶ παρὰ Θουκυδίδῃ; Τὸ προκείμενον χωρίον εἶνε τοῦ Ξενοφῶντος; » (ὄρα φυλλάδ. αὐτοῦ σελ. 46). Ὁ Γ. Παπαδοκασιλείου δὲν ἔννοε τί λέγω, εἰ καὶ σφῆστα ἐκφράζομαι = τὸ προαγορεύειν καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι προλέγειν κτλ., δι' ὃ θέλω νὰ δηλώσω ὅτι πρὸς τῷ προαγορεύειν, ᾧ τινι χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τοιαύτης ἔννοιας, ὁ Ξενοφῶν μεταχειρίζεται καὶ τῷ προλέγειν (ὄρα καὶ Cobet Nov. Lect. σ. 423—4). Ὡστε ὁ Γ. Παπαδοκασιλείου πανταχοῦ καταφωρᾶται ἀμαθίαν ἀμαθίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἄτε καὶ τὰ ἐλάχιστα διδάγματα ἀγνοῶν.

§ 293. Ἐν σελ. 46 (τοῦ φυλλάδ.) γράφει τὰ ψευδέστατα ταῦτα «ὁ Ζηκίδης; οὐδὲν ἄλλο παράδειγμα εὔρε καταλληλότερον, ἵνα δείξῃ τὴν Ἀττικὴν σύνταξιν, ἢ τὰ παιδικά». Ποῦ, ὦ ἀναδεδίετα καὶ καταπτυστότατε, τοῦ ἑμοῦ Συνακτικῷ τοιοῦτον παράδειγμα εἰς δὴλωσιν τῆς Ἀττικῆς συντάξεως μετεχειρισάμην; Ἴνα μὴ τυφλώτῃς καὶ ποιῆς τὸ τῆς παροιμίας, «βλέπων οὐχ ὄρεῖς καὶ ἀκούων οὐ συνιεῖς», παραπέμω σε εἰς τὸ ἑμὸν Συνακτικόν, ἔνθα περὶ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως πραγματεύομαι (§ 32, 3 καὶ 587).

Ὁ Γ. Παπαδοκασιλείου ποικιλαχῶς ἐξετασθεὶς εἰς ἐπιστήμης καὶ χρηστότητος λόγον εὐρέθη ὑφ' ἡμῶν κίβδηλος καὶ ὑπόζυλος. Προεῖπομεν ὅτι διαπτύξαντες αὐτὸν θέλομεν εὐρῆ κενόν. Τοῦτο συμφανέστατον ἐποιήσαμεν διὰ τῶν εἰρημένων. Μέγιστον δὲ βιβλίον ἠθέλομεν συντάξῃ, εἰάν πάντα τὰ ἀμαρτήματα αὐτοῦ ἠθέλομεν ἐξετάσῃ. Ἀρκοῦμεθα δὲ τοῖς νυνδὴ εἰρημένοις μόνον, ἀτ' ὄρεϊλοντες πρὸς ἄλλα χρησιμώτερα νὰ τραπώμεθα, δεῖξωμεν δὲ πρὸς τὸν ἀνθρωπίσκον τοῦτον τὴν ἐσχάτην περιφρόνησιν. Διότι νομίζοντες τὸν χρόνον πολυτιμώτατον καὶ τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ ἐπιβλαβεστάτην ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐξοφλήσωμεν πάντα λογαριασμὸν πρὸς τὸν ψευδολόγον τοῦτον ἀδιαφοροῦντες ὅλως πρὸς τὰς λαιδορίας καὶ βαναυσολογίας αὐτοῦ, καὶ ἂν μυρία ἐπὶ μυρία βιβλία καθ' ἡμῶν τοῦ λοιποῦ συντάξῃ, διότι ἡ γνῶμη αὐτοῦ οὐδὲν κῦρος ἐν

τῇ ἐπιστήμῃ κέκτηται οὕσα « Πανίδου ψῆφος », τὸ δὲ λεγόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμέτερον προσέτι βαλλάντιον δὲν ἔχει ἄφθονον τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα χορηγίαν, ἣν δυνάμεθα ἀλλαγῶς δαπανῶντες νὰ καταστήσωμεν ὠφελιμωτέραν.

Ἔγγραφον ἐν κάτω Ἀχαῖα τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1891.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Α

- Ἄδουσσινία, οὐχί Ἄδουσσινία σ. 36, § 160.
 Ἀγγαίλας σ. 21, § 73.
 ἄγνωμοσύνη σ. 14, § 22.
 ἄγω δι' αἰδοῦς τινα σ. 40, § 220.
 Ἄδειμαντος σ. 32, § 134.
 ἄδης σ. 39, § 205.
 ἄδης σ. 39, § 205.
 ἀεὶ σὺν μετοχῇ σ. 46, § 31.
 ἀθίβηλος νεολλ. σ. 12, § 5.
 ἀθροίζω σ. 53, § 280.
 Αἰλιανού Ποικ. Ἰστ. Γ', 22 σ. 40, § 220. Γ', 28 σ. 39, § 197. Δ', 25, σ. 40, § 224. ΠΓ', 28 σ. 38, § 196.
 Αἰξωνή, οὐχί Αἰξώνη σ. 44, § 249.
 Αἰσώπου μῦθ. 77 σ. 39, § 199. μῦθ. 214 σ. 39, § 200. μῦθ. 276 σ. 42, § 6. μῦθ. 297 σ. 39, § 202. μῦθ. 311 σ. 42, § 9.
 ἄκριτος σ. 5.
 ἀκριτότατος πλημμελὲς σ. 5.
 ἀκριτότατος σ. 5.
 ἀληθείας δυνάμεις σ. 49.
 ἀλιεραίστης σ. 39, § 203.
 ἀλλὰ γὰρ σ. 26, § 102.
 ἄλυσις, οὐχί ἄλυσις σ. 36, § 170.
 ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγοράν ἦν σ. 30, § 118.
 ἀμφίβληστρον σ. 42, § 5.
 ἀμφιλέξαι σ. 23, § 84.
 ἀνά κράτος σ. 18, § 50.
 ἀναίρειν διάφορον τοῦ μέτ. ἀναίρειν-
 σθαι σ. 33, § 136.
 ἀνακλητήρια σ. 44, § 246.
 ἀνακλητήριον οὐχί, ἀλλ' ἀνακλητικόν
 σάλπισμα σ. 44, § 246.
 ἀνακλητικόν σάλπισμα σ. 44, § 246.
 Ἀνάχρησις σ. 22, § 74.
 ἀνδρεία, οὐχί ἀνδρία σ. 43, § 240.
 ἀνέναι τινα σ. 20, § 60.
 ἀνοδία σ. 37, § 182.
 ἀντί = ἕνεκα σ. 33, § 139. πλημμελῶς
 ἐκφερομένη σ. 44, § 243.
 ἀντιλέγω σ. 23, 84.
 ἀντιποιουμαι τινος, οὐχί δι' ἐπὶ τινος
 σ. 25, § 94.
 ἀπαλλάττω ἀμεταβ. σ. 41, § 4.
 Ἀπατούρια σ. 33, § 137.
 ἀπέρρω σ. 45, § 255.
 ἀπερχόμενος γραπτῶν ἀπερχόμενος σ.
 41, § 255.
 ἀποκαλῶ σ. 48, § 51.
 ἀπολείπομαι διάφορον τοῦ ὑπολείπο-
 μαι σ. 45, § 254.
 Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη. Α', 6', 1 σ.
 39, § 205. Α', 6', 23 σ. 23, § 83 καὶ
 σ. 40, § 209 καὶ § 210. Β', 1, ε',
 6 σ. 40, § 214. Γ', 6', 1 σ. 23, § 81.
 Γ', 6', 1 σ. 40, § 217. Γ', 6', 2 σ.
 40, § 218.
 ἄποθεν, οὐχί ἄποθεν σ. 36, § 162.
 Ἀριστοκράτης σ. 32, § 134.
 Ἀριστοτέλους Ῥητορ. Β', 20 σ. 39,
 § 203.
 Ἀρσίκας, οὐχί Ἀρσάκας σ. 46, § 260.
 Ἀρταξέρξης Μακρόχειρ καὶ Μνήμων
 σ. 46, § 260.
 Ἀρτεμίσιον σ. 55, § 290.
 ἄρχομαι ἀπαρεμφ. καὶ μετοχῇ διαφέρει
 σ. 26, § 101. διαφέρει τοῦ ἄρχω σ.
 33, § 144.
 ἄστου σ. 53, § 281.
 Ἄτλας σ. 55, § 291.
 αὔλαξ, οὐχί αὔλαξ σ. 38, § 189.
 αὐτόματος τρικατάληκτ. σ. 28, § 113.
 αὐτός σ. 17, § 39.

B

- Βαθρίας** ἢ **Βάθριος** σ. 52, § 277.
βαρβαρος (ὁ) = ὁ βασιλεὺς τῶν βαρβάρων σ. 20, § 63.
Βένδης, — ἴδος, οὐχὶ Βενδῆς σ. 37, § 184.
βῆκος, οὐχὶ βίκος σ. 37, § 171.
βλάξ τις σ. 17, § 43.
βοήθα Παναγία, ἅϊ **Νικόλα**, παροιμία σ. 12, § 8.
βούλομαι οὐχὶ σὺν ἀπαρ. μέλλοντ. σ. 25, § 97.
βορραίστης σ. 39, § 203.
βοῦς οἱ βόες, τοὺς βοῦς, τοὺς βόας δὲ ἀδόκιμον σ. 23, § 80.
βοῶ, **βοήσομαι**, οὐχὶ βοήσω σ. 43, § 242.

Γ

- γάτος**, οὐχὶ γάττος σ. 35, § 154.
γένομαι δημῶδες σ. 38, § 185.
γεννώσκω ἀπαρ. καὶ μετοχ. διαφέρει σ. 14, § 19.
γίνομαι, ἀόρ. ἔγινα, οὐχὶ ἔγεινα σ. 38, § 185.
γλαῦξ, οὐχὶ γλαύς σ. 36, § 155.
γλώσσημα σ. 21, § 71.
γλωττα σ. 21, § 71.
Γύγης, -ου καὶ -ητος σ. 39, § 196.
γυμνήτες σ. 34, § 144.
γῦρος, οὐχὶ γύρος σ. 37, § 173.

Δ

- δάκνομαι** μέσ. σ. 17, § 44.
δέ, ἄν—γάρ σ. 31, § 124.
Δημήτριος Χαιρωνεύς σ. 52, § 276.
διὰ γενικῆ σ. 15, § 24. **διὰ τῆς** εἰ πλημμελῆς σ. 6, 1.
δικάζω τινὶ σ. 20, § 62. 31, § 127.
τινὶ τινος σ. 30, § 123.
διοδεΐα, οὐχὶ διοδεία σ. 37, § 182.
Διοδώρου Δ', 25 σ. 40, § 208. **Δ'**, 47 σ. 23, § 82. **Ι'**, ὅ σ. 41, § 222.
Διόσκορος σ. 54, § 289.
δόξαν τοῦτο, τὸ δὲ δόξαν ταῦτα πλημμελ. σ. 42, § 237.

- δοξάντων τούτων** πλημμ. σ. 19, § 59.
δορπία, οὐχὶ δόρπεια σ. 37, § 183.
δ' οὖν σ. 34, § 147.
δοτική κτητική σ. 26, § 105. 31, § 128.
χριστική σ. 30, § 121.
δυσοδία σ. 37, § 182.

E

- ἐγκλιτικῶν τονισμός** σ. 6, 3. 9, 1 καὶ ὑποσημ. 1. 41, § 226.
ἐγχωρεῖ ἀπρόσωπ. σ. 13, § 10.
εἰκάζω, **ἤκαζον**, οὐχὶ εἰκαζον σ. 41, § 229.
εἰρήνην ἄγω, ἔχω σ. 26, § 100.
εἰς τὸ μέσον λέγειν σ. 19, § 53.
εἰς χεῖρας ἔλθεῖν, **εἶναι** σ. 13, § 14.
εἰς χεῖρας δέχομαι τινα, ὑπομένω τινά σ. 20, § 61.
εἰσέρρω σ. 45, § 255.
εἰσφθείρομαι σ. 45, § 255.
εἰσφθεῖρω τι πλημμ. σ. 45, § 255.
ἐκ τούτου σ. 19, § 58.
ἐκκρίνω σ. 16, § 34.
ἐκπεπταμένως σ. 19, § 56.
ἐκτη ἐπὶ δέκα, οὐχὶ ἐπὶ δεκάτη σ. 33, § 142.
ἐμπίπραμαι, οὐχὶ ἐμπίπραμι σ. 39, § 200.
ἐμπόδιος σ. 34, § 146.
ἐμποδῶν σ. 34, § 146.
ἐν ἀσφαλεῖ, -στέρῳ, -στάτῳ εἶναι σ. 25, § 93.
ἐν ἑμαυτοῦ εἰμὶ, **γίνομαι**, οὐχὶ ἐν ἑμαυτῷ σ. 41, § 228.
ἐνεγενῆν, οὐχὶ ἐνέγκαι σ. 40, § 216.
ἐνεχεάμητι σ. 31, § 126.
ἐνθάδε σ. 21, § 72.
ἐνούθ. **ἐνούσων**, **ἐνούσα** σ. 45, § 253.
ἐνταῦθα σ. 21, § 72.
ἐξευαίνομαι σ. 42, § 234.
ἐξόν σ. 15, § 28.
ἐπακούω τινός σ. 28, § 109.
ἐπετάσσετο γραπτέον ἐπέτασσε σ. 40, § 209.
ἐπὶ δέκα ἐν ἡμερομν. σ. 33, § 142.
ἐπὶ εἰκάδι ἐν ἡμερομν. σ. 33, § 142.

ἐπιδίδωμι ἀμεταβ. σ. 17, § 42.
 ἐπιλέγω σ. 23, § 84.
 ἐπιμέλομαι σὺν τῷ ὄς μετ' εὐκτ. σὺν
 τῷ ἄν σ. 30, § 122.
 ἐπισπεύδω σ. 14, § 17.
 ἐπιστρέφομαι σ. 12, § 7.
 ἐπιτήδειος σ. 18, § 16.
 Ἐρύμανθος σ. 24, § 70.
 ἐστρατοπέδευμαι σ. 13, § 15.
 ἑταιρεία, οὐχί ἑταιρία σ. 53, § 280.
 ἑταιρεῖα (τὰ) σ. 41, § 224.
 εἶ τε καὶ καλῶς σ. 42, § 235.
 εὐδατότερος, οὐχί εὐδατότερος σ. 37,
 § 179.
 εὐθύωρον σ. 25, § 95.
 εὐοδία σ. 37, § 182.
 Εὐρουπτόλεμος σ. 32, § 132.
 ἐφραστάναι τοῖς ἵπποις σ. 18, § 47.
 ἔχθρὸς παραθετικῶς σ. 23, § 85.
 ἔχω πίστιν = πιστεύομαι σ. 20, § 65.

Z

ζυγὸν σ. 36, § 168.
 ζυγὸς σ. 11, § 2.
 ζυγῶ σ. 36, § 168.

II

ἤμισυς δὲν μεταβάλλ. εἰς οὐδέτερον σ.
 28, § 111.
 ἤνεγκον οὐχί, ἀλλ' ἤνεγκαν σ. 41, § 223.
 Ἡροδότου Ζ', 61 σ. 45, § 251. Θ',
 65 σ. 45, § 251.
 ἦσαι οὐχί, ἀλλ' εἶσαι ὕποτ. σ. 7, 6.
 ἦσυχίαν ἄγω, ἔχω σ. 26, § 400.

Θ

θάτερῳ, οὐχί θατέρῳ σ. 39, § 201.
 θεῶν πόλεμος σ. 15, § 23.
 θηρῶ καὶ μέσ. θηρῶμαι τι χρόνοι αὐ-
 τῶν σ. 29, § 116.
 θνήσκω, τεθνήξω, -ομαι σ. 22, § 76.
 θάνατα σ. 41, § 227.
 θύρβος διαφέρει τοῦ θροῦς σ. 42, § 232.
 θροῦς διαφέρει τοῦ θύρβος σ. 42, § 232.

I

ἱερεῖα σ. 28, § 144.
 Ἴλαι, οὐχί Ἴλαι σ. 37, § 176.
 Ἴλισός, οὐχί Ἴλισσός σ. 38, § 186.
 Ἴπποθωντίς, οὐχί Ἴπποθωντίς σ. 38,
 § 188.
 ἰστάμενος μὴν σ. 9 καὶ 34, § 142.

K

καθῆσθαι σ. 13, § 15.
 Καλλιφῶνι σ. 21, § 70.
 καλοκάγαθος, οὐχί κλοκαῖγαθος σ.
 37, § 181.
 καλὸς τε κάγαθος σ. 42, § 235.
 καλῶς τε καὶ εἶ σ. 42, § 235.
 κάνδους σ. 16, § 35.
 Καρέων, οὐχί Καρεῶν σ. 38, § 192.
 κατάγλωττος σ. 21, § 71.
 κατάγομαι σ. 23, § 82.
 κατακεῖσθαι σ. 29, § 115.
 καταλύω ἀμεταβ. σ. 24, § 92.
 κατεσιωπησάμην σ. 34, § 143.
 κατεστησάμην πολιτείαν σ. 44, § 145.
 κατέχων σ. 18, § 49.
 κατηγορούμενον κακῶς νομιζόμενον
 ἐπιμερισμὸς σ. 32, § 132.
 κάπτης-ου σ. 35, § 154.
 κείμενον Χρηστομαθείας σ. 50—51.
 Κεκροπία, οὐχί Κεκροπεία σ. 38, § 190.
 κηρύκειον σ. 54, § 288.
 κήρυξ, οὐχί κήρυξ σ. 36, § 157.
 κλύζω τὸ ἔκπομα σ. 16, § 37. διαφέρει
 τοῦ νέψαι καὶ πλύναι σ. 17, § 37.
 κλωπεῖα σ. 4.
 κλωπεύω σ. 4.
 κλώψ σ. 4.
 Κόμης, ου καὶ -ητος σ. 39, § 196.
 κοπίς σ. 31, § 125.
 κουκουναριά σ. 16, § 30.
 κρεῖζδιον, οὐχί κρεῖζδιον σ. 37, § 180.
 κρέμασθαι ἀπὸ τινος, οὐχί ἐπὶ τινος
 σ. 42, § 236.
 κύβος σ. 11, § 2.
 κυνή, οὐχί κυνή σ. 39, § 204.
 κυνοραίστης σ. 39, § 203.

§ 151. Γ', 2 σ. 43, § 241. Ζ', 4 σ. 43, § 242. ΙΒ', 3 σ. 20, § 66. ΙΓ', 2 σ. 20, § 67. ΙΔ', 2 σ. 20, § 68. ΚΗ', 2 σ. 21, § 69.

πλῦναι διαφέρει τοῦ νίψαι καὶ κλύσαι σ. 17, § 37.

πόλις σ. 53, § 281.

Πολυαῖνου Στρατηγ. 1, 31 σ. 13, § 12. προαγορεύω σ. 55, § 292.

προλέγω σ. 55, § 292. προλέγω ὅπως μὴ καὶ οὐχί ὡς μὴ σ. 33, § 140.

πρὸς ἡμέραν ἦν σ. 30, § 118.

προσαγόμενος γραπτέον παραγεγόμενος σ. 40, § 211.

προσελαύνειν τοὺς ἵππους σ. 18, § 47.

προσῆσαν, οὐχί προσήσαν σ. 40, § 249.

πρόσθεν μετὰ μετοχ. παρατατικ. σ. 32, § 130.

προστατεῖν τινας σ. 16, § 33.

πρότερον μετὰ μετοχ. παρατατ. σ. 32, § 130.

πrouδλήθησαν. οὐχί προῦδλήθησαν σ. 37, § 177.

προῦθετο, οὐχί προῦθετο σ. 37, § 177.

προῦθυμείτο, οὐχί προῦθυμείτο σ. 37, § 177.

προῦκαλοῦντο, οὐχί προῦκαλοῦντο σ. 37, § 177.

προῦκίνησαν. οὐχί προῦκίνησαν σ. 37, § 177.

προῦπεμπον, οὐχί προῦπεμπον σ. 37, § 177.

προῦτρεχεν. οὐχί προῦτρεχεν σ. 37, § 177.

ροῦφαινον, οὐχί προῦφαινον σ. 37 § 177.

προχωρεῖ ἀπρόσωπ. σ. 14, § 18.

Πυανέψια σ. 44, § 248.

Πυανεψιδῶν σ. 44, § 248.

Πυανόψια σ. 44, § 248.

υανοψιδῶν σ. 44, § 248.

Σ

σάγαρις σ. 31, § 125.

σαλιγκιτής σ. 44, § 247.

σαλιγκιτής σ. 44, § 247.

σαλιπιστής σ. 44, § 247.

Σαρδανάπαλλος, οὐχί Σαρδανάπαλος σ. 37, § 174.

σημαίνει τῷ κέρατι, σ. 14, § 21. ἐσήμηνε παρμῶς σ. 20, § 67.

σημειώσεις ἐμοῦ καὶ Παπαδοκαίσιου σ. 51—52.

Σθαινώ, οὐχί Σθενώ σ. 44, § 244.

Σκόλλης σ. 21, § 70.

σκότι, οὐχί σκότι σ. 36, § 159.

Σοφαίνετος Ἀρκάς σ. 24, § 87.

Σοφαίνετος Στυμφάλιος σ. 24, § 87.

σοφισταί σ. 35, § 151.

σπεύδω σ. 44, § 17.

σπουδάζω περὶ τινα σ. 54, § 287.

Στάγειρα πλημμ. σ. 35, § 152.

Στάγειρα σ. 35, § 152.

στάσις σ. 53, § 284.

στλεγγίς σ. 24, § 89.

Στοβαίου Ἀνθολογ. Α', 116 σ. 38, § 195. Β', 40 σ. 38, § 192. Γ', 87 σ. 38, § 193. 194.

στοῦχος,στοιχῶ, οὐχί στίχος σ. 36, § 168.

στόμα ὡσπερ φρέατος σ. 29, § 117.

στρατοπεδεύω-ομαι σ. 13, § 15.

συμφερίζομαι σ. 45, § 255.

σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει σ. 12, § 8.

συνεπιλαμβάνομαι τινας σ. 20, § 66.

συνεπισπεύσαι τὰς ἀμάξας σ. 14, § 17.

συνήθης διαφέρει τοῦ φίλος σ. 53, § 283.

συνοδεία, οὐχί συνοδία σ. 37, § 182.

σφενδῶναι τρέχιναι καὶ νεύριναι σ. 27, § 106.

σφίσιν, οὐχί σφίν σ. 39, § 206.

σχῆμα κύκλος σ. 25, § 99.

σφῆζω, ἔσφωσα, οὐχί ἔσωσα σ. 36, § 164.

T

τὰ νά ἀποδῶ, κτλ. πλημμελ. σ. 6, 5.

7 ὑποσημ. 1. τὰ 470 πλημμ. σ. 44, § 245.

τάβλι σ. 11, § 2.

τί τὸ κωλύον εἶη διάστρον τοῦ τί κωλύον εἶη σ. 15, § 29.

τί οὐ πάθωμεν κακῶν πλημμελ. σ. 34, § 199.

τιθηνοῦμαι τινα σ. 18, § 52.
τρέπομαι ὁδόν σ. 27, § 108.
τριπῆχως (γεν.), ὁχί: τριπῆχως σ. 37,
§ 175.
τρῦπα. ὁχί: τρῦπα σ. 36, § 167.
Τύχνα σ. 41, § 227.

Υ

ὑβρεις τί σημαίνουναι σ. 49.
ὑγεία σ. 36, § 166.
ὑγίεια, ὁχί: ὑγίεια σ. 36, § 166.
ὑπακούω τινί διάφορον τοῦ ὑπακούω
τινός σ. 27, § 109.
ὑπάρχειν σ. 19, § 57.
ὑπολείπομαι διάφορον τοῦ ἀπολείπο-
μαι σ. 45, § 254.

Φ

φάμενος σ. 23, § 79.
φάσθαι σ. 23, § 79.
φειδίτια σ. 41, § 224.
Φερεκύδους Ἄποσσ. 96 σ. 11, § 1 καί
σ. 39, § 207.
φθέγγεσθαι σ. 28, § 110.
φιδίτια σ. 41, § 224.
φιλικῶς διακεισθαι τινι σ. 15, § 25.
φιλίτια σ. 41, § 224.

φιλονικία σ. 34, § 146. 43, § 240.
φιλονικῶ, ὁχί: φιλονεικῶ σ. 36, § 169.
φίλος διαφέρει τοῦ συνήθης σ. 53, §
283. τὰ παραθετικά αὐτοῦ σ. 22, § 75.
φοίνιξ. ὁχί: φοίνιξ σ. 37, § 172.
Φρέαρροι σ. 35, § 150.
Φρεάρριος σ. 35, § 150.
Φρῆξος. ὁχί: Φρῆξος σ. 36, § 161.

Χ

χαιρετίζω, ὁχί: χαιρετώ σ. 35, § 153.
χαλκᾶ. ὁχί: χάλκεα σ. 40, § 213.
χρῆσαι σ. 43, § 241.
χρυσᾶ. ὁχί: χρύσεια σ. 40, § 215.

Ψ

Ψευδολογία Γ. Παπαδοκασιλείου σ. 25, §
280. 55, § 293.
Ψήφισμα σ. 53, § 282.
Ψωφίς, -ίδος, ὁχί: -ίδος σ. 36, § 163.

Ω

ᾠλενίη πέτρα σ. 21, § 70.
ᾠλενος σ. 21, § 70.
ᾠλονός δημῶδ. σ. 21, § 70.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

- Σελ. 15, § 27 ἀντὶ τοῦ Κορκουραίοις γράφει Κορκουραίοις.
Σελ. 16, § 32, στίχ. 4 ἀντὶ τοῦ ὑποκείμενον γράφει ἀντικείμενον.
Σελ. 24, § 91 ἀντὶ τοῦ εἶνε γράφει εἶναι.
Σελ. 40, § 209 ἀντὶ τοῦ ὀδόντας γράφει ὀδόντας.
Σελ. 40, § 216 ἀντὶ τοῦ οὔτω γράφει οὔτως.
Σελ. 41, § 229 ἀντὶ τοῦ Ἡρωδιαν. γράφει Ἡρωδιαν.
Σελ. 45, § 251, στίχ. 3 ἀντὶ τοῦ εἰς γράφει ἐς.
Σελ. 46, § 257 ἀντὶ τοῦ αἶμα τὸ αἶμα καὶ ἀντὶ τοῦ παῖς τὸ παῖς.
-

